SARIŞIN İNTİHAR

DARCEY STEINKE


GUL YAYINLARI

SARIŞIN İNTİHAR

DARCEY STEINKE

İngilizceden Çeviren
Şengül Celasun



GÜL YAYINLARI. **ROMAN DİZİSİ**

Gül Yayınları. Gül Ajans Ltd. Şti'nin kuruluşudur.
Gül Yayınları: 16 Roman Dizisi: 3

SARIŞIN İNTİHAR

Darcey Steinke

İngilizceden Çeviren
Şengül Celasun

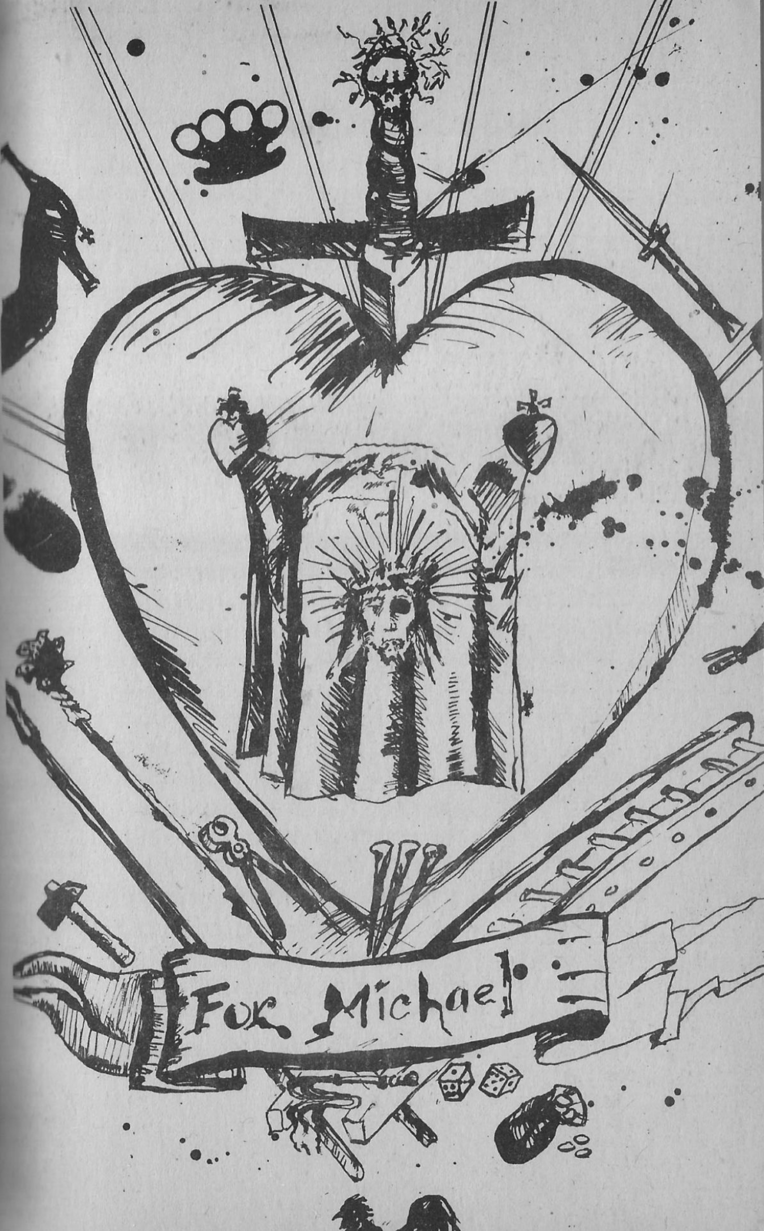
Kitabın orijinal ismi
SUICIDE BLONDE

The Atlantic Monthily
Press New York 1992 Basımından Çevrilmiştir.

ISBN 975 -7836-09-5

Kapak Tasarım
Özcan Sapan
Dizgi
Nurgül Bütgül
Düzeltme
Burhan Gümüş
Baskıya Hazırlık
GÜL AJANS
Baskı
GÜL OFSET
517 00 81
Şubat 1994

GÜL YAYINLARI
Neşet Ömer Sk. Gül Apt. No: 13
Kat: 2/4 81300 KADIKÖY / İST.
Tel: (0216) 347 05 62 - 347 34 64 - 346 81 73
Fax: (0216) 346 64 98


For Michael

BİRİNCİ BÖLÜM

Biraz fazla kaçırdığım Bourbon mu sebep oluyordu pembe fayans duvarları kımıldayan vajina dudakları gibi görmeme, yoksa saç boyasının buharları mı? Küvetten yukarıya doğru yükselen asit kokulu tütsü, duş perdesine yapışıyordu. Yaşaran gözlerimi kırpıştırdım. Bakışlarım, alnımda, saç çizgisinin hemen altında, belli belirsiz farkedilen böğürtlen dikeni izine takıldı. Uzaktan pek belli olmayan o eski yara, yakından doğal bir deri çatlağı gibiydi. Bourbon şişesinden bir yudum daha aldım ve ince plastik eldivenleri taktım. Parmak uçlarımla, saçlarımı, diplerine kadar aralamaya başladım. Boya, saç köklerim tarafından, toprağın suyu emmesi gibi emilmeye başladı. Merak ettim: bileklerimi kesebilecek kadar yürekli olsam, yine saçlarımı boyar mıydım?

Olup bitenleri aklımdan geçiriyordum. Bell, gün boyunca pencereden dışarıya bakıp durmuş

ve aralıksız sigara tüttürmüştü. Düşüncesinin sebebi, her zamanki sorunlarıydı: babası, sürekli bir işinin olmaması ve her geçen gün biraz daha yaşlanıp çirkinleşmesi. Üstelik, Kevin yüzünden de tasalıydı. Saatlerce, onun gönderdiği —yumurta kabuğu biçimindeki— düğün davetiyesini dalgın dalgın süzmüştü. Yüzündeki seğirmelerden belliydi ki, Kevin'le yaşadığı ortak anıları düşünüyordu. Onun bu melankolik hali, benimle birlikte yaşamaktan bıktığını sanmama neden olmuştu. Canını sıkan konulardan biri olmadığımı ona göstermeli, hoşuna gidecek birşeyler yapmalıydım. Yürüyüş yapmak için dışarı çıkmasından yararlanıp hemen siyah kombinezonumu giydim ve hazırlandım. Siyah dantellerle örtülü göğüslerimi incelerken, sevilmekten başka hiç bir şey düşünmeyen, heyecanlı bir küçük köpek gibi, aşırı telaşlı olduğumu hissettim. Bell'i kendime yakın tutacak tek çareye başvurmuş olmaktan dolayı rahatsızdım. Bir bakıma, ümitsiz durumdaydım. Amacım sevdiğim adamı melankoliden kurtarmak bile olsa, başvurduğum yol bir tür dalavereydi. Nedendir bilinmez, erkekler en fazla, tasalı olduklarında çekicileşirler.

Bell, gelip yatağın ayak ucuna yaklaştı. Aşırı girişkenliğimi, kısılmış gözlerindeki şehvetli bir hayranlıkla inceledi. Üzerime yattı ve "Bundan sonrasından ben sorumluyum," dedi. Ağırlığıyla eziliyordum. Giysilerini çıkarıp çıkarmayacağını sordum. "Anlaşılan çıkarmamı istiyorsun," dedi. "Umarım, zorlandığını zannetmezsin," dedim. "Artık kadınların duygularını öğrenmiş olmalı-

sın." Bunları söylerken yüzüme kan hücum etmişti. Eliyle kombinezonumun dantellerini çekiştirip "Şunlardan kurtul," dedi. İstediğini yaptıktan sonra, zorla gömleğini de çıkardım. Davranışlarım ne kadar sakarca olursa olsun, onu çok istediğimi belli etmek zorundaydım. Çılgınca öpüştük. Sonunda, sanki ufuktan geçen bir kuşu izliyormuş gibi başını çevirdi. Profilinin ötesinde, duvar boyasında, karanlık siluetler görüyordum.

"Sıkıldım," dedi.

Yatağın kenarına oturdum, sonra kalkıp gardıroba gittim. Askılardaki giysileri bir yandan öte yana kaydırırken, ellerimin titremeye başladığını hissettim. Giyinip mutfağa girdim. Ağzımda bakır tadı vardı. Sanki bir kemiğim kırılmış gibi, midem şiddetle bulanıyordu.

Bell, pencere yanındaki masada, karanlıkta oturuyordu. Sokak ışığı, arada bir, sigarasından çıkan dumanı aydınlatıyordu. Yüzü, ışıklı ve karanlık çizgiler halindeydi. Gözleri, bir kedininki gibi parıltılı, ama anlamsızdı.

"Gidip sigara almalıyım," dedi.

Sesinde ters bir ifade yoktu, ama kasvetli olduğu belliydi. Aramızdaki aşk ilişkisini pat diye sona mı erdiriyordu, yoksa her zaman iddia ettiği gibi, şimdiki davranışı da alışık olduğu içine kapanıklığın bir belirtisi miydi. Bazen onun, önceden tahmin edilebilir insanca coşkulardan yoksun biri olduğundan kuşkulanıyordum. Geçen hafta bir gün, yeraltı treninin kapıları tarafından birbirinden ayrılan turist karı-kocanın haline gül-

müştü. Alın derisinin altında telden yapılmış bir ızgara ve gözlerinde soğuk, metalik bir bakış olduğunu hayal ediyordum. Böyle düşünmek ve sevgilimi bir câni gibi görmek, beni korkutuyordu.

Gideli yirmi dört saat olmuştu. Başlangıçta, onun böyle, arada bir ortadan kaybolup sonra dönmelerini cana yakın buluyordum. Ama şimdi, birdenbire, o hoşgörülü tutumumu bir tür mazoşist eğilim gibi görmeye başlamıştım. Sevgililerinin kendilerine ilgisiz davranmalarına —bir tür uyuşturucu gibi— bağımlı hale düşen kadınlardan olmayı hiç istemiyordum.

Plastik eldivenleri, kullanılmış prezarvatifler gibi, iğrenerek sıyırıp çıkardım ve çöpe attım. Kadınsı güçlerimin, delik bir testiden damla damla sızarak tükenmekte olan süt gibi günden güne azalmakta olmasından çok korkuyordum ve siyah kombinezon olayı bu korkumu şiddetlendirmişti. Saçlarıma bir havlu sardım. Aynadaki hayalimin basmakalıp sokak kadınlarına benzediğini görünce soyunup kanepeye uzandım. Oradan, büyük saksıdaki kalın yapraklı bitkinin yeşil, etli parmaklarını daha iyi görebilecektim. Saksı, Bell'e önceki kiracılardan kalmıştı. Taşınıp giderken, bitkinin büyümüş olan dalları apartman dairesinin kapısından çıkmayınca, olduğu yerde bırakmışlardı. Saksının yanı başında, üstüne Japonya'dan bir manzara resmedilmiş olan, sedir ağacından bir panel vardı. Bell'in uzun, tüylü eşarbı, yıllarca önce çektiği bir süper 8 mm filmden alınmış fotoğrafların yanında, bir duvar

askısına takılıydı. Bulunduğum yerden, aynı köşedeki başka birçok küçük nesneleri de görebiliyordum: Mavi camlı lamba, gözleri parıldayan bir leopar heykelciği, boş şarap şişeleri, tunçtan yapılmış kâseler, eski sevgililerden gelmiş Avrupa manzaralı posta kartları, üzeri kumaş örtülü küçük bir masaya konmuş büyük mumlar ve buhardanlık, Bell'in İsa heykelcikleriyle süslü küçük haçları, azizlerin ve Hint tanrılarının resimleri, obsidienden yapılmış vudu boncukları, bir köpek kafatası ve antilop biçimli bir Afrika maskı.

Pencere, Bush Caddesi'nin üstünden Nob Hill semtinin bir Ortadoğu kentini andıran dağınık çatılarına bakıyordu. Çatı katlarının büyük ve geniş pencerelerini, minyatür limon ağaçlarını ve dantel gibi işlenmiş dökme demir mobilyalarını bulunduğum yerden görebiliyordum. Yakındaki bir çatı katında yeşile boyalı bir çeşme, bir başkasında da ılık havalarda bir Avustralya papağanının oturması için konulmuş bir yuvarlak tünek vardı. Bütün bu manzaranın uzağında, bizim odamızı yeşil bir ışığa boğan, Hotel Huntington'un yeşil neon harfli tabelası yer alıyordu.

Vücudum, bir iskemle ya da bir vazo gibi, bu odanın bir parçasıydı. Annemi ilk kez çıplak gördüğüm günü hatırladım. Aynanın karşısına geçmiş, tıpkı şimdi benim yaptığım gibi, kalçalarındaki etleri çekiştiriyor, karnını elleri ile içeriye doğru bastırmaya çalışıyordu. Kadın bedeninin aynı zamanda hem ne kadar büyük bir zarefete sahip bulunabileceğini hem de ne denli korkunç

üzüntülere yol açabileceğini düşündüm. Oturdum ve içmek istedim, ama Bourbonun bir kısmı döküldü, göğüslerimden aşağıya doğru aktı, göbek çukurumda küçük bir göl oluşturdu.

Kendi bedenimi seyrederken, Bell'le aramızda bir benzerlik kurdum. Gözlerimin önünde hayaller canlanmaya başladı: onun anlamlı el işaretleri, vücudundan yayılan elle sarılmış sigara ve ıslak pislik kokusu... Düşünceli olduğu zamanlar güzelliğinin doruğuna erişen geniş çizgileri... Belirli bazı ışık koşullarında derisinin neredeyse mavileşen solukluğu... Zaman zaman onu başka bir yaratığa benzettiğim olurdu ve neredeyse, kürek kemiklerinin üstünden kanatların çıkmasını beklerdim.

Yaratılış ve mizaç bakımından Bell, egzotik olmaktan çok, sofistike bir yeni-yetme kişiliğine sahipti. Kendine özgü, mantık kazandırılmış gençlik temalarına sahipti ve Bell, o temaları kusursuzlaştırmış, lirikleştirmişti. Çoğu zaman kasvetli ve düşünceli görünmesine ve yanlış davranışlarda bulunmasına, o özgün çabaları mazeret olarak öne sürerdi; ama aynı çabalar, Bell'in yaşamın boşluğu yönündeki felsefesinin ve zevk düşkünlüğü mezhebinin enerji kaynağı idiler. Yine de Bell'in olgunlaşmamış bir kişi olduğu söylenemezdi. Belki sadece, olgunlaşmadan hemen önceki bir evrede, kısır döngüye yakalanmış durumdaydı. Onu, homojen erişkinlikten hemen önceki aşamada evrimleşmesi durdurulmuş olması nedeniyle, sırtındaki benekler çok daha canlı olan bir böceğe benzetmek mümkündü.

Duvar saati yüksek sesle tik-taklıyordu. O monoton ritm ve ucunda zamanın akışı görünen sivri parmaklar, benimle alay ediyor gibiydiler. Şişeden bir yudum daha içtim ve sarhoş olduğumu kabul ettim. Düşüncelerim karma-karışıktı. Ömrümün ilk yarısını tamamlamıştım. Birdenbire, başımın arka tarafında bir karıncalanma oldu, ürperdim. Sonra o karıncalanma, bir pelerin gibi, bütün vücudumu sardı. Hızlı bir değişim sürecine girmiştim. Hafızam yerindeydi. Hem çocukluk anılarım hem de sonraki dönemlerle ilgili bölümler canlıydı. Var olduğumu, her zamankinden daha büyük bir şiddetle algılamaktayım. Hayatımın belli bir dönemini tamamlayıp kapadığım zamanlar yaptığım gibi, ağzımın içine, bir ezgi mırıldanmakta olduğumu farkettim. İyi tanıdığı o ezgi, yaşama devam ettiğimin bir göstergesiydi.

Saçımdan yayılan boya kokusu apartman dairesinin havasını bozmuştu. Pencereyi biraz araladım. Bell'in tüylü eşarbı havayla dolup sallandı. Banyodaki porselen küvetin serinliği derimi ürpertti. Başımdaki havluyu çıkarıp muslukları ayarladım. Küvete girdim ve ellerimle dizlerimin üstünde, dört-ayak durumunda beklemeye başladım. Aşağıya sarkan memelerimi görünce, memeli hayvanların, yararlı bir hizmet amacıyla yaratılmış organlarını düşündüm. Göğüslerimin arasından arkaya bakınca, bacaklarımın arasındaki, siyah, kıvırcık kılları görebiliyordum. O ince teller ne kadar da cılız, müstehcen, hatta iğrenç nesnelerdi. Küvete akan su saçlarıma

dokunmaya başladı. Hücum eden kanla yüzüm kızarmış ve ısınmıştı. Yalnız olduğum halde, utanç duydum. Saçlarımdan sızan asitli su, dizlerimi yakıyordu. "Saçımı, Bell'i yeniden kazanmak için boyadım," diye düşündüm. "Çünkü dünyanın bütün erkekleri sarışınlardan hoşlanır." Banyonun aydınlığı, çevremdeki bütün çirkinlikleri görmemi kolaylaştırmaktaydı. Gözlerime sabun kaçmıştı. İçimde yükselmeye başlayan eziklik duygusundan, ağlamak üzere olduğumu anladım. Doğrulduğumda, saçlarımda boya kokusu kalmamıştı. Başımdan buharlar çıkıyordu ve buklelerim, birbirine sarılmış yılanları andırıyordu.

Yolumun üstüne sular damlatarak banyodan oturma odasına geçtim ve pencereye yaklaştım. Ne kadar da sakin ve huzur vericiydi gece... Puslu karanlığın içinde, otelin yeşil neonlu lambası ışıldamaktaydı. Parlak harflerin etrafındaki hâle, arada bir, tıpkı güneş lekelerindeki patlamalar gibi yalazlanıyordu ve ben, artık altın rengine bürünmüş olan saçlarımın her telinden fışkıran güç kıvılcımlarıyla, kendimi daha iyi silahlanmış gibi hissediyordum.

Apartman binasının tunç kapısı, hava akımının emici etkisiyle arkamdan, kapandı. Dışarda hava ılık ve hoş kokuluydu. Grace Katedrali'nin çan seslerini duydum. İçimden oraya gitmek, en arka sıralardan birinde, kan rengi ışıkların altında oturmak geldi. Bütün gün ucuz şarap içen serseriler kadar sarhoştum. Katedral'de, nereye baksam, çok sevdiğim birinin ya da öldürmüş

olduğum bir adamın yüzünü hayal eder gibi, renkli camlara işlenmiş İsalar göreceğimi biliyordum. Bush Caddesi öylesine dik eğimliydi ki, yürürken, belimden yukarısını geriye doğru atmak zorunda kalıyordum. Bu yüzden, kentin övünç kaynağı olan özellikleri; örneğin Pacific Heights'ın fener biçimindeki sokak lambaları, Victoria tarzı binaları ve usta bahçıvanlar tarafından biçimlendirilmiş bahçe çalıları, biraz daha uzağımda kalıyor gibiydi. Bu garip yanılsamayı gidermek için kollarımı ileriye uzattım, ama sonra hemen yine iki yanıma sarkıttım. Yaptığım, çılgınca bir sarhoş davranışıydı.

Belki Bell'i aramaya çıkmam yanlış bir davranıştı, ama evde oturup onun dönüşünü beklemem de imkânsızdı. Ben, içki içerek ya da roman okuyarak zaman öldürebilen kızlardan değildim. İç güdülerim, ondan ayrılmamı, çekip gitmemi söylüyordu. Daha önceki ilişkilerimde, ilk uyuşmazlık belirtisinde sevgililerimi terketmiştim. Yani hep, "güle güle" denmesini beklemeden "Hoşçakal" derdim. Bell'in arkasından koşmayı kendime hiç yakıştıramıyordum. Bu yaptığımın, siyah bir kombinezon giymek ya da saç boyamaktan hiç farkı yoktu. Babam kendisini ayrılıp gitmekle tehdit edince, annemin nasıl güzelleşmek için daha çok zaman harcamaya, nasıl parlak kırmızı bir ruj kullanmaya başladığını, sevilmek için nasıl, çaresizce çabalandığını hâtırladım.

İlişkimizin başlangıç döneminde, gecelerimiz içtenlik ve sevgiyle doluydu, sıcaktı. Kat kalori-

ferinin radyatörü tıkırdarken, çorba pişirirdim ve karnımızı yataktan çıkmadan doyururduk. Kapımızı kapayıp geceyi dışarda bırakır, evrenin merkezinde, fakat her şeyden uzakta, mutlu olurduk. Oysa şimdilerde, gece zehirli bir gaz gibi sızıp bütün odalarımızı işgal ediyor. Bell, bir orospu ya da umutsuz bir uyuşturucu bağımlısı gibi, gündüzü geceye döndürüyor.

Ona olan aşkım kırılıp çevreye saçılmış bir aynaya benzediğinden, her yerde, vitrinlerde; bar tezgâhlarının karşısında; yoldan geçen parlak boyalı limuzinlerin arka koltuklarında; hattâ pembe pantolonlu, koca kıçlı kadının ve sarkık bıyıklarıyla Teksas kovboylarına benzeyen uzun boylu, çelimsiz adamın gözlerinde, Bell'i görüyordum. Damarlarımdaki Bourbon, Polk Caddesi'nin küflü ortamından duyduğum bıkkınlığı dayanılmaz derecede arttırıyordu.

Motherlod, aynı blokun üzerindeki bütün öteki eşcinsel barlarından farklı değildi. Yani giyimlerine hiç önem vermeyen adamlarla tıklım tıklım doluydu. Disko müziği öylesine yaygaralıydı ki, masalardaki bardaklar titriyordu. İçerdekilerin hemen hepsi, geniş boyutlu video ekranını seyretmekteydi. Görüntüde, deri kaplı dev bir bar tezgâhının üstünde, dört ayak durumunda bir adam vardı. Adamın başındaki şoför kasketi küçücüktü ve pantolonu dizlerine kadar indirilmişti. Benzer giysili başka bir adam, yumruğunu öncekinin anüsüne doğru itiyordu. Gerçi herkes ekrana bakıyordu ama, içlerinden hiçbirinin gördüğü sahneye özel bir ilgi duyduğu söylenemez-

di. Videoteyp, cinsel yönden uyaracağı yerde utandırıyor gibiydi. Barın gümüş renkli yıldızlarla kaplı dekorasyonu, çevreye bir okul balosu atmosferi vermekteydi.

Köşede bir düzine erkek-piliç, vinil duş perdeleriyle dolu iki pencerenin arasında bekleşiyordu. Hepsi yılan balıkları gibi ince bedenliydiler. İçlerinden saçlarını peroksitle sarartmış olanın suratı, ay yüzeyi gibi pürüzlü ve kırışıktı. Kalçalırını öne doğru çıkarmıştı. Belindeki deri kemerden inen şeritleri bacaklarına dolamıştı. Onun bir yandan şişinirken bir yandan da titremesi dikkatimi çekmişti. Kendisine baktığımı görünce, çenesiyle beni göstererek: "Şununla yatmayı aklımdan bile geçirmem," dedi. Hemen oradan uzaklaşmak istedim, ama peroksitli oğlan dirseğiyle göğsüme vurdu ve dengemi bozdu. Yere düşer düşmez doğrulmak istedim. Bu kez daha yakınıma sokulup kalçalarını suratıma sürttü. Tozlu blucini dudaklarıma dokundu. Oğlan, alayla yüzüme bakıyor, gülüyordu. Kan beynime çıkmıştı. Öfkeyle uzaklaşırken: "Kıç delikleri!" diye bağırdım. "Satılık mallar!" Sarışın piliç, sessizce arkadaşlarının yanına çekildi.

Dişlerimi gıcırdattım. Yüreğimde yine o sarsıcı, umut kırıcı duygu canlandı: Bell'in tekrar oğlanlara döneceğinden korkuyordum.

Black Rose, kıyamet gününde sonraki dünyayı düşündüren, yakılıp yıkılmış, sonra küçük bir onarım görmüş gibi bir yerdi. Salon alçak tavanlıydı ve her tarafı siyaha boyanmıştı. Sadece zayıf birkaç ışık görülebiliyordu. Orta yerdeki ko-

nik davlumbazlı ocak, dikkati çekiyordu. Barmen, sanki yeryüzünde kalan son ateş parçasını korumaya çalışır gibi büyük bir özenle, ocağı odunla besliyordu. Polk caddesindeki barların çoğunun tersine, Black Rose, bir eşcinsel bulaşma yeri değildi. Bar tezgâhında pembe yanaklı yaşlı adamlar vardı. Müşterilerden bazıları kraliçe tavırlı orta yaşlı kadınlar, bazıları da burunları halkalı genç serseriler ve oğlanlardı. Tezgâhta sıralanmış olanlar kadar, küçük bölmelerde ve arkadaki oyma masalarda oturanlar da buraya, ucuz bira içmek için gelirlerdi. Otomatik pikaptan, çığlık çığlığa yayılan bir şarkı, kulak zarlarını zorluyordu. Bell'in her akşam bira içmek için buraya uğradığını biliyordum ama, onu içerde göremeyince sevindim. Karşı karşıya gelirsek ne diyecektim ona? Böylesine yüz kızartıcı bir amaç peşinde koştuğum için pişmanlık duyuyordum. Ama yine de aklıma çılgın bahaneler geliyordu: Yanına yaklaşıp, annemin öldüğünü söyleyebilirdim. Ya da eski bir arkadaşımın beni buraya davet ettiğini... Bir derginin fotoğraflarımı satın almak istediğini ya da sınırı aşıp hamile kaldığımı da iddia edebilirdim.

Bunları düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. İlgi çekici ya da kışkırtıcı şeyler yapmama ya da söylememe ne gerek vardı? İçinde bulunduğum durum, bana yine annemin, babamın çekip gitme tehdidine karşı aldığı önlemleri hatırlattı. Kadıncağız, birdenbire kocasının ortayaş hobilerine karşı son derece büyük bir ilgi duymaya başlamıştı. Bir seferinde arabaya bin-

miş, —babamın gönlünü hoş etmek için— kilisenin düzenlediği oyununa alan arıyorduk. Bulamayınca annem, üzüntüden neredeyse ağlayacaktı.

Bir bourbon ısmarlayıp arka masalardan birine oturdum. Önümdeki peçeteye önce: *Senden sadece, aldığını geri vermeni istiyorum,* diye yazdım. Sonra karalamaya devam ettim: *Aşk, değerlere dayanmaz... ve Bu yüzden hiç kimse ölmüyor...* Son cümleyi tekrar tekrar yazdım. Basit bir doğruyu ifade etme işini aşırı dramatize ettiğim için kendimi budala gibi görmeye başladım. Bell'in peçeteyi okuyacağını umuyordum belki de. Bütün davranışlarıma neden olan dürtülerin ondan kaynaklandığını anlamak, beni küçültüyor, aşağılıyordu.

Neden Bell, bu denli uzlaşmaz bir adamdı? Evden uzaklaşmak amacıyla yaptığı bu dolaşmalarını sorguladığımda, çoğu zaman kendimi suçlu bulmayı ister ya da onu dışarıya benim ittiğimi kabullenmeyi denerdim. Bell buna karşı çıkar ve suçu üstlenmekle bencillik yaptığımı iddia ederdi. Ona kalırsa, kendisini yalnızlığa sevkeden sebep babasının ölümü ile ilgili anılarıydı. Babasının öldüğü anı hiç unutamıyordu. Adamın yüzü birdenbire hareketsiz kalmıştı. Onun çenesinin etrafındaki derinin ölümle gevşemesi ve pörsümesi, Bell'e kendi etindeki yaşlanma belirtilerini hatırlatıyordu. Eleştirilerime çoğu zaman: "Sen, ölü bir adamın derisine bürünmenin ne müthiş bir şey olduğunu bilir misin?" diye cevap verirdi.

Bir süre sonra Bell, yanında genç bir adamla birlikte çıkageldi. Onunla konuşmamam gerektiğini biliyordum. Herzamanki gibi, hükmedici ve ürkütücüydü. Önce yanındaki adamın Kevin olduğunu sandım. Ama değildi. Kevin, daha yaşlıydı, Los angeles'te oturuyordu ve evlenmek üzereydi. Bell'in yanındaki adam, dikkatle bakınca, sanıldığı kadar genç değil, fakat ufak-tefekti. Kızıl saçlıydı ve hareketleri küstahçaydı.

Bell, yorgun ve bitkin görünüyordu. sanki zayıflamış, incelmiş, bütün ağırlığını yitirmişti. Uzaktaki bir masaya oturdular. Kızıl saçlı adamın yüzü bana dönüktü, Bell'i profilden görüyordum. Seslerini duymama imkân yoktu, ama yüz ifadelerini rahatça okuyabiliyordum. Sanki, yanlışlıkla yudumlamış olduğum bir zehirin şişe etiketinden, içindekinin formülünü okumaktaydım. Bell'in dikkati ve tavırlarındaki rahatlık içimi ürpertti. Bu haliyle, beraberliğimizin ilk hülyalı aylarındaki Bell'e benziyordu. O zamanlar ikimizin de moral yapıları birbirinin benzeri gibiydi. Bell, benimle tatlı tatlı, alay eder ve şakalaşırdı. Ama şimdi, o kızıl saçlı adamla da aynı şakacı ve alaycı tavırla konuşması, bir uğursuzluk belirtisiydi. Giderek, kızıl saçlının anlattıklarına duyduğu ilginin azaldığını ve yüzünde bıkkınlık ifadesi oluştuğunu izledim. Her zaman olduğu gibi, Bell rol yapıyordu. Direniyor, kendini geri çekiyor, soğuklaşıyordu. Yatakta da öyle yapardı: Çıplak sırtını duvara dayar, benim kendisine gelmemi beklerdi. Ufak tefek adam, ağzını alabildiğine açarak ve çenesini sürekli oynatarak ko-

nuşuyor, her cümleden sonra durup, gergin bir yüzle Bell'e bakıyordu.

Bell, adamın suratına bakmadan sigarasını tüttürüyor, çevresine ince duman şeritleri savuruyordu. Konuşma, bir tür sorgulamayı andırır olmuştu. Bell, karşısındakini azarlıyordu. Herhalde son zamanlarda geliştirdiği saptamasından söz ediyordu: hiç kimse bir fikrin kökeni üzerinde hak iddia edemezdi; öne sürülen ve yeni olduğu iddia edilen her fikir, aslında daha önceki başka fikirlerin, haberlerin, tarihin, müziğin bileşiminden oluşmaktaydı. Kızıl saçlı adam dayak yemiş gibiydi... Önce başını yere eğip düşündü, sonra birden Bell'in bileğini kavradı, büktü ve ısrarla birşeyler söyledi.

Bell, bileğini adamın elinden kurtardı, bir sigara daha yaktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Benden yana baktı, fakat beni göremedi. Yüzündeki içine dönük ifadeden o anda beni düşünmekte olduğunu ve hemen eve dönmek istediğini anlayabiliyordum.

Ufak tefek, kızıl saçlı adam bir içki daha ısmarladı. Hâlâ kapıya doğru bakıyordu ve sessizce dudaklarını oynatıyordu. İçimden, onu teselli etmek, Bell'in her zaman böyle, mantıktan anlamayan bir sürrealist olduğunu söylemek geldi. Ona, Bell'in tek bir siyah ayakkabı topuğu, kahverenkli bir bacak, çevreye saçılmış kalın ve uzun çivilerden oluşan natürmortlarını anlatabilir, formülleri nasıl çözdüğünden söz edebilirdim. Bell'in bazı hesapları şöyleydi: gülen bir yüz ve bir ünikorn, motorlu testere; bir elma ve

bir penis, kalp anlamına geliyordu. Ama küçük adamı bir dost gibi görmemin bir budalalık olduğuna karar verdim ve onu, peçetelerden birini parçalarken bırakıp dışarı çıktım.

Bush Caddesi'nin üst kısmındaki parkta biraz dinlenmeyi düşündüm. Bell'in beni fazla endişelendirmek için elinden geldiği kadar gecikeceğini biliyordum. Her seferinde, evde bulunmadığı günler ve gecelerle ilgili yeni yeni öyküler oluştururdu. Yalan söyler, unutur, konudan konuya atlardı. Serüvenlerinden birinde, bir barda bir trapez sanatçısıyla tanıştığından söz etmişti ve ben, onun yine uydurduğunu düşünmüştüm. Oysa birkaç gün sonra posta kutusundan, bir sirkin amblemini taşıyan bir zarf çıktı. Bell, beni terkedip gittiği günlerde hayatımın donup kaldığına ve ancak kendisi geri döndüğü zaman yeniden başladığına inanırdı. İşin kötüsü, son zamanlarda bu kanısı gerçeğe uymaya başlıyordu.

California Caddesi boyunca yokuş-yukarı yürüdüm. Caddenin iki yanında, herbiri süslü mücevher kutularına benzeyen büyük, Victoria tarzı evler vardı. Binalar, tam caddenin üzerinde değil, küçük ön bahçelerin gerisinde kalıyordu. Dar ara sokakların birinin önünden geçerken, birbirine sarılmış iki sevgili gördüm. Giysileri birbirinin aynıydı ve ikisinin de saçları uzuncaydı. Birisi, ötekini arkadan kucaklamıştı. Karanlıkta, birinin kadın ötekinin erkek mi, ikisinin de kadın mı yoksa ikisinin de erkek mi olduklarını seçemedim. Önce, birlikte Ay'a baktıklarını sandım. Ama gözlerinin kapalı olduğunu farkedecek ka-

dar yakınlarına gelince, sevişmekte olduklarını anladım.

Park, Nob Hill semtinin taş binalarının ve geniş asfalt yollarının orta yerinde, yeşil bir veya görünümündeydi. Avrupa stilinde, kalla zambağı evlekleri ve çeşmelerle donatılmıştı. Park sıralarının ayakları, boynuzlu kertenkele bacağı biçiminde dökme demirdendi. Evlekler arasında çeşitli mermer heykeller vardı. Bougainvillealar çiçek açmıştı. Parkın orta yerinde, taştan yapılmış, yere uzanmış asker heykelleri vardı. Onları görünce, Motherode barında gördüğüm video filmini hatırladım.

Uzak bir köşede, bir okaliptüs ağacının altına oturdum. Saçımdaki boya kokusu tamamen kaybolmuştu ve bourbonun etkisi de, alnımdaki küçük, ılık bir temas haline dönüşmüştü. Başımı ellerimin arasına aldım. Görünümüm, herhalde kolyaca incinebilir birisi olduğum zannını uyandırmaktaydı. Oysa saçlarımın boyalı olması benim direnme gücüme zarar vermiş değildi. Belki daha çok, kalbi kırık bir orospuya benzetilebilirdim. Gözlerimin önünde, sarılaştırılmış saçları, ucuz çantası ve oynak kalçalarıyla bir sokak kadını canlandı. Bu hayal bende, tehlikeli biçimde iki yana sallanan bir asma köprüyü çağrıştırdı.

Bell; kendisinin çağdaş yaşam yollarını tanımlayan, geleneksel bağlılıkların hepsini hiçe sayan, hem çoşkulu bir sertliğe hem de ahlâki budalalığa yetenekli, yepyeni bir "kişi" olduğunu kabul edecek bir öğrenci, daha doğrusu bir mürit istiyordu. Bazen onun ilişkiler konusundaki fikirle-

rinin vahşi ve hayvansı olduğunu; kaçınılmaz fütüristik gerçekten çok baskı altında geçirilmiş bir çocukluk ve sarsıntılı bir ilk gençlik dönemine dayandığını düşünürdüm. Ama bazen de, Darwinciliği hatırlatan örtülü endişelerim beni başka düşüncelere yöneltirdi: Acaba —onun önerdiği gibi— içimdeki zayıflıkları ezip yok etmek istesem, başarabilir miydim?

Barda konuştuğu şu, kızıl saçlı, ufak-tefek adam kimdi? Kevin'le ilişkisi devam etse, anlayış göstermem belki de bu kadar zor olmazdı. Hiç değilse o zaman, günden güne artan dalgınlık ve karamsarlığının mantıklı bir nedeni olduğu ortaya çıkardı. Ama Kevin'e olan tutkusu on yıl önceki bir olaydı ve şimdiki Kevin'in o zamanki genç oğlanla bir benzerliği kalmamıştı. Bunu Bell, kendisi söylemişti. Zaman zaman, Bell'in geçmişinin başka bölümleri ile birlikte, Kevin'e aşık olduğumu sandığım olmuştu. Zaten aşk, birinin geçmişine duyulan bir tür nostaljiden başka nedir ki? Kevin'le Bell'in çocukluklarından itibaren paylaştıkları, ortak anıları vardı: Ergenlik çağlarındaki karamsarlıkları, yirmi yaşına varıncaya kadar ülkeyi bir baştan bir başa kadar birlikte dolaşmaları, babalarıyla ve eski sevgilileriyle yapmış oldukları kavgalar... Ara sıra, Bell'den çok, onun eski sevgilileriyle ilgilendiğimi hissederdim. Bell'le ilk tanıştığımda, bir kadınla yaşıyordu. Kabul etmem kolay olmadı ama, o kadın Marilyn Monroe'nun tanımına uyacak kadar güzel ve çekiciydi. Bir kez onu telefonla aradım. Tele-sekreterden duyduğum sesi öylesine etkili, al-

çak tonlu ve güvenliydi ki, aşağılık duygusuna kapıldım. Ama Bell, eski sevgililerinden yalnızca Kevin'e özlem duyuyor. Ve.... sanırım bu günlerde ben Kevin'i —sanki öteden beri tanıyormuşum gibi — Özlüyorum.

Bell'in anlattığına göre Kevin, esmer ve göğsü kılsız. Penisi dudak boyası renginde ve sola doğru eğik. Gözlerinden zekâ fışkırır. Bir konuyu vurgulamak istediğinde, konuştuğu kişiye eğilir. Ben, Kevin'i her zaman, İsa gibi, başının etrafında parlak bir hâle ile imgeledim. Hayalimdeki Kevin arada bir bana gülümserdi ve ben, o zaman kendimi, Bell'in sedefli anılar zincirine doğru çekiliyor gibi hissederdim. Ne var ki, bir kez oraya varınca düş kırıklığına uğrardım, çünkü genç ve güzel komşularının sevişmesini gizlice seyreden kişi durumuna düşerdim.

Bell'in dün, kadınların sevişme sesleriyle nasıl alay etmiş olduğunu hatırladım. Yüz çizgilerini alabildiğine yumuşatıp başını arkaya atmış ve kadın orgazmının bütün özelliklerini başarıyla hicvetmişti. Sonra, soyunmasını istediğim zaman nasıl, alaylı bir ses tonuyla "Sen şunu çıkar," diye siyah kombinezonumu çekiştirdiği gözlerimin önünde canlandı.

Bu adamdan bana hayır yok.. Kafamda birdenbire biçimlenen bu düşünceyle irkildim. Bir süre, dalgın dalgın, çeşmenin göbeğinden fışkırıp heykeller arasından küçük havuza dolan suyu seyrettim. Oldukça kuvvetli bir esinti çıktı ve altında oturduğu okaliptüs ağacının yapraklarını hışırdattı. Doğanın güzellikleri, rüzgâr gibi, su gibi, batan güneş gibi hareketli görünümlerle doruğa yükselir. Bunları düşündüğüm sırada, sağına so-

luna bakmadan parka girmiş olan kadını gördüm.

Şal desenli ve mini etekli bir elbisesi vardı. ayaklarına, platform pabuçlar geçirmişti. Küçük havuzun kenarında eğildi, saçlarının serbestçe su yüzeyine dokunmasına aldırmadı. Rüzgâr, zambakları köklerinden yukarıya doğru hafifçe sallıyordu. Kadın, önce pabuçlarının tokalarını açtı, sonra alışkın ve son derece doğal bir hareketle giysisini başının üzerinden çıkarıp havuza girdi. Şaşkınlıktan donup kalmıştım. Soluğum, cinsel ilişkideymişim gibi sıklaştı. Kadın, çırılçıplaktı ve öylesine beyaz bir vücudu vardı ki, beyaz mermer heykeller onun yanında islenmiş ve kirlenmiş gibi kalıyordu. Başını benden yana çevirdi. Gözlerine vuran ışık, kızıl renkle yansıdı. Beni gördüyse bile, umursamamıştı. Vücut çizgileri geniş ve düzgündü. Hareketlerindeki rahatlık, eğer içindeki huzurun değil ise, delice bir serinkanlılığın ürünü olsa gerekti. Çabucak ayaklarını yıkadı. Havuzun içine çömeldi. Elleriyle bacaklarının arasına ve göğüslerine su serpti. Ayağa kalkıp başını, çeşmenin göbeğindeki mermer asker heykelinin bacakları arasına soktu. Bir süre için, tepesinden inen suların altında ve köpüklerden oluşmuş bir sütunun içinde kaldı. Sonra havuzun kenarına oturdu, saçlarını dağıttı. Avuç avuç su alıp vücuduna sürdü. Görünümünde, saklı, fakat kararlı bir güçlülük seziliyordu. O güç başkaları için tehlikeli olamazdı, ama kendini savunmada güvenilir bir kaynaktı. Kadın, kendini kolayca ezdirecek birine hiç benzemiyordu. Onun bu korkusuzluğuna ve kendine olan güvenine hayran olmuştum. Elbisesini ve pabuçlarını

giyip saçlarını arkaya attı ve Tenderloin Restoranının bulutsu ışıklarına doğru yürüyüp gitti.

Yerimden doğrulup kadının uzaklaşmasını izledim. Su, sanki onu iyice temizlemiş, bütün günahlarından arıtmıştı. Omuzlarını, bir kraliçe gibi, dik tutuyordu. Dönüp beni, ağaç altındaki küçüklüğümle görmesini çok istiyordum; ama o, hiç arkasına bakmadı. Birdenbire, kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bunun nedeni belki de tam o sırada Bell'in apartmanımıza yaklaşmış olması gerektiğini düşünmemdi. Şu anda Bacchus Kirk'ü geçmiş, köşedeki Malaysian barına doğru yürüyor olabilirdi. Ama kendimi iyi hissetmemin sebebi belki de, o yürekli kadını bir tür tılsım saymam, o andan sonraki yaşamımda o tılsımın bana yardım edeceğine inanmamdı.

Dairenin kapısını açınca gözüme ilişen ışıklı leopar gözlerini iki sigaranın yanan uçları sandım. Ama hemen sonra, içerde yalnız olduğumu, Bell'in henüz dönmemiş olduğunu hissettim. Işıkları yakmayı gerek görmedim. Bell bir yerden ayrıldığında, o yer sanki Bell'in daha önce hiç bulunmadığı bir yer gibi olurdu. Oturma odasında oraya-buraya gidip çeşitli nesnelere dokundum. *Bu onun...* Oda ile yakınlık kurma çabasındaydım. Bell'e karşı, odayı kendi yanımda bulmak amacındaydım.

Bell döndüğünde beni nerede görmeliydi? Yatakta olmayı daha önce denemiştim ama, şimdi istemiyordum, çünkü erkeği yatakta beklemek, ona boyun eğmek anlamına geliyordu. Mutfak kapısına dayalı dursam ve bir sigara tüttürsem

nasıl olurdu? Böyle bir karşılamayla ne anlatmış olurdum? Umursamazlık mı? O geldiğinde küvette bulunabilir ve onu, banyo kapısının dışından konuşmak zorunda bırakabilirdim. Bu fena bir fikir değildi. Küvetteki çıplak halimi düşünmesi, Bell'i etkileyebilirdi. Hem de bu şekilde, herhangi bir riske girmemiş olurdum, çünkü siyah kombinezon olayının tekrarını hiç istemiyordum. Öte yandan, düz arkalıklı siyah iskemleyi odanın ortasına çekip üstüne oturabilir ve o içeri girdiğinde aklımdan geçenleri ona böylece anlatabilirdim. Bu son tasarıyı bir kez prova ettim, ama siyah iskemle bir sahne dekoruna benziyordu ve ben, Bell'i böyle senaryolarla karşılamayı düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum.

Öteden beri, aşkın stresli, ama aynı zamanda da üretici bir ruh hali olduğunu düşünmüşümdür; çünkü aşka düşen kişi, kendini sevdiğinin gözünde geliştirmeye, değerlendirmeye çalışır. Oysa benim o andaki durumum sadece bir gösteriş isteği idi ve herhangi bir gelişmeyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Gerçekte bütün amacım, Bell'in hoşuna gitmekti. Bir zamanlar annem de, babamın kaçmasını engellemek için aynı taktiği kullanmıştı. Hoş görünmeye çalışmış, hoşa gidecek şeyler yapmış, evimizi hoşlanılacak bir yer haline getirmişti. Canla başla, bilinmeyen geleceğin belirsizliklerini ve hoşlanılmayacak gelişmelerin etkisini yumuşatmaya çabalamıştı.

Tam bunları düşündüğüm sırada telefon zili çaldı. Arayanın o olduğunu düşündüm. Annem-

le aramızda, bazen lazere benzeyen öyle bir telepatik ilişki oluşur ki, bu beni korkutur. "Merhaba," dedi. "Nasılsın?"

Annem, genellikle içinde bulunduğu çaresizlik halini gizlemek amacıyla kullandığı, o, sıradan ve olağan ses tonuyla konuşuyordu. Onunla konuştuğumuz zamanlar, beni onun sesine doğru eğilmeye zorlayan bir emiş gücü hissederdim. Her zamanki sorularına her zamanki cevapları verdim. Karşı karşıya geldiğimizde annem bana, avlanarak yaşayan yırtıcı bir yaratık gibi görünür. Beni, kendi vücudunun, hâlâ içinde bulunması gerektiği halde nasılsa serbest kalmış, yürek ya da karaciğer gibi bir parçası saymakta olduğunu sezerim.

"Banka müdürünü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Şu, sekreteriyle aşk hayatı yaşayanı. Hani karısı boşanmayı kabul etmemişti. Şimdi, kadının aklını kaçırdığı söyleniyor. Dün gitmiş bankaya, bir şişe asidi boşaltmış sekreterin suratına." Sustu. Ama öykü sona ermemiş gibiydi. Susarak, olaydan duyduğu şaşkınlığı vurgulamak istiyordu.

Ben de sustum. Anlattıklarının gizli bir anlam ya da bir öğüt içerip içermediğini tartıyordum. İstenirse, banka müdürü ile sekreterin öyküsünden saklı bir anlam, bir uyarı çıkarılabilirdi. Benim hayatım da tehlikede sayılırdı, çünkü ben de ahlâka aykırı bir ilişki yaşamaktaydım. Ama bu kez, babam gibi kötü birine tutulmamam ya da gençlikte çılgınlıklar yapanların bile eninde sonunda durulmak zorunda olduğu yolunda bir

öğüt amacı yok gibiydi. Yine de öyküden, beni ya da Bell'i uyaran bir kıssadan hisse çıkarılabilirdi. Aramızdaki ilişki, anneme göre bir kaostu.

Annem anlatmaya devam ederken ben geçmişe dalmıştım. Haklıydı. Onun öğütlerine uyduğum söylenemezdi. Ama ben, çocukluğumdan beri kendimden çok annemi düşünürdüm. Daha dört yaşımdayken, annemin zayıflamak için perhiz yapmasını kendime dert edinmiş, TV'de gördüğüm bir zayıflama yöntemine uyup bağırsaklarından bir bölümünü aldırmasını önermiştim. Annemin suratı öfkeden -yada utançtan- morarınca da çok korkmuş ve bütün gün, gönlünü alabilmek için onun peşinden koşmuştum. O akşam babamın geldiğini duyduğumda, bodrumun ıslak merdivenlerinde oturmuş, annemin çamaşır makinesini kirlilerle doldurmasını seyrediyordum. Babam, benimle hiç ilgilenmeden yanımdan geçmişti. Annem ona, çok kötü bir gün geçirdiğini, çünkü benim kendisine kabalık yaptığımı söylemişti. "Yapmadım !" diye kendimi savunmaya çalıştığımı hâtırlıyorum. O kadar üzgündüm ki, ne düşeneceğimi şaşırmıştım. Annem, sabahtan beri ilk kez yüzüme bakmış ve: "Beni kesmek istedin!" demişti.

O eski anının hayalleri usulca silinip kayboldu ve annemin telefondaki sesine kulak verdim. "Nasılsın canım," diye tekrar soruyordu. "İyisin değil mi? Senin için ne kadar kaygılandığımı bir bilsen..."

"İyiyim," dedim. Ahizeyi kulağımdan biraz uzaklaştırdım, çünkü merdivenlerden ayak ses-

leri geliyordu. Aceleyle, konuşmayı kesmek zorunda olduğumu söyledim.

"Peki," dedi donuk bir sesle. On dakika ya da iki saat konuşmamız hiç fark etmezdi. Annem, telefonu kendiliğinden kapamayı hiç istemezdi. "Şimdilik hoşça kal."

Onunla her telefonlaşmamızdan sonra içimde bir rahatsızlık hissederim. Oysa annemi gerçekten çok severim ve özellikle bir sonuca varmayan konuşmalarımızın ardından, içinde bulunduğu durumu düşünüp üzülürüm. Yine öyle oldu. Onun tombul kollarını; sinirlendiğinde bebek gibi konuşmasını; altları aşınıp dümdüz oluncaya kadar kullandığı, gül goncalarıyla süslü terliklerini ve şu bozuk düzenli, kokuşmuş dünyada her zaman ezilmesine, yıpranmasına sebep olan katı dürüstlüğünü düşünüp üzülmekten kendimi alamadım.

Bell'in ayak sesleri kapıya yaklaşmıştı. Mutfağa koştum. Şu anda anahtarlarını arıyor olsa gerekti. Ama saklanmamın ne anlamı vardı ki? Buzdolabının kapağını ardına kadar açtım. Mutfağa yayılan ışığın, oturma odasına tekinsiz görünümlü bir yarı aydınlık vereceğini biliyordum. Anahtarın kilide girdiğini duydum. Dolabın raflarında folyoya sarılmış birkaç parça bayat yiyecek, yeşil bir sürahi dolusu portakal suyu, bir kavanoz karides kokteyli, rengi koyulaşmış bir parça tütsülenmiş salmon ve yarım domates görüyordum. Daire kapısı içeriye doğru açılırken, "çağdaş kadınlığın en çetin sorunu, olduğundan çok daha güçlü görünmeye çalışmak," diye düşünüyordum.

Bell, doğruca benden yana yürüdü ve mutfak kapısının aralığına yaslanıp kaldı. Saçları dağınıktı ve sakalları uzamıştı. Sigarasının ucundaki uzamış külü avucuna silktikten sonra bir nefes daha çekti. Usta bir tiyatro oyuncusu gibi, bardaki yüz ifadesini tamamen değiştirmişti. Onun eve girmesiyle, sanki içerdeki havanın yoğunluğu artmıştı. Musluğu sonuna kadar açıp dolu bir bardak su içtim. Sonra bir bardak daha doldurdum. Ona yakın olmam, kendime duyduğum güveni birdenbire azaltmıştı. Belki aşırı tepki gösteriyordum. Musluk hâlâ açıktı ve su akıp duruyordu. Suyu keser kesmez birşeyler söylemem gerektiğini sanıyordum. Bu gibi durumlarda Bell, ya kendisinin benden çok daha fazla haksızlığa uğradığını iddia ederdi ya da daha betirini yapar, "Yatağa zincirlenmemi mi istiyorsun?" diye çıkışırdı. Ne olursa olsun, mantıksızlık bende kalırdı.

Her zamanki taktiği, önce benim konuşmamı sağlamaktı. Sessiz kalmanın bir tür paylama olduğunu ve orta yere dökülmüş kusmuk kadar rahatsız edici etki yaptığını; benim, histerik bir aceleyle hemen koşup o rahatsızlığı yok edeceğimi biliyordu. Gözlerinin altı morarmıştı. Çok yorgun olmalıydı. O haliyle zıvanadan çıkmış gibi görünüyordu. Öteden beri, altı morarmış gözlerin kötü niyet belirtisi olduğuna inanırdım. Son gidişinden bu yana ne kadar da yabancılaşmıştım ona...

"Nerelerdeydin?" Bir süreden beri kayıplara karışmış olmasını hiç umursamamış gibi davran-

mak niyetinde olduğum halde, bu soru, istemim dışında fırlayıvermişti ağzımdan.

Kapı aralığına dayalı kalçasını gevşeterek ağırlığını ters yana yıktı. Gözlerini gözlerime dikti. Karşımda içi boşalmış gibi duruyordu. Belki böyle yaparak cinsel çekicilik ya da bir tür güç desteği kazandığını sanıyordu, oysa tam tersine, bana buruşmuş ve örselenmiş gibi göründü.

"Sigara almaya gittiğimde yolumu yitirip sokak arasında kayboldum," dedi. "Epey dolaştıktan sonra bir de baktım ki, Bernal Heights'dayım. Orada çok güzel bir park var ve parkta, evsiz-yurtsuz insancıklar uydurma fırınlarda yemek pişiriyorlar. Ufak-tefek bir ihtiyar da keman çalıyor." Sevimli ve ilgi çekici olmaya çalıştığı belliydi. Amacı, önce gerginliği azaltmak, sonra da benim kendisine sahibi gibi davrandığımı, öte yandan da ezilmişlik iddia ettiğimi îma etmekti. Sözlerine karşılık vermediğimi görünce, devam etti: "Saçını beğendim." Yaklaşıp eğildi, dokunmak istedi.

Başımı sertçe geriye çekince mutfak dolabına çarptım. "Seni düzüşken!" diye çıkıştım. "Öldüğünü sandım."

Yüzü gerginleşti, dudakları dişlerinin üstünden sıyrıldı. "Bok!" diye karşılık verdi. "Hemen başka birilerini düzdüğümü sanırsın. Eğer bana gerçekten güveniyor olsaydın, hiç kaygılanmazdın. Senin bir aşk üçgenine ihtiyacın var Jesse. Ancak o zaman kendini canlı hissedebilirsin."

Oldum olasıya, sadakatsizlikten çok çekinirim. Aşk ilişkisinin Hristiyan Üçleme (Trinity)

sistemine benzediğine inanırım. Bir aşk ilişkisinde iki kişi yer alır ve bunlardan biri ötekinden daha üstün "tanrımsı" özelliklere sahip bulunur. Ayrıca bir de, iki sevgili arasındaki şey vardır. O "şey", bir tür sapık felsefe, bir kişi ya da Kevin gibi bir hayalet olabilir.

"Ne yaptığın beni hiç ilgilendirmiyor," diye yalan söyledim. Bell, yılışık bir tavırla sırıttı. Böylece, beni onayladığını göstermek amacındaydı. "Ama," diye devam ettim "böyle, aklına estiği zaman çekip gidemezsin."

"Dönüşte seni burada bulacağıma kesinlikle güvenmesem evden dışarı adımımı bile atmazdım," dedi.

Öfkeliydim. "Ne talihsizlik!" diye soludum. Beni "Soylu Eş" numarasıyla yatıştırmaya çalıştığının farkındaydım. Onun değerlendirmesine göre, kendisi için üzülüyor olmaktan dolayı gururlanmalıydım.

Omuzuna sürtünerek oturma odasına geçiyordum ki, kolumu tuttu. "Seni yanımda istiyorum," dedi.

Sesinde, kendinden fazla emin olmadığını gösteren bir paslılık hissettim. Her zaman böyleydi Bell. Şişinmeli görünümünün altında, dayanıksız, çaresiz kişiliği saklıydı. Bazan ailesine göndereceği hediyeler konusunda fikrimi almadan karar veremez, bazan da bir yemekte ya da partide söylediği bir sözün yerinde olup olmadığından kuşkulanıp benden destek beklerdi. Bu hali, Bell'i yanlış davranışlarından ayırır ve sevdiğim adam haline sokardı. Eğer gerçekten onu

terketmek niyetinde değilsem, sebebi, kişiliğinin bu yönüydü. Ona sert davranmamaya, bununla beraber dürüstlükten de ayrılmamaya karar verdim. "Bıktım artık senin serseriliklerinden," dedim.

Biraz ciddileşti. "Nasıl olur? Zihinsel sadakatsizliklerimi hoşgördüğünü sanıyordum?"

Anlaşılan yine, soyut özgürlük konusunda bir konferans dinleyecektim. Gene o aşınmış, görüşlerini savunacak; bireysellik üzerine, yoksul kırsal alan insanlarının nasıl budalaca, üniversite bursu ya da piyango kazanarak büyük kentlere göç edeceklerine inandıkları üzerine, dinlemekten usandığım şeyleri tekrarlayacaktı. O zavallılardan çok azı dışında, hiçbirinin düşlerinin gerçekleşmediğini; hepsinin, hapishane hücresinden daha rahat olmayan karanlık apartman dairelerinde yaşadıklarını ve ölünceye kadar da köleler gibi çalışacaklarını iddia edecekti. Kendisi de o insanlardan biriydi işte. Çaresizlik içindeydi ve düş kurmaya ihtiyacı vardı.

İzmaritini mavi, cam kül tablasına bastırıp söndürürken, soğuk bakışlarla damarları çıkmış ellerini inceliyordu. Başı öne eğilince, boynunun üzerinden, lavabonun üstüne asılı duran haçı gördüm. Haç parlak bir metalden yapılmıştı ve üzerinde gerilmiş olan İsa, soluk mor renkliydi.

Her kelimenin üzerine bastırarak : "Kevin'e olan duygusal bağlılığın beni dehşete düşürüyor," dedim. Kevin adını duyar duymaz irkildi. Kanapeye gidip kendini bıraktı, çöker gibi oturdu. Yerde, ayağının ucunda gördüğü bir bozuk

parayı tekmeledi. "Kevin'le birlikteyken hayattan zevk alırdım," dedi.

"On yedi yaşında herkes hayattan zevk alır."

"Benim ki çok farklıydı. Gördüğüm ve yaşadığım her şey yeniydi. Oysa şimdi, bir uyuşturucu bağımlısından farkım yok. Birşeyler hissedebilmek için, her seferinde daha kuvvetli dozlara muhtaç gibiyim."

Bütün tartışmalarımızda, Kevin'le ilgili anılarını silip yoketmesini, o ilişkisinin bir sapıklık olduğunu kabullenmesini; artık olgunlaşmış bulunduğunu ve çocuksu heyecanlardan kurtulduğunu söylemesini ister; kadınlardan hoşlandığını ve beni Kevin'e yeğlediğini itiraf etmesini beklerdim.

Sessizleşmişti. Yine kendi kabuğuna çekilmiş, yanlış anlaşılmış ya da anlaşılamamış olmanın üzüntüsünü bütün ruhuyla hissetmeye başlamıştı. Kendini her türlü sıradan tartışmalardan, başkalarıyla fikir değiş tokuşu yapmaktan doğan kirlenmelerden uzak tutacaktı. Bacak bacak üstüne attı ve bakışlarını pencereden dışarıya, binaların çatı katlarına çevirdi. Bu dünya ile uzlaşamayacak kadar güzel ve üstündü o.

Bell'e sık sık, bir sevgi sözcüğü olarak "şeytan" derdim. Aynı şeyi yine yaptım, ama bu kez amacım, eski ifademi hicvetmekti. "Şeytansın sen," dedim. "Seni daha başlangıçta, o kara oğlanla dansettiğin, serpatinleri boynuna doladığın ve onu kucağına oturttuğun gün terketmeliydim."

Birdenbire yanakları kızardı. "Tam da papaz kızından beklelinebileceği gibi konuştun," dedi.

Tartışmanın ne yararı vardı? Bir seferinde ısrarla benim softa ve ahlakçı olduğumu, babamın dar çerçeveli fikirleri yüzünden sakatlanmış bulunduğumu iddia etmişti.

En aşırı karamsarlık durumuna kaydı ve beni bir burjuva olmakla suçladı. Oysa kendisi proletaryandı. Klasik öğrenimimi aşağıladı, çünkü kendisi sokakların öğrencisiydi.

"Şu sözüme kulak ver," diye devam etti. "Elinden gelse herkes, şeytanla ilişki kurar."

"Evet. Sonra da sağa-sola bombalar atar."

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçmesini bekledi ve kusursuz bir zamanlamayla o "Zevk, her zaman günahla eşit değildir güzelim," dedi.

Köşeye her sıkıştığımda yaptığım gibi, ev kadının geleneksel tutumuna sığındım, sesimi kestim.

Ama Bell, öfkelenmeye devam etti. Oturduğu yerde sallanıp duruyordu.

Öne sürdüğü fikre kesinlikle inanmanın verdiği bir güçle : "Kabul etmelisin ki," dedi, "sen de ben de, bir bara gidip yabancı birini seçebiliriz ve onunla sevişmekten, birbirimizden almaya alışık olduğumuzdan daha iyi sonuç alabiliriz."

"Doğrudur," dedim. "Çünkü âşık olduğun zaman, sorunların seni yatağına kadar izler".

"Ya bana anlattığın cinsel fantazilerin? Sen değilmiydin 'arada bir birkaç erkeğe birden zevk vermeyi düşlüyorum' diyen?" Bunları, gözlerimin içine bakarak söylemişti. Sigarasından birkaç nefes daha çekip ayağa kalktı. Sözlerinin etkisini bedeniyle vurgulamak istiyor gibiydi.

"Düşlerimi sana, yanlış yorumlamayacağını umarak anlatmıştım," dedim. "Birini öldürmekle öldürmeyi hayal etmek arasında çok fark vardır."

Elimi, avucum yukarıya gelecek biçimde eline aldı ve parmağının ucuyla yaşam çizgimi başından sonuna kadar izledi. Gıdıklanır gibi oldum. "Şimdi," diye konuştu. "Farzet ki, ben bir yabancıyım ve seni, sokakta yürürken gördüm. Saçlarının yüzünü yarı yarıya örtmüş olması ve kalçalarının tembel tembel 'beni becer' der gibi iki yana sallanması dikkatimi çekti." Serbest elini ötekinin üstüne getirerek usulca, halata asılır gibi, vücudumu kendininkine yaklaştırdı. Soluğunu yüzümde hissettim. "Ne yapardım o durumda? Seni apartmanına kadar izler, zarif bacaklarının kapıdan içeriye dalmasına gözetler, takip edilmekten duyduğun heyecanla ıslanmış olduğunu ve dolgun göğüslerinin serin yumuşaklığını düşünürdüm. Sonra arkandan dairene kadar çıkar, kapıyı benim için açık bıraktığını görüp içeriye girerdim. Ve... holden gelen loş ışık altında, seni, yatağında çıplak yatarken bulurdum."

Elleriyle kaba etlerimi iki yandan sertçe avuçlayarak beni göğsünde sıktı ve kulağıma fısıldadı : "Önce yatağın yanındaki iskemleye oturup sana usulca dokunur, parmaklarımı boynundan aşağıya, göğüslerine doğru indirirdim. Memelerinin etrafında giderek küçülen çaplı dairelerle halis çizer, meme başına kadar ulaşırdım. Sonra... başımı eğer ve emerdim."

Göğsü, okaliptüs ve tütün kokuyordu. Giderek ıslanıyor ve ona karşı koymak istemeyeceği-

mi çok iyi biliyordum. Gerçi umutla beklediğim sonuç bu değildi, ama yine de, aklımdan geçirdiklerime benziyordu. Benimle çiftleşmeyi arzu etmesinin, beni sevdiği anlamına geldiğine kendimi inandırdım. Ama bu inancımın okul çağındaki bir genç kıza ya da hülyalı bir orospuya yakışacak kadar safça ve aşırı iyimserce olmasından korkuyordum.

Bell, dramatik bir tavırla "Düzüşmek istiyorum" dedi. Yatakta, genellikle yapmacıklı davranılır; bazen çok yorgun ve bitkin, bazen olduğunuzdan çok daha canlı ve güçlü, bazen de hissetmediğiniz kadar istekli ya da isteksiz görünmek ihtiyacı duyarsınız. Bell'in beni yoldan çıkarmak için çaba göstermesinden dolayı gururum okşanmıştı. Yavaş yavaş yatağa doğru götürülmeye karşı çıkmadım. Çünkü yapmacığa alışıktım.

Perdeler açıktı ve pencereden, yüksek binaların üst katları görünüyordu. Dilini gözkapaklarımın üstünde gezdirdi ve kulağıma soktu. Elimi uzatıp pantolonun önünü açtım. Kılları nemlenmişti ve penisi büyümüş, gergin bir hal almıştı. Bell, gömleğimi yukarıya doğru çekerek görüşümü engelledi. Ellerinden birinin sütyenimin kopçasıyla oynadığını hissettim. Beni bu durumda mı bırakacaktı? Kollarımı yukarıya kaldırdım. Bell, gömleğimi çıkarıp attı. Çıplak memelerimi yalamaya başladı. Meme başlarım birdenbire, fındıklar gibi irileşti ve sertleşti. Başını karnıma dayadı, blucinimi sıyırdı. Islak derimin katları arasında dolaşmaya başlayan parmakları yumu-

şak ve nazikti. Kıvrılıp bükülerek blucinimin bir paçasını çıkardım, ama Bell beni durdurup bacaklarımı iki yana açtı. Ellerini kaba etlerimin altına sokarak kalçamı yukarıya doğru kaldırırken, bacaklarımın arasına çöktü, eğildi. Sanki, avuçlarına doldurduğu suyu içmeye hazırlanıyordu.

Altımdaki yatağın, yukardaki tavanın, zeminin ve duvarların devrildiğini, yuvarlandığını, yok olduğunu ve Bell'le ikimizin pencereden dışarıya, boşluğa doğru uçtuğumuzu hisseder gibi oldum. Zaman da kaybolmuş, bütün etkisini ve tasasını alıp gitmişti. Çünkü düzüşürken, insanın daha sonraki on dakikayı ya da on yılı düşünüp kaygılanması söz konusu olamaz. İyi bir düzüşme, tek kelimeyle "herşey"dir. Eğer düzüşürken çeşitli kaygılarınızı ve korkularınızı aklınızdan çıkaramıyorsanız, zevke acı karışır ve o tür bir düzüşmeye "iyi" denemez.

Ama yine de tam o sırada, Bell'in başka bir seferinde beni iskemlenin üstüne çıkarmasını, bacaklarımı ayırmasını ve parmaklarının içimde kaybolmasını aklımdan geçiriyordum. Oysa, zamanını evden dışarda dolaşarak geçiren ve çoğu zaman bir hayal olarak göz kapaklarımın altında yaşayan bir dilin, parmakların ya da bir penisin sevgilisi olmayı hiç istemiyordum.

Bir süre sonra, elleriyle yatak çarşaflarını avuçlamasından ve penisini rahmimin boynuna yerleştirip spermlerini içime dökebileceği uygun açıyı aramaya başlamasından, Bell'in kendini daha fazla tutamayacağını anladım. Her zaman yaptığım şeyi düşündüm: kalçalarımı yukarıya

doğru kaldırır ve üstümdeki adamın memelerimin arasına gelmesin sağlardım. Daha sonra, alışılmış ritmik melodi başlardı... Benimle evlen, beni düz, benimle evlen, beni düz, benimle evlen, beni düz. Bir an için, Bell'le ikimizin birbirimizi yediğini, birbirimizi yiyerek beslendiğimizi düşündüm. İçimde, penisinin nabzı atıyordu ve bir suyun yükseldiğini, sel gibi coştuğunu hissediyordum. Sonra birdenbire, zevkle sağır ve dilsiz oldum. Bell, üstüme yığılıp kaldı. Ciğerlerinde sıkışıp kalan hava, boru sesine benzer bir ses çıkarıyordu. Seviştikten sonra, bir süre için hiç konuşmamak gibi bir kural üzerinde anlaşmıştık. Bell'e göre düzüşmek kelimelerle değil, hareketlerle yapılırdı ve tamamlanmasından sonra onun hakkında konuşmamı bu nedenle yasaklamıştı.

İçimden çıktı ve üzerimden indi. Soluğu düzelmeye başlamıştı ve uyumak üzereydi. Bell'in değerli özelliklerinden biri de, uyuyan, güzel, soylu çocuk olmasıydı. Peki ya benim, ilişkimizdeki artan duraganlık konusundaki kaygılarım ne olacaktı? Ama hiç olmazsa şimdilik, herşey yolunda gibiydi.

Uzunca bir süre uyuyamadım. Ya yatak çarşafının ve yastık kılıfının dokumasına ya da dışardan gelen ışık çizgilerinin keskin eğimlerine dalıyordum. Duvarların pürüzlü yüzeyi de dikkatimi çekiyordu. Korkmaktaydım. Bell'in göğüs mağarasına sığınmak ihtiyacı duydum. Kendime seçtiğim barınak o idi. Bell, benim bakış açımdan anlamlı biriydi. Yaptığı bellirli bir şeyden dolayı değil, fakat konuşma tarzı, hareketle-

ri ve yanımda kendinden geçmiş bir halde yatması yüzünden anlamlıydı. Zihnim, hızla mantık dışına kaydı. Gözlerimin önünde, rastgele uçuşan nesneler görüyordum : Bell'in ince parmakları, annemin yüzü, kullanılmış saç boyası şişesi, park çeşmesinde yıkanan kadın... Bunların hepsi, bir bileziğe ince zincirlerle bağlanmış uğur nesneleri gibi bir araya geldi ve beni önce ipek gibi bir bilinçsizliğe, sonra da uykuya sürükledi.

İKİNCİ BÖLÜM

Madam Pig'in yerine gitmek için bindiğim trenin sessizliğinde, bir önceki geceyi düşünüyordum. Gözlerimin önünde, Bell'le ikimizin, iki çiçek petali gibi birbirimizin içine kıvrılıp uyumamız ve Bell'in şafak vakti beni uyandırıp, gördüğü düşü anlatması canlanıyordu. İkimiz şoförsüz bir taksideymişiz ve benim, tenis oynarken vurduğum, hâlâ göklerde uçmakta olan bir topu kovalıyormuşuz. Taksi, kendi kendine topu izliyormuş. Epey yol aldıktan sonra, iki yanında terkedilmiş fabrikalarla teneke kaplı depoların bulunduğu bir yola girmişiz, sonra birdenbire sert bir virajla, yakılmış, harap durumdaki bir dizi çiftlik evine varmışız. Bell'in düş konusunda son hâtırladığı şey, dolmen biçiminde duran kömürleşmiş üç kalasın altında çömeliyor olmasıymış. Ufukta, gökyüzü kan rengindeymiş.

Bu düşü önce kendi açımdan iyi bir işaret,

hatta belki de gücümün kabul edilmesini müjdeleyen bir kanıt olarak yorumladım. Ne var ki, dün geceden dolayı hissetmem mümkün olan herhangi bir tatminkârlğın, birkaç günlüğüne liste başı olan bir şarkının kısa ömürlü başarısı kadar çabuk aşınacağını seziyordum. Rüyasında gördüğü harap banliyö manzarasının, evcimenliğin Bell'in gözündeki değersizliği anlamına geldiğini ve terkedilmişliğin de ikimizin ortak geleceğini temsil ettiğini düşünmek zorundaydım.

Nereden bakarsam bakayım Bell'le birlikte yaşamayı sürdürmek bana çılgınca bir serüven gibi görünüyordu, ama en azından, onun yanındayken kendimi canlı hissediyordum. Öte yandan, onu kendime iyice bağlamak üzere bulunduğumu da umuyordum. Eğer bunu başarabilirsem, Bell, gerçekten iyi ve uysal bir sevgili olacaktı. Ne var ki öte yandan da bir erkeği dizgine alıştırmanın budalaca bir mit olduğunu, hele bizimki gibi cinsel yakınlıklardan doğan ilişkilerin uzun ömürlü olmasını beklememek gerektiğini iyi biliyordum.

Tren, Oakland'e doğru ilerliyordu. Aşkın, insanın kendini unutması, hafif bir sarhoşluk hali gibi, insanın sâkin bir içine dönüklüğe kavuşması olduğunu sanırdım. Oysa ben, sürekli olarak panik içindeydim. Bir dakika bile kendimi, yani içinde bulunduğum çeşitli sıkıntıları unutamıyordum. Bell'in bütün yaşamımı baskı altında tutmasından derin bir rahatsızlık duyuyordum. Şu ânda bile, belki Bell, pencerenin yanındaki masanın başına oturmuş sigarasını tellendiriyor,

arada bir sokaktaki trafiği seyrediyordu ya da üzerinde sınav vereceği oyunun senaryosuna göz atıyordu. Sinirlerini yatıştırmak bahanesiyle, çayına biraz bourbon katmış olabilirdi. Ve ben, başka hiç bir işim yokmuş gibi, onun neyle meşgul olduğunu düşünüyordum. Sanki çay fincanını tutan el benimdi, sanki banyo küvetini doldurmakta olan suyun sesini ben dinliyordum.

Bell, hâlâ bana egzotik geliyordu. Eğer onun alelâde bir kişi olduğunu kabul edebilsem, kendimi ondan kurtarabilirdim. Hayatım boyunca ne onun gibi birini tanımış ne de onun yaşamına benzer bir yaşam tarzı görmüştüm. Bell, beni, bir düzine kürk ceketi olan bir kadın oyuncunun kadife kaplı apartmanına götürmüştü. Kadının sesi, cin ve sigara gibiydi. Golden Gate'teki müzeye gittiğimizde, Bell, Caravaggio'nun bir resmine, ara vermeden yirmi dakika bakıp durmuştu (*). Onun her zaman hayatta başarı kazanamamış, bahtsız kişilerden yana olmasından ve öylelerini başarılı o ayılanlardan çok daha zekî ve duygulu bulmasından hoşlanıyordum. Bell, her zaman ikinci elden alınmış elbiseler giyerdi ve Yunanca, çapraşık anlamlı kitaplar okurdu. O ince kitaplar, apartmanın orasında burasında, zarif zambaklar gibi durur, dikkati çekerlerdi. İçlerine baktığımda, şifreli bir alfabeyle yazılmış gibi görünen acayip satırların düşlerin dili olduğunu sanırdım. Yaşamın alabildiğine donuk ve heyecan-

---

(*) Caravaggio (Polidora da) - (1500-1543) Antik resimin önde gelen otoritelerinden sayılan İtalyan ressam. Michelangelo da Caravaggio ile karıştırılmaması gerekir. Polidoro da Caravaggio genç yaşta öldürülmüş, önemli bir üne sa ip olamamıştır. Oysa Michelangelo, İtalyan resminde devrim yapan sanat ıdır.

sız geçtiği küçük kent ve banliyölerde yetişmiş olmam nedeniyle, bu değişiklikler beni, eroin gibi etkiliyordu.

Penceremden, tren yolunun ilerde geniş bir yay çizdiğini gördüm. Ötede, dev yapılı Truva Atları, okyanus tankerlerinden çelik fıçıları indiriyorlardı ve rafinerinin bacalarından mavi bir duman çıkıp göğe yükseliyordu. Yukarda, bir polis helikopteri devriye geziyordu. Demiryolu dönemecinin tam köşe noktasında, kendi kendime, *çağımızda bu gibi görüntüler güzellik sayılıyor,* dedim. Yol kenarında açık ve mat, gri ve yeşil renkli, alüminyumdan yapılmış depo binaları ve keresteyle inşaa edilmiş evler vardı.

Tren, bir istasyondan ötekine kaydı. "Belki de bütün yaşamımı boş yere harcıyorum," diye düşündüm. Günümüzde, insanın her yaptığı şeyin gerektiğinden çok daha fazla önemi var. Öyleki, bugünkü ilişkileriniz, yakın geçmişteki eylemleriniz yüzünden zehirlenebiliyor. Bell'in durumu, bu gerçeğin bir kanıtı : geçmişte Kevin'le kurduğu yakınlaşma, bugünkü yaşamının hortlağı olmuş. Kendi geçmişim de, sonraki sevgililerim üzerinde kötü etki yapmıştı; çünkü zaman zaman, yeni sevgililerime eskiler hakkında bilgi vermiştim. Sadakatsizlik, gerçekten çok hileli ve tehlikeli bir eylem. Böyle düşündüğümden ve bir ilişkinin sadakatsizlikten daha anlamlı olduğuna inandığımdan, Bell'e yalan söylemekten hiç çekinmeyecektim. Her ne kadar bunu bugüne kadar yapmadı isem de, yapmayı göze alabileceğimi biliyordum. O halde Bell de göze almıştı ve bana yalan söylüyordu.

Madam Pig'in bugün nasıl bir ruh hali içinde olduğunu merak ettim. Pig, iri yarı bir kadındı ve her zaman, üzerinde tropikal manzaralar ve kuş resimleri bulunan brandadan yapılmış elbiseler giyerdi. Saçları, çilek-sarısına boyalıydı ve yüzü, cömertçe makyajlıydı. El tırnakları çok uzundu, her zaman kusursuzca manikürlü olurdu ve söylediğine göre, kendisine İran'ı hatırlatan pembe tonuyla boyalıydı. Adı, evinde domuz besleyen kocasından kalmaydı. Anlattığına göre o domuz, teneke kutudan bira içer ve püro tüttürürmüş. Pig, o güne kadar tanıdığım en usta öykü anlatıcısıydı.Özellikle kocasını aldatan kadınlarla ilgili öyküler anlatırdı. Örneğin, hiç bir şeyden kuşkulanmayan koca eve gelir, onun ayak seslerini duyan kadın, sevgilisini yangın merdivenine saklardı.

Pig'in servetini nasıl kazanmış olduğu konusunda çeşitli dedikodular vardı. Kendisi, bütün parasının Ortadoğu'ya birlikte geziye gitmiş olduğu bir kontesten miras kaldığını iddia ederdi. Başkaları, parayı kocasının Galler'deki karanlık bir işten kazandığını, sonra da Paris'li bir yıldız adayı ile yaşayabilmek için Madam Pig'e sus payı olarak verdiğini anlatırlardı. Bir kadın bana, Madam Pig Kocasını boğup evinin bitişiğindeki bir arsaya gömmüştü. Bazı kişiler, Pig'in bir zamanlar pornografik filmlerde oynamış olduğunu ve New Orleans'ın en şık randevu evinde de patronluk yaptığını anlatırlardı.

Paranın nereden geldiği kesin olarak bilinmiyordu ama, Madam Pig'in bol para harcadığı bir

gerçekti. Sık sık, dev lazanyalar ve şampanya ikram ettiği partiler verirdi. Madam Pig, verdiği partilerde bol bol mum yakar ve kadın giysileri içindeki erkek eşcinsellerin pikap çalmak için birbirine girmelerini seyretmekten hoşlanırdı. O partilerde değişik tiplerle tanıştım. Örneğin, bir feminist tanıdım ki, estetik yasalarını bir mit sayıyor ve hepsini değiştirmeyi planlıyordu. Pig'in davetlisi olan bazı müzisyenler, ev müziğinin aslında 90'lı yılların blues müziği olduğunu iddia ediyorlardı. Bir tiyatro oyuncusu gördüm ki, bütün vücudunu hayvan kanıyla boyamıştı ve günümüzde anlatım sanatının ölmüş bulunduğunu savunuyordu.

Son partide Pig'le birlikte mutfaktaydım ve avokado parçalarıyla peynir ve karidesten meze hazırlamasına yardım ediyordum. Bir ara bana dönüp elindeki şarap bardağını doldurmamı istedi ve "Bell güzel bir delikanlı değil mi?" diye sordu. Ne cevap vereceğimi bilemedim ve sustum. O devam etti: "Ama başka biriyle evlensen ve Bell'i de sevgili olarak elinde tutsan, daha akıllıca davranmış olursun."

O kadar şaşırdım ki, kadının parmaklarına şarap döktüm, beceriksizce kendimi savunmak istedim, evlenmeyi düşünmediğimi öne sürdüm, Bell'in sadece içten davranışlarından hoşlandığımı söyledim. Pig, yanında durmakta olduğu fırından uzaklaştı, belki de sıcak yüzünden biraz yaşarmış gibi görünen gözlerle ve bir annenin kızına baktığı gibi gözlerimin içine baktı, ellerimi

tuttu ve mırıldandı: "Eh... Bu güne kadar felakete mahkûm olmamış hiç bir güzel kız görmemiştim zaten."

Aynı gece, daha sonraki saatlerde, iki İrlandalı gencin koyun dolu bir geminin denizde batmasını konu alan bir şarkıyı tamamlamasından sonra; Pig, elinde şarap bardağıyla ayağa kalktı, olduğu yerde hafifçe sallanarak herkesi "şerefe" içmeye çağırdı. Vakit oldukça geçti ve davetlilerin hepsi odanın çeşitli mobilyaları üstüne serilmiş haldeydiler. Pig, "Aşka içiyorum," dedi. "Aşk denen o kolay kırılır yumurtaya.... Ve, iyi bir sevgilinin yapması gerektiği gibi bizleri yoldan çıkaran, bizlerle alay edip duran kötü eğilimlerimize içiyorum". Başını dramatik bir tavırla çevirip etrafını süzdükten sonra sözlerini sürdürdü: "Ayrıca, suratını bir günlük sakalla görmekten hoşlandığım, ne yazık ki şimdi aramızda bulunmayan kocama içiyorum." Kadın giysili erkek eşcinseller kıkır-kıkır güldüler. "Ama herkesten ve her şeyden çok, geleceğimiz dediğimiz o zihinsel ve fiziksel çöplüğe içiyorum. İç sıkıntılarımızın ve kısırlıklarımızın; sağlıklı ve güçlü doğa tarafından hiç bir zaman boyunduruk altına alınamayacağına inanıyorum."

Davetlilerden bazıları alkışladılar. Madam Pig, memnuniyetle kızardı, müzik setine doğru döndü. Hildegard Knef plağını dinlemek istiyordu. ama bir adım atamadan hafifçe sallandı, başının üstündeki bir kelebeği yakalamak ister gibi elini yukarı kaldırdı, dizleri üstüne çöktü, sonra da yere yuvarlandı.

Yüzü halıya yapışık halde bir an bekledi. Sonra: "Lütfen," dedi. "Biriniz beni odama götürün."

Erkeklerden üçü, koşup Madam Pig'in ayaklarını omuzlarını kavradılar ve bir bilardo masasını andıran gövdesini yerden kaldırdılar. Ben de, bebek boynu gibi sallanan boynuna yapışıp başını kucakladım. Odasına giderken, sayıklar gibi konuşuyor, kendisini taşıyan adamları sevdiğini anlatıyor, onları kendisiyle birlikte yaşamaya çağırıyordu. Ağzından sızan salyalar önce yanaklarını sonra ellerimi ıslattı. Erkekler, onu yatağına yatırdıktan sonra ne yapacaklarını bilemediklerinden, kilisedeymiş gibi ellerini önlerinde kavuşturup beklemeye başladılar. İçlerinden en yaşlı olanı başıyla işaret ederek gitmeleri gerektiğini belirtti. Pig'in elini tutup sıktı. Kadın hemen gözlerini açtı ve "Bırakın, herkes istediği kadar dansetsin," dedi. Onlar ayrıldıktan sonra Pig'in üstüne bir battaniye örttüm, dışardan gelen fabrika ışıklarını önlemek için perdeleri çektim. Güç anlaşılır bir sesle benden, haftada üç kez gelmemi istedi. "Çünkü yakında öleceğimi hissediyorum ve sana çok ihtiyaç duyuyorum," dedi.

Tren, sokağın üst kısmında durdu. Beton sütunların yanından geçerek aşağıya, sokağın alt bölümüne doğru yürürken, otların arasında, birbirine sıkıca sarılmış iki sevgili gördüm. Dört bir yanlarında çabuk karın doyurmak için satılan yiyeceklerin boş paketleri ve eski gazete parçaları vardı. Kızın uzun saçları gergin bir biçimde arkasında toplanmıştı. Beni umursamadılar. Yakından geçen otoyolun ve yukardaki demiryolunun

gürültüsü, sevgililerin çevresini olumsuz bir tür sessizlik gibi kuşatmıştı.

Oakland'ın bu bölümü, San Francisco'nun uygar patırtısına oranla çok sessiz; hata saçtan yapılmış barakaları ve etrafı çitle çevrilmiş boş arsalarıyla kansız gibiydi. İstasyonun karşısındaki süpermarkette kilosu altmış sentten üzüm, çeşitli biberler ve başka Meksika ürünleri satılmaktaydı. Marketin gerisinde, bakımsız bahçeler içinde yer alan dizi dizi küçük, yoksul evler sıralanıyordu. Kaldırım boyunca her yer boş uyuşturucu şişeleri görülüyordu. Büyük bir çöp kutusunun yanında, karton bir kutunun içinde, bir kedi ölüsü yatmaktaydı.

Yol kenarındaki bir paralı telefonun önüne park etmiş beyaz Ford'un içinde oturan adam, arkamdan "Hey sıska, Hey sıska," diye seslenip duruyordu. Dönüp şöyle bir baktım. Karayip stili gömleğini, göğüs kıllarının ve boynundaki ince zincirin görülebilmesi için açık bırakmıştı. Arkamdan ıslık çaldı, ama ilgilenmedim. Uzaklaştığımı görünce "Fıstığın fena halde kokuyor," dedi. Kokusunu buradan bile alıyorum." Çok gülünç bir şey söylemiş gibi kahkahalarla güldü. Üzerine İsa çıkartmaları yapıştırılmış farlarının yanından hızla geçtim, baştan sona çirkin yazılarla doldurulmuş duvarı, çalışmayan tuğla fabrikasını da o hızla arkamda bıraktım. Yol üzerindeki evlerin perdesiz pencerelerinden içeriyi görebiliyordum. Yerlere serilmiş şiltelerde oturanlar vardı.

Pig'in evi, dört yandan sarmaşıklarla sarılıydı.

Taştan yapılmış Victoria tarzı bina, dört köşesindeki geniş silmelerinde dikkati çeken melek yüzü kabartmalarıyla, hâlâ saygın ve etkileyici görünümdeydi. Ama yağmur olukları gevşemiş, dışarıya doğru sarkmış ve aşağıdaki limon ağacının yapraklarıyla aynı hizaya gelmişti. Rüzgâr estikçe, duvarlardan küçük boya pulları koparıp çevreye saçıyordu. İpek yapraklı süsenlerin çiçekli saksıları yağmurun etkisiyle soluklaşmıştı. Pig'in sokağındaki her iki evden biri, yıkılmıştı. Boşalan arsaların toprakları alt-üst edilmişti ve küçük çukurlar suyla doluydu. Çamurların ötesindeki evlerden bazılarının kapı ve pencereleri, tahtalar çakılarak köreltilmişti, bahçeler çöp ve enkaz doluydu. Her tarafta, iri sıçanlar kaynaşıyordu. Pig'in evi önündeki giriş patikası, düz taşlarla döşeliydi. Geçerken, yaban bitkilerinin dikenleri pantolonuma takıldı. Bahçeden içeri girince dikenleri ayıkladım ve durup bir soluk almak istedim. Gözlerim, yavaş yavaş, serin loşluğa alışıyordu. Bir tarafımda, her zaman gül yaprağı ve kamomil çayı kokan yemek odası vardı. Yemek odasındaki uzun, ceviz masa ve duvarları süsleyen tablolar dikkati çekerdi. Bu resimlerin konusu, stilize edilmiş fabrika işçileriydi. Dumanlar içinde çalışan işçiler, bir yığın araç-gereçle birlikte, garip bir canlılıkla resmedilmişti. Madam Pig, kırmızı camdan yapılmış yüzlerce parçalık tabak, fincan, kâse, tuzluk, şamdan, sos kabı ve kül tablasından oluşan koleksiyonunu yemek odasında sergiliyordu. Şimdi, perdeler kapalı olduğundan, bu cam eşyalar

alçak gönüllü, sade bir görünümdeydiler. Fakat partilerde, Madam Pig şamdanları yakınca, dört bir yana parlak kırmızı ışıklar yayarlardı. Oturma odasının yemek odasına açılan kapısı kapalıydı, ama öbür tarafta, kadife koltuğun gerisindeki duvarda çalışan büyük baba saatin sesi duyuluyordu.

Pig, mutfaktan seslendi: "Sen misin Jesse?"

"Ben'im," diye karşılık verdim. Holden, mutfağa doğru ilerledim. Duvarda, Madam Pig'in tek çocuğu Madison'un pastel portreleri asılıydı. Kızın derisi sedef beyazlığındaydı ve saçları sarıydı. Belki kızın yüzünün solukluğu nedeniyle, ya da holün iki tarafında asılı on adet portrenin bir arada yaptığı etki yüzünden, resimler bir film klibi gibi canlı ve parıltılıydı.

Mutfaktaki yuvarlak masanın gerisine oturmuş, soğuk ahududu çorbası yiyor ve kırmızı şarap içiyordu. Gerçi saçının garip kırmızı-sarısı ve buldog biçimli suratıyla her zaman dikkati çekerdi ama, bugün, sanki her zamankinden daha sağlıklıydı. Evden dışarıya adım atmadığına göre, yüzündeki renkliliğin yaptığı eksersizlerden değil de dikkatli ve şanslı makyaj uygulamasından kaynaklandığı ortadaydı. Bugün, özellikle kaşlarını çok iyi çekmişti.

"Soğuk çorbalara bayılırım," dedi. "Dünya üzerindeki son kişi olduğum bu günlerde, soğuk çorbalar sağlığıma iyi geliyor." Çorbasını, sanki yıllar önce yitirmiş olduğu değerli bir şey şimdi kâsenin yüzeyine çıkacakmış gibi, dikkatle gözlüyordu.

Şaşkınlık uyandırıcı cümlelerine bir cevap bekleyip beklemediğini bilmiyordum, ama yine de konuştum: "Çorba iyidir."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Jesse, " dedi. "Birkaç mango getirdin mi?"

Olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. "Ama istiyorsan gidip arayayım." Pig, bana delirmişim gibi baktı, gözlerini iri iri açarak: "Neden dışarı çıkacakmışsın?" diye, pencereyi ve dışardaki çamburlu arsayı işaret etti.

"Gidip dükkânlara bakabilirim, demek istemiştim" diye karşılık verdim. Pig'e ne söyleyeceğimi kararlaştırmakta her zaman güçlük çekerdim. Aramızdaki soru ve cevaplar çoğunlukla birbirine uymazdı. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır."

Fazla doldurulmuş bir iskemleye iliştim. Bu mutfağı çok severdim. Duvar kâğıtlarında, iri yapraklı, ayışığıyla yıkanan manolya resimleri vardı. Pig, kiraz renkli yuvarlak masanın herbiri değişik biçimli iskemlelerinden bir başkasında, karşımda oturuyordu. İlk gördüğümde, mutfakta deri kaplı, yumuşak iskemlelerin bulunmasını yadırgamıştım. Ama daha sonra evin genel döşenme düzenindeki mantığa alıştım ve Pig'in tahta bir mutfak iskemlesine yakışmayacağını kabul ettim.

Bir yandan eski bir derginin yapraklarını çevirirken bir yandan da zarif el hareketleriyle çorbasını kaşıklamasını seyrediyordum. Masanın bir kenarında, eski dergilerden bir yığın vardı. Pig, bazıları yirmi yıllık olan o dergileri, sanki yeni görüyormuş gibi, ilgiyle okurdu.

"İyi görünüyorsun," dedim.

Pig, gönül okşayıcı ve teselli verici laflardan hoşlanmadığını belirten bir ifadeyle suratıma baktı, kaşığını çorbaya daldırırken, kuşkulu bir sesle: "kim istedi senden, yapmak istemediğini yapmayı?" dedi. Çenesinin gerdanına doğru eğilmesinden, bütün hafta sonu boyunca bu konu üzerinde düşünmüş olduğunu tahmin ettim. "Annen mi söyledi yoksa?" Bir karşılık beklemiyor gibiydi. Devam etti. "Çocuklarına böyle öğütler veren anneler utanmalıdır. Aslında o tür öğütlerin anlamı; kadınların, gördükleri kötü muameleyi sineye çekmek suretiyle daha dayanıklı olacaklarını iddia etmektir. Oysa tam tersine, kadınlar kendilerine kötü davranılmasına izin vermemeli, daha da önemlisi, hiç hoşlanmadıkları şeylerden hoşlanır gibi görünmemelidirler."

Son sözleri, gözlerime yaş dolmasına sebep olmuştu. Masanın ortasındaki, portakal dolu cam tabağa bakarken, görüşüm bulanıklaşmıştı. Pig'e, Bell'in nasıl, sigara almak için sokağa çıktığını ve bütün gece geri dönmediğini anlattım. Sonra da onu aramaya çıkışımı ve küçük kızıl saçlı adamla konuşmasını uzaktan, bir casus gibi nasıl izlediğimi...

Sözümü keserek, kendisinin kocasından nefret etmediğini söyledi. "Sadece," dedi, "Onun, başka birilerine de inek muamelesi yapmamasını dilerim." Bakışları boşluğa daldı. Belki kendi iç dünyasına dönmek ve söylemiş olduklarının anlamını araştırmak ihtiyacındaydı.

Sessizlikten rahatsız oldum. Pig'in önündeki dergiye baktım. Uzay gemisine ya da başka bir yüzeye bağlı olmadan boşlukta uçan bir astronot resmi gördüm. Adamın uzay başlığındaki siyah maske tehdit edici gibiydi.

Bakışımı yakalayan Pig, "Birinin davranışlarını gözetlemekle neler öğrenebileceğini bilsen şaşarsın," dedi.

"Bell'in davranışlarını gözetlemekle bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum."

"Bir kez sevgilinin yaptığı bir şey konusunda onunla tartışamayacak duruma düşersen, çok geçmeden ondan ayrılmak zorunda kalırsın."

Bell'in bir barda gördüğü kadın kılıklı erkek eşcinsellerin uzun siyah peruklarına, mini eteklerine ve moda pabuçlarına nasıl büyülenmiş gibi dalgın dalgın bakmış olduğunu hatırladım.

Sesinde belli bir acımayla sordu: "Başka biriyle, yeni bir başlangıç yapamaz mısın? Dönüp dönüp aynı şeyi söylediğimi biliyorum, ama inan ki, birinden öç almayı düşünüyorsan, en iyisi onu aldatmaktır."

"Ben, Bell'i seçtim." Bunları söylerken, sesimin tonundan ürktüm. Çok katı ve tartışmasız bir tonla konuşmuştum. Sanki fanatik bir Hristiyan mezhebinin üyesiydim.

Pig, önündeki çorba kasesini itti. "Eh, "dedi. "Mantığa kulak vermeyeceksen, benim elimden ne gelir? Aynı şey, bir zamanlar başka bir dostumun da başına gelmişti. Muhafazakâr bir kadındı. Büyüleyici mavi gözleri ve ipek gibi sarı saçları vardı. Yirmi yaşındayken, çiçek festivalinde

kraliçe seçildikten hemen sonra, hem de bir yığın erkek peşinden koşarken, kalkıp bir papazla evlendi. Adam kıza, iyi çalışacaklarını ve her zaman ceplerinde en azından yüz dolarları bulunacağını söylemişti. Günün birinde, yalnız oldukları bir sırada kız, papazın profilinde gaddar bir ifade ve ağzının kenarlarında yumuşak bir sapıklık eğilimi farketti. Ama birkaç yıl mutlu yaşadılar. Bunu, bir yığın korkunç, yıpratıcı yıl izledi. Kız, benim kadar şişmanladı ve çevresindekilere kötü bakmaya, herkese düşman olmaya başladı. Papaz'ın giysileri, sürekli olarak başka kadınların parfümleriyle kokulanmış oluyordu. Yatakta kocası ile yakınlık kurmayı deneyince, adam hiç sıkılmadan 'kenidini zahmete sokma,' diyordu."

Gözlerim yanıyordu. "Benim annemin başından geçenleri anlatıyorsun," dedim. "Hepsini benden duymuştun."

"Ah, öyle mi?" dedi. "Demek ki, öykünün senin durumunla bir ilişkisinin bulunduğunu düşünmemin sebebi buymuş." Bana bakmıyordu. Yüzü, kalın allık katmanının altından belli olacak kadar pembeleşti. Koca gövdesini de zorlukla yerinden oynatıp, rıhtımdan ayrılan bir gemi gibi usul usul doğruldu.

"Banyo saatim," dedi.

Mutfağın bir köşesindeki çamaşır makinesi, ipeksi, erotik bir beyazlıktaydı. Pig'in devâsâ iç gömleklerini ve sütyenlerini makineye doldurdum. Üst kattan, küvete çarpan suyun sesi duyuluyordu. Pig'in kalın gövdesini küvetin içine sı-

ğıştırmak için uğraşmasını, sırtının porselen üzerinde kayarak usul usul suya kayışını, bulunduğum yerden izleyebiliyordum, çünkü bütün bu hareketleri yaparken çıkardığı sesleri tanıyordum. Pig'in belediyece kabul edilen çöp torbası genişliğindeki pastel renkli donları, bana lisede giydiğim iç çamaşırlarını hatırlattı. Acaba neden, şişmanlık beni bu kadar çok rahatsız ediyordu. Şişmanlar, üzüntülerini ve zaaflarını başkaları kadar iyi gizleyemezler. Bir zamanlar, şişmanlık korkusu yüzünden gece yarıları uyanıp karnıma bir yastık bastırırdım. Ama çamaşırlarını makineye doldururken, Pig'in bana acınacak biri gibi değil, sadece geniş yürekli bir kişi gibi göründüğünü farkettim. Neredeyse onun dev yapısından huzur duyuyordum.

Bir süngere bulaşık sabunu damlatıp yeşil buzlu-çay bardaklarını yıkadım, çiçekli çorba kâsesinin iç tarafındaki ince, sertleşmiş ahududu suyunu çıkarmaya giriştim. Kendi ailem ve Bell yüzünden, arada bir, yaşamımın sabote edildiği hissine kapılırdım. Ama başka zamanlarda da, onlar sayesinde dünya hakkında belirli bir deneyim ve fikir sahibi olduğumu düşünürdüm. Yıpranmış şortlardan birkaçını yırtıp parçalayarak, içlerinden üstü benekli iki kumaş parçasını seçtim, toz almak üzere oturma odasına geçtim. Toz alma işinden hoşlanırdım, çünkü yorucu değildi. En kurnaz ve işini en iyi bilen hanımefendiler bile, arada bir toz alabilirdi. Örneğin, Virginia Woolf'un toz aldığını düşünebilirdiniz, ama tuvalet temizlediğini aklınızın ucundan bile geçiremez-

diniz. Düz, beyaz renkli kanapesi, ocağın üstündeki duvar saati ve porselen ayaklı köşe lambası ile bu oda, ötekiler gibi birbirine uyumlu eşyalar içermiyordu. Fakat her parça eşya müzelik gibiydi ve her parça eşyanın soğuk bir amaca yönelikliği vardı. O eşyaları, bana devamlı olarak değişik ruh halleri yaşatmak için birbirini etkileyen ya da biri ötekini kovmaya çalışan, hatıralarıma benzetirdim.

Yukardan, Pig'in haykıran sesini duyup soluğumu kestim. Yüreğinin patlamak üzere olduğunu bildiğimden, ıslak fayanslarda kayıp düşmüş olmasından korktum. Ama sesi düzgündü. Biraz daha şarap istiyordu.

Madam Pig'in şarap bardağı, küvetin kenarındaydı. Odayı dolduran buhar biraz incelince, koca gövdeli kadının yumru yumru çizgileri ortaya çıktı. Şiirsel kişiliği dışında, onun dış görünüşünün bugünkü haline bakıp ta bir zamanlar güzel bir kadın olduğuna inanmak kolay değildi.

"Sırtımı biraz yıkamanı ve daha önce yaptığın gibi derimin üzerinde simgeler yapmanı rica ediyorum," dedi. "İnkâr etme. Önceki denemelerinde, derimin üstünde 'dur' isareti, 'Z' işareti ve 'barış' işareti yaptığını farketmiştim. Deri yolu ile haberleşmekten hoşlanıyorum."

Su altındaki bedeni, bir Rubens tablosu gibi pembe ve jelatinimsiydi. Eğer bir kadının vücudunun ne biçim olması gerektiği konusunda bir fikriniz yoksa, Madam Pig'in vücudu size çapaçul bir düş gibi görünebilirdi. Memeleri öyle hafifti ki, meme başları su yüzeyinde kalıyordu.

Pig'i kimbilir kaç kez çıplak görmüştüm, ama her seferinde şaşkınlaşmış ve dehşete kapılmıştım. Ama banyo felsefesi, yani bir küvet ve içinde yatan bir kadın, yatak odası ölçütlerine uymuyordu, çünkü sahnede erkek tarafından yapılmış bir değerlendirme yoktu.

Tembel tembel, duyduğu ağrı ve sızıları anlatıyordu. Sonunda sesi daha da yumuşadı, içe dönük bir bilgelik içermeye başladı. "Senin yaşındayken, Jesse, bir erkeğin ceketinin ön düğmelerini açması ya da bir kızın topuğunu incelemek için ayağını kaldırması gibi bazı hareketleri görür; bazen bunları hafızama iliştiremezdim. Görüntüler, fotoğraf gibi gözümün önünde kalır, öteki anılarımla birlikte hafıza arşivime gitmediklerinden, öylece, hareketsiz beklerlerdi. Ölümün korkunç duraganlığını andıran o fotoğraflar; o anda içinde bulunduğu ortamını; otomobil sarsıntısının, gökteki bulutların, hareket halinde bulunan başka insanların ve kalbimin üzerimde bıraktığı etkileri arttırırlardı. Böyle zamanlarda, çok belirgin bir biçimde, 'son'un karanlık sessizliğini görürdüm. Oysa şimdi, ölümün çok yakınında bulunduğumu biliyorum, ama yine de 'son', bana dramatik ya da ürkütücü değil, sadece usandırıcı geliyor."

"Bir doktora görünsen," dedim. "Belki de iyileşebilirsin."

Beni duymamış gibi yaptı, dirseğini sabunlamaya devam etti. Bacaklarının arasındaki kılları, gelişmiş deniz yosunlarına benzettim.

"Neden kızını aramıyorsun" diye sordum.

"Madison'u beş yıldır görmedim."

"Olabilir. Ama şimdi telefonla arayıp onunla konuşabilirsin."

"Ben... Ben, onu senin aramanı istiyordum Jesse."

"Ama ben Madison'u tanımam bile."

Gözlerini kapadı ve öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki, uyuduğunu sandım. Sonra "Bari gayret göstereyim de," diye bitkin ve bıkkın bir sesle konuştu. "Madison'un benden nasıl ayrılıp gittiğini anlatayım. Evi önce Steve terketti. Onun gibi kişiler yaşamlarının hiç bir döneminde hiç bir şeye uzun süre bağlı kalamazlar zaten. Üstelik kocamın özel bir geliri vardı. Madison, babasının yokluğuna alışamadı. Odasından çıkmaz oldu. Sonra yabanileşti. Saçlarını kısacık kestirmeye ve burnuna halka takmaya başladı. Bir de kurt satın aldı. Hayvan, daha tam anlamıyla büyümemişti. Tüyleri kömür karası ile bal rengi karışımıydı. Kurtlukla hiç ilgisi yokmuş gibi, çok iyi huylu ve evcildi. Madison ona London adını taktı. Genellikle hamburgerle besliyor, arada bir de karaborsadan sincap satınalıp yediriyordu. London'u genellikle arka bahçede, bağlı tutardık. Hayvan sık sık ipinin bağlı olduğu kazığı topraktan çıkarıp serbest kaldığı için, bir çocuğa para verip kazığın etrafına beton döktürdük. Hayvan sürekli olarak havlamaya ve ağlamaya başladı. Komşu çocukları, bahçe çitinin üstünden ona sopalar atar, oyun yaparlardı. Çoğu, London'ın kuduz olduğunu sanıyordu. Bir süre sonra Madison, onu Big Sur'a götürüp serbest bırakmamızı istedi. Ben, berbat

bir ruh hali içindeydim ve bütün yaratıkların acı çekmesini, acı çekenleri seyretmeyi istiyordum. O zaman Madison, London'ı serbest bırakmazsak evden kaçacağını söyledi. Onun öyle bir çılgınlık yapacağına ihtimal vermedim. Bir sabah, daha güneş doğmadan, arka bahçeden gelen korkunç köpek havlamalarıyla uyandım. London, can acısıyla haykırıyordu. Duvardaki ağaç kaplamaların arasından bakınca, önce Madison'un gülen yüzünü sonra da kurdun ölü gözlerini gördüm. Kız, bahçe çitinin dışına çıkıp London'u yanına çağırmıştı. Kurt ta, ona koşmak için çitten atlayınca, ipin boyu yetmediğinden, asılı kalmıştı."

Pig, bakışlarını küvetteki suya çevirdi. "Düşünebiliyormusun?" diye mırıldandı. "Genç bir kız nasıl böyle bir şey yapabilir?" Leylak kokulu sabun elinden kayıp küvetin içine düştü. "O günden sonra kızımı hiç görmedim. Tenderloin'de çalıştığını duydum ve peşine bir dedektif taktım". Yüzüme bakmadan rica etti: "Şu tunç kutuyu getirir misin?" Koşup kutuyu getirdim. Pig, kapağını açıp içinden bir kağıt parçası çıkardı, bana uzattı. "Git, onunla konuş Jesse," dedi. "Ölmek üzere olduğumu anlat."

Neden kendin gitmiyorsun?"

"Biliyorsun. Evden dışarı adımımı bile atmam ben."

Önce kâğıtta yazılı olan adrese sonra Pig'in yüzüne baktım. Bütün anlattıkları doğruymuş ve o sırrı açıkladıktan sonra içini boşaltmış gibi görünmek istiyordu. Ama nedense bana, öyküsün-

de yalan ya da yanlış var gibi geldi. Yine de durumuna üzülmüştü. Yüzündeki umutlu beklenti ifadesi, bana annemi hatırlattı. Annem de Pig de aynı yazgıyı paylaşmış, orta yaşa geldiklerinde kocaları tarafından terkedilmişlerdi.

Pig, küvetteki suda emici etki yaratan bir devinimle dışarı çıkmaya girişirken, havlusunu uzattım.

"Niteliksel standardları baştan sona inkâr eden, çağımızın şu belirsiz, anlamsız ve dayanaksız siyasal ve toplumsal eşitlik görüşünden nefret ediyorum," diye konuştu. "İnsanlar yargılamalı ve yargılanmalıdır. Ben bu kanıdayım."

Havluyu sarık gibi başına doladı. Elbisesini giymesine yardım ettim. Suratı, sıcak suyun etkisiyle iyice kızarmıştı. Trabzana geldiğinde, başı döndü ve durmak zorunda kaldı. Öne doğru sallandı. Başının boynuna gevşek bir menteşeyle bağlıymış gibi sarkmasından, oldukça sarhoş olduğunu anladım. Sonra öğürdü ve merdivenlerden aşağıya doğru bir şerit gibi inen Burgundiyi çıkarmaya başladı. Yarı uykulu bir halde başını biraz yukarıya kaldırdı. "Onu bulmalısın Jess," dedi. Ağzını sildim. Oturma odasına inmesine yardım ettim.

Yeşil perdeler kapalıydı ve odanın ortasında yanan tek mum, hindiba çiçeği gibi, donuktu. Gerçi bu odanın içinde zaman her geceyarısı gibi görünürdü ama, daha akşam olmamıştı. Kolumu tuttu ve kitaplık rafından karton bir kutuyu almamı istedi. Kutuda, ince fotoğraf kâğıdına basılmış siyah-beyaz, geniş boyutlu fotoğraflar var-

dı. Bunlardan birinde, yarış arabasının kapısına yaslanmış durumda, Pig'in kocası görünüyordu. Adam güneş gözlükleri takmıştı. Çenesinde dikkati çeken sert çizgiler, Pig'in o odamdan çok zulüm gördüğü yolundaki yakınmalarını doğruluyordu. Başka fotoğraflarda başka kişilerin hayali kalmıştı. Peter Pan yakalı bluzu ve bir eşarpla arkaya bağlanmış bulunan siyah saçlarıyla çok güzel bir kadın gördüm ve onun, Pig'in kızkardeşi olduğunu tahmin ettim. Yanılmışım.

"Bu kim?" diye sordum.

Pig, gözlerini kapadı, cevap vermedi.

Sıkıntılı bir sesle "Ne kadar güzelmişsin," dedim. Footğrafları yeniden desteleyip ona uzattım.

Bileğimi yakalayıp sıktı. "Evet," dedi. "Çok güzeldim. Sonunun benimki gibi olmasını istemezsin değil mi?"

Pig'in yüzüne karşı haykırıp, güzel bir kadının yaşlanmasının sıradan bir kadının yaşlanmasından daha üzücü bir şey olmadığını söylemek istedim. Bence, güzel genç kızların sıradan genç kızlarınkine oranla daha iyi bir yaşam ummaları mantıklı bir nedene dayanmıyordu, çünkü güzel insanlar başkalarından daha üstün yazgıyla kutsanmış, daha üstün kişiler değillerdi. Üstelik, kendimin yaşlanınca Pig'e benzeyeceğine de hiç ihtimal vermiyordum. Pig'in tırnakları derime batmaktaydı. Duyduğum acıyla, *bir zamanlar o da tıpkı benim gibi düşünüyordu* diye düşündüm.

Yüzümdeki değişiklikten, duyduğu kaygıyı anladığımı çıkarmış olmalı ki, bileğimi bıraktı.

Pencereye kadar yürüyüp perdeyi biraz araladım. İlerde, yüksek gerilimli elektrik kabloları taşıyan büyük direklerin göründüğü ufkun üstünde, lavanta renkli ve bulanık bir sis göğe doğru tırmanıyordu.

"Artık gidebilirsin," dedi. "Ben iyiyim."

Mumu söndürüp kayıpa doğru ilerledim. Holden gelen ışık altında Pig yerinden doğruldu. "Unutma Jesse," dedi. "Aşktan başka ölüm meleği yoktur."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İstasyonunun arkasındaki Market caddesinin kaldırımlarında küçük su birikintileri vardı ve o gölcükler, gökte beliren bulutları yansıtıyordu. İlerdeki Woolworth mağazasının tabelasına güvercinler konmuştu. Genç eşcinseller, teleferik kuyruğunda sıra bekleyen turistlerden para dilenmekteydiler. Sokağın karşı tarafındaki terkedilmiş porno sinemasının afiş panolarında hâlâ jartiyerli ve sütyenleri yukarı kaldırılmış kadın resimleri vardı. Bir araştırma sonucunun beklentisi, sokaklara iç gıcıklayıcı bir önem kazandırmış gibiydi. Eddy'de bir giysi dükkânında çalışmakta olan Bell'i gizlice izleyecektim. Köşedeki Golden Nugget barının önünde geçerken, hepsi birbirine benzeyen kadın ve erkek müşteriler, başlarını kaldırıp beni süzdüler. Evet, hepsi birbirine benziyordu. Sanki alkollü içki içmek, çift eşeyli bir fiziksel idealdi.

Giysi dükkânının adı Ozymandias idi. Girişteki vitrinde, üzerine çıkarmayla yapıştırılmış yara izleri ve dikenden yapılmış tacı ile birlikte bir İsa kostümü sergileniyordu. Sokağın karşısına geçmek için beklerken, Bell'i, dükkânın küçük bölmeleri arasında dolaşırken gördüm. İkide bir, her zaman yaptığı gibi ceketinin yakasını yukarıya, öne doğru eğik omuzlarının üstüne çekiştiriyordu. Ufak-tefek, asık suratlı bir adam olan dükkân sahibinin başında bir beyzbol kepi vardı. Dükkânın kapısı içerden kilitliydi.

Bell, Jones sokağında görününce, onun sınava gireceği tiyatroya gitmekte olduğunu anladım. Adım adım izlemeye başladım. Dikkati çekecek kadar sinirli ya da sıkıntılı gibi görünmüyordu. Ama Sutter ve Jones sokaklarının kavşağında bir ara durdu, ellerini pantolon ceplerine sokup sırtını tuğla duvara dayadı ve gökyüzüne bakarak bir süre düşündü. Rahat ve gevşek hareketleri bana düşlerimi hatırlattı... Sanki sevgilim, başka biriyle fısıltıyla konuşuyordu ve ben de biraz uzaktan onu seyrediyordum. Bell, elini göğsüne dayadı. Acaba babasının öldüğü sabahı mı düşünüyordu? Anlattığına göre bir gece, yeni tanıştığı birinin evinde kalmış, ertesi gün bulunduğu yöreyi tanıyamamış ve bir otobüs şöföründen evinin yolunu sormuştu. Ve eve gidince babasının ölüsüyle karşılaşmıştı. Yoksa, Kevin'in koltuğu altında bir atlasla bir kafeteryaya girip bir bardak kırmızı şarap ısmarlaması mı canlanıyordu hayalinde? İlk gençlikteki sevgilisine duyduğu nostaljik özlem, ortaya yeni çıkan heteroseksüel

gerçekten, yani Kevin'in evlenmesinden nasıl etkilenecekti.?

Güvenli bir uzaklıktan onu takip ederek tiyatroya vardım ve arka sıralardan birine oturdum. Salon dardı. Silmelerden çirkin suratlı melek kabartmaları sırıtarak, seyirci sıralarına bakıyordu. Sahne, karamsar bir düş tablosu için öylesine az aydınlatılmıştı ki, bir kenardaki yeşil koltuğu ve ortadaki mutfak masasını görmekte güçlük çektim. Masanın önünde, katlanabilir bir iskemle duruyordu.

Ön sıralarda, dağınık bir düzenle bir dizi insan oturuyordu. Bell, bunların arasında yerini almıştı. Göbekli ve yaşlıca bir adamın elinde altı tahtayla desteklenmiş bir bloknot vardı. Onun yanında oturan kadın çok zayıftı ve blucin giymişti. Zayıf kadınla yaşlı, göbekli adam, kafakafaya vermiş, aralarında konuşuyorlardı. Kadın omuzlarını silkti, elini kalçasına dayadı ve bir sigara yaktı. Kısa kesilmiş kahverengi saçlarının üstünden mavi dumanlar yükseldi. Adam, yüksek sesle bir ad söyledi ve ön sıradan kalkan tıknaz gövdeli bir genç sahneye doğru yürüdü.

Blucinli zayıf kadın, genç adama: "Anladın değil mi?" diye sordu. "Karın orada burada kırıştırıp seni yaldızlıyor. Senaryodaki sözleri unut gitsin. Yeni, taze bir şeyler söylemeni bekliyoruz senden."

Tıknaz delikanlı, evli olamayacak kadar genç görünüyordu. Sahneye çıkışındaki isteksizlikten de, kendini pek rahat hissetmediği belli olmuştu. Yüzü, ciddi çizgilerle gerilmişti. Yeşil koltuğa,

sanki yaşlı halasının oturma odasındaymış gibi, huzursuzca oturdu. Bir dakika sonra ayağa fırladı ve sahnede dolaşmaya başladı.

"Seni pis inek!" dedi. Sözleri, salonda yankılar yapıyordu. "Bir tabancam olsa seni hemen vururdum. Bir Myna sığırcığından farkın yok. Nerede güzel bir şey görsen hemen kapar alırsın. Yabancı biriyle düzüşmen neyse.... Ama başkalarının tokmağına buyur ettiğin yere benimkini de yerleştirmem için bir şans tanımamana ne demeli?" Tekrar koltuğuna dönüp oturdu. Sırtını geriye dayadı. Kollarını göğsü üzerinde kavuşturduktan sonra, tane tane, yavaş bir sesle devam etti: "Tanrı tanığım olsun, bundan böyle sana elimi bile sürmem artık."

Bir kez daha, tiyatrodan neden nefret ettiğimi hatırladım. Kişilerin, şerefe bir kadeh içtikten hemen sonra ya da bir jinekologa başvurmalarının ardından, yaşamlarının mahvolduğunu görmeleri yolundaki melodramatik fikre katlanamıyordum. Sahnede gördüğüm insanlardan dolayı sorumluluk hissetmek, benim hoşlanabileceğim bir şey değildi. Tiyatro seyretmekten dolayı hissedilen duygusallık hali bana, sokakta karşınıza çıkıp acı yaşam öyküsünü anlatan ve sizden birkaç kuruş koparmaya çalışan yoksulların neden olduğu duygusallığı hatırlatıyordu.

Tıknaz delikanlının o rol için aranan tip olamayacağına karar verilmiş olsa gerekti. Başarısız sanatçı, iskemlesinin arka koltuğundan pardesüsünü alıp gürültülü adımlarla yanımdan geçti ve dışarı çıktı. Yaşlı adamla sıska kadın aralarında

fısıltıyla konuşmaktaydılar. Adam, elindeki bloknottan Bell'in adını okudu.

"Aynı şeyi senden istiyoruz," dedi. Bell, başıyla 'tamam' işareti yaptı. Onu tanıdığımdan beri, fazla bir çalışma yaptığını görmemiştim. Bell'in bir tiyatro sanatçısı olarak ortaya çıkıp rol yapması bana garip geliyordu. Ama aramızdaki günlük konuşmalarımızda, zaman, zaman, onun rol yaptığını hissederdim. Bazen bir sözü değişik yolla ifade etmeye çalışır, bazen bir içki bardağını tutuşundan belirli bir incelik ve zarafet sezilirdi.

Onun oyununu seyrederken, gözlerimin önünde eski fotoğraflarım canlanıyordu: Babamın çalıştığı imarethanedeki gömleksiz çocukların ve ilk komünyon giysileri içindeki Meksikalı küçük kızların fotoğrafları.... Daha sonra bu tür fotoğraflar çekmekten vazgeçmiştim, çünkü bana çalıntı konular gibi görünmeye başlamışlardı. Tek çerçeveli konuları ele almayı kararlaştırmıştım. Beynim, sanki, birbirine bağlanması gereken imgeleri birleştirecek olan sıvıdan yoksun kalmış, kurumuştu.

Şimdi de bazen, yeniden fotoğraflar çekmeyi düşündüğüm oluyor, çünkü sizi elinizde bir kamera ile gören insanlar, size yakınlık gösteriyorlar. Sanırım herkes, bu durumlarıyla çekicilik ya da derinlik ifade ettiklerine inanıyor ve poz vermeye hazır bekliyorlar. O yüzden de yüzler, korkutucu bir kendi kendini kandırma durumunu ifşa ediyor.

Bell, masanın yanındaki iskemleye oturdu. O

iskemle, garip bir biçimde, evdeki siyah iskemleyi andırıyordu. Yüzü seyircilere dönük olarak, ellerini dizleri üzerinde birleştirdi. Rol yapmaya başladığını kavramam için bir dakika seyretmem icap etti. Omuzlarını sarkıtıp o kadar uzun bir süre bekledi ki, ön sıradakilerden biri hafifçe öksürdü, başka bir bıkkınlık ifade eden bir ses çıkardı. Bell, yüz ifadesini hiç değiştirmeden konuştu: "Durumu bana anlatman gerekirdi Jesse." Birdenbire, o kasvetli sahne ışığı, bana bir milyon güneşin göz kamaştırıcı aydınlığı gibi göründü.

Bell, devam ediyordu: "Bacaklarındaki çürük izlerini gördükten ve ensenden yayılan viski kokusunu aldıktan sonra kuşkulanmadığımı mı sanıyorsun?" Ayağa kalkıp, yeşil koltuğa doğru yürüdü. Sahneden uzakta oturduğum halde, yüzündeki, hırlamaya hazır köpek ifadesini görebiliyordum. "Ama Kevin'le düzüşüyor olmanın bence hiç bir önemi yok, "diye devam etti. "Çünkü nasıl olsa şimdi, benim de onunla aynı şeyi yapacağımı biliyorsun."

Bell, konuşmasına devam etti. Ama artık ben hiç bir şey duymuyordum. Kafam, şarıltılı seslerle boşalan sular, güneşin üzerindeki sıcak lekeler ve çırpan kanatlar gibi, karmakarışık nesnelerle doluydu. Midem bulanıyordu. Güçlükle ayağa kalkıp dışarıya yöneldim. Sokağın aydınlığı bana zâlim ve yabani göründü. Hemen bir dükkâna girdim. Bu bir Fas şarküterisiydi. Sucuk ve salamlara, gelinlik rengindeki dört köşe peynir kalıplarına baktım. Alt üst olmuştum. Rol yapar-

ken benim adımı kullanmış olması ya da benim adımla Kevin'inkini birbirine dolaştırmış bulunması beni fazla etkilememişti. Ne var ki, Bell'in rol yapıp yapmadığını hiç bir zaman anlayamayacaktım. Belki de tamamen, gerçek duygularını dile getirmişti.

Madison'un çalıştığı Carmen barı, Falan Angel adlı bir gece kulübü ile bol ışıklı bir Çin kafeteryasının arasında yer alıyordu. Aynı blok üzerinde bulunan öteki binaların hepsi de bir zamanlar başka iş yerlerinin ön cepheleriydi, ama şimdi terkedilmişlerdi. Çoğunun kapı ve vitrinleri tahta çakılarak örtülmüştü. Hâlâ kullanılmakta olan birkaçı, eskiden pub olarak iş yaparken, şimdi, kapılarında neon lambalarından pembe martini kadehleri olan San Francisco stili barlara dönüştürülmüşlerdi. Sokağın karşı tarafındaki masaj salonunun adı Çinli Kız'dı. Madison'la konuşmadan önce biraz şakinleşmek istediğimden, yakındaki Lusty Lady adlı, erotik şov barına girdim.

İçerde, bir dizi numaralı kapı ve fuayedeki bardaklardan yansıyan ışık diskleri dikkati çekiyordu. Yüksek topuklu bir Japon kadın, dolarlarımı alıp orta yerde duran beş-köşe biçimli düzgün bir kule haline getirilmiş bozuk para yığınına ekledi. Paraların oluşturduğu bes keranır iki yanında iki çıplak kadın nöbet tutuyordu. Girdiğim bölmede, keskin bir temizleyici madde kokusu vardı. Disko müziği, duvarlardan yansıyıp güçlenerek kulak zarlarıma vuruyordu. Birinci gözetleme levhasının para deliğine bir bo-

zuk para attım. Panellerden biri, banliyö evlerinin otomatik garaj kapıları gibi, usul usul yukarıya kalktı ve plastik camlı küçük pencereyi açtı. Pencereden, boş gibi görünen dar bir oda ve yalnız başına danseden bir kadın görünüyordu. Kadını kandırıp eve götürmek ve yatağa atmak konusunda rahatça hayal kurabilmeleri için, erkek gözetleyicilerin, onun yalnız olduğuna inanmaları gerekiyordu. Panel yukarıya doğru kalkarken, kadının önce ayakları görünmüştü. Seyir konusu, iri-kıyım, kalın kemikli, dağınık siyah saçlaydı ve bana, cinsel açıdan çekici olmaktan çok, bayağı ve yabani göründü. Kadın, hayvanat bahçelerinde demir parmaklıklar ardında tutulan ve kalabalık tarafından seyredilmekten bıkmış olan yaratıklar gibi, bezgindi ve bu yüzden de yaptığı erotik dans pek başarılı değildi. Bitişikteki ikinci paneli denedim. Burada danseden kadın daha gençti. Kalçasına kadar yırtmaçlı bir gece elbisesi giymişti ve hareketleri daha canlı, daha içtendi. Plastik pencerelerden yana hiç bakmadan ve tek kelime konuşmadan, kıçını kıvırıyor, bacaklarını açıyordu. Kendi bacaklarımın arasında bir gerilme ve ürperme hissettim. Acaba, parmak uçlarıyla meme başlarını okşayarak çalkalayan bu kadınla sevişmek mi istemiştim, yoksa uyarılmama, kadını uzaktan seyretmekte olan erkeklerin atmosferle dolan yoğun şehvet duyguları mı sebep olmuştu? Çok kişi tarafından şiddetle arzulanıyor olmanın bir kadını güçlendirip güçlendirmeyeceğini düşünerek oradan ayrıldım.

100. Blokun sonlarındaki Carmen'in ön vitri-

ninde, Dorik bir sütunun üstüne konulmuş TV seti, yatay çizgi ayarı bozuk olduğundan cızırtılı bir statik elektrik kargaşasından başka birşey göstermiyordu. İçerde, bütün duvarlar çelik —ya da başka bir metalden yapılmış— levhalarla kaplıydı. Mor ışınımın yansıyan demetleri, barmenin gümüş renkli göz makyajını ve köşeli saç biçimini fütüristik bir görünüme sokmuştu. Kompüterli aygıtlar tarafından çevreye yayılan renkli ışık damlacıkları, sanki kutsal bir yüreğin saçtığı alevler gibiydi. Bar tezgâhının önünde yığılmış olan iş adamlarının beyaz yakaları ve kol ağızları, koyu renkler altında bile seçilebiliyordu. Carmen, Black Rose gibi aşınmış ve melankolik değil, tam tersine, bir ameliyathane gibi enerji dolu, vahşi bir bardı. Duvarlar boyunca çalışmakta olan yüz kadar TV seti, aralıksız olarak çarpışan arabaları, parçalanan ve çevreye saçılan camları, panik ifadesi dolu gözleri ve küçük gölcükler halinde biriken kanları göstermekteydi.

Parmaklarında kuru-kafa biçiminde yüzükler taşıyan serseri sokak çetecileri, işyerlerindeki küf kokusunu yanlarında getiren lacivert giysili adamlar ve her türden insan, ağır ağır barın iç bölümlerine giriyorlardı. Ayaklarında çizmeleri ve sırtlarında deri uçuş ceketleriyle iki dazlak gördüm. Işığı yansıtan kafaları, iç ürperten uğursuzluk belirtisi gibi donuk donuk parlıyordu. Orada-burada kadınlarda vardı. Bunlar, genellikle, koyun bakışlı, şiş suratlı alkolikler ve çetecilerin siyah dudak boyalı, gözlerinin altı çürümüş piliçleriyledi. Herkesin rahatsızlık duyduğu göz-

lerinden belliydi ve herkes, başkalarına kuşkuyla bakıyordu.

Bir yandan Bell'in tiyatro sınavını kazanıp kazanmadığını ve Lusty Lady'de gördüğüm kadınların yaptıkları işten memnun olup olmadıklarını düşünüyordum. Arkadaş ihtiyacımı karşılasın diye bir votka ısmarladım. Müzik, insanın dikkatini dağıtacak kadar gürültülüydü. Çalınan parçaların ritmi, kalp atışımı iki katına çıkarıyordu. Ezgiler arasına siren sesleri ve politik nutukların bölümleri sokulmuştu. Doğru dürüst düşünemiyordum, ama bundan şikayetçi de değildim, çünkü kafamda değerlendirmeler yapmak istemiyordum. Bir süre için, sorunlarımı hiç düşünmemek, olayların kendi başlarına gelişmesini ve benim etrafımda bir böcek kabuğu gibi biçemlenmesini beklemek kararındaydım.

Gürültülü müzik, birdenbire yerini Tiht gitarının sesine bıraktı ve sahne platformunda, deney tüpü biçiminde bir yeşil ışık belirdi. Gizli bir kapıdan çıkan bir kadın, gevşek ve isteksiz adımlarla dans ederek yeşil ışığa yaklaştı; önce pembe eliyle sonra da soluk renkli bacağını uzatarak, sanki bir suyun sıcaklık derecesini öğrenmek istiyormuş gibi, ışık haznesini denedi. Uzun boylu ve ince vücutluydu. Saçları omuzlarına kadar iniyordu. Bütün TV ekranları, dansözü göstermeye başlamışlardı. Kadın, kat kat makyaj altında olduğu halde Pig'in albümünde gördüğüm kıza benziyordu. Ama asıl şaşırtıcı olan, onun, parktaki çeşmede yıkanırken gördüğüm kadın olmasıydı. Madison, kollarını bir askerin yaptığı gibi dik

açıda bükerek ve bedenini yumuşak, kaygan hareketlerle oynatarak dansa devam etti. Seyirci kalabalığının tam karşısında bacaklarını alabildiğine açtı ve göbeğini titretmeye. başladı. Koyu renklerin karanlık ışığı çıplak derisinin pürüzsüzlüğünü ortaya çıkarıyor, beyaz dudak boyasını alevlendiriyor, sürrealistiik biçimde boşanmış iri gözlerini parıltıyla tutuşturuyordu. Madison, uyuşturucu alındıktan sonra görülen bir düştü.

Kalabalığın önlerine doğru yürüdüm. Madison'un dikkatini çekeceğini umduğu, iç gözlem ifadesi dolu adımlarla, dans eder gibiydim. Birinin dikkatini çekmek için yapılması gereken ilk işin, iç gözlem halinde bulunduğunu göstermek olduğu kanısındaydım. Madison terlemekteydi ve ter, üstündeki ince, saydam giysiyi tamamen görünmez hale getiriyordu. Meme başlarında altın halkalar vardı. Sonra kilotu da görünmez oldu. Fıstığını örten siyah, kıvırcık kılları rahatça görebiliyordum. Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Bütün dikkatimi, Madison'un karnına yöneltmiştim. Onunla sevişmek mi, yoksa onun yerinde olmak mı istediğimi bilemiyordum. Bana hiç bakmadan, müziğin bir bomba patlaması sesiyle sona ermesine kadar, dansa devam etti. Kollarını geriye doğru atarak, dizlerinin üstüne düştü. Göğsünü gerip ileriye doğru, çok büyük bir dilin yalamasına sunar gibi çıkarttı. Zeminden bir sis bulutu yükselirken sahnedeki yeşil ışık da söndü ve Madison görünmez oldu. Gitar sesinin yerini yine disko müziği ve gürültülü eklemeler almıştı. Sahnenin önündeki kalabalık gevşedi, dağıldı

ve herkes kendi arasındaki konuşmalara daldı. Kendimi yönünü yitirmiş ve sarhoş gibi hissediyordum, çünkü Madison'u acınacak bir halde bulacağımı beklerken, onun çekiciliğine kapılmıştım.

On dakika sonra Madison bara geldi. Beyaz dudak boyasını tazelemiş, gözlerindeki siyah makyajı silmişti. Teni hafifçe pembeleşmişti ve vücudundan hoş kokular yayılıyordu. Üzerinde gümüş renkli, kolsuz bir mini giysi, ayaklarında botlar vardı. Ona yakın olmak başımı döndürdü. İnce bir kokteyl bardağından içkisini yudumlarken, boynundaki damarın attığını seyrettim. Kendisini süzdüğümü görüp gülümsedi, içki bardağını bar tezgâhına bıraktı.

Bir an için oraya ne amaçla geldiğimi unuttum ve budala gibi, gözlerimi yere indirdim. Madison'un elleri, Pig'inkiler gibi etliydi.

"Anneni tanıyorum," dedim. İrkildi. O zaman, konuya usul usul girmem gerektiğini anladım. Önce dansını çok beğendiğimi söylemem ve adını öğrenmem daha uygun bir taktik olurdu.

Tekrar gülümsedi. Ama yüzündeki bütün o çoşkulu enerji birdenbire yok olmuş, gözlerine siyah perdeler inmişti. Bar tezgâhına döndü. Anlaşılan, benimle konuşmak istemiyordu. Salondaki gürültü giderek artıyordu. Disko müziğine, çiftleşme sesleri ve kırılan cam gürültüleri karışıyordu. Bedenimi onunkine yasladım ve meme başımın birdenbire sertleştiğini hissettim. Başını döndürmeyince, eğilip fısıldadım: "Beni annen gönderdi."

Omuzunun üstünden bakarak sordu: "Sen onun yeni kız arkadaşı mısın?" Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Pig'le cinsel yakınlık kurmuş olmamla kendisine dokunmam arasında bir çağrışım yaptığı kanısına kapıldım.

"Ben sadece ona yardım ediyorum," dedim. "Arada bir alışveriş yapıyor, ev işlerine bakıyorum."

Barmene bakıp anlamlı anlamlı gülümsedi. "Bahse girerim ki öyledir," dedi.

"O senin annen," dedim. "Seni özlemiş, görmek istiyor." Sesimdeki ağıtlı ve ısrarlı tonu kendim de beğenmemiştim.

"Gerçekten sana böyle mi söyledi?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Annem öldü benim. Hem annem hem de babam, bir uçak kazasında öldüler."

Bunları söylerken sesinde ve gözlerinde herhangi bir ipucu yoktu. Doğru ya da yalan söylüyor olabilirdi.

Gözlerim doldu. Ağlamaklı olmamın nedeni Madison'a acımam ya da onun benimle acımazısca alay etmesi değildi. Ama o ana kadar doğruluğuna inanmış olduğum öykünün uydurma gibi görünmeye başlamasını çok üzülmüştüm. Kendimi sakar, budala ve aşağılanmış hissediyordum. Madison, ağladığımı görünce gümüş renkli çantasına uzandı.

"Apartman daireme git," dedi. "İşte anahtar. Pig'in başına ne geldiğini bana sonra anlatırsın." Bir kalem çıkarıp kâğıt peçeteye adresini yazdı.

Madison'un dairesi, Mason caddesi üzerinde-

ki bir binanın üçüncü katındaydı. Camlı giriş kapısı fazla kirliydi ve bir bölümüne ağaçtan bir yama yapılmıştı. Kapıyı yumrukladım. İçerden bir cevap alamadım. İçerdeki pencereler, caddeden geçen otomobillerin farlarını yansıtıyordu. Bitişikteki dairenin kapısı açıldı ve bacaklarına bir eşofman pantolonu geçirmiş, saçlarını arkaya doğru toplayıp bağlamış, şişman bir kadın göründü. Kadın yoğurt kokuyordu. Bu kadar fazla kilo almadan önce oldukça güzel olsa gerekti.

"Evde değil," dedi. "Zaten çok seyrek gelir buraya. İstersen gel içeriye de sana çalıştığı yerin adresini vereyim."

Omuzunun üstünden, şişman kadının dairesine bir göz attım. Duvarlarda, futbolcu ve güreşçi posterleri asılıydı. Hemen hepsi, zenci sporcuların resimleriydi. "Buraya ilk gelişim değil," dedim. "Zaman zaman gelir, geceyi burada geçiririm."

İri gövdesini yakınıma doğru sürükledi. "Bu apartman pis bir yer değil mi?" dedi. Sanki heyecanlanmış gibiydi. "Ve Madison da, bildiğim kadarıyla bir kucak dansözü, yanılıyor muyum? Ama bütün bunlar beni ilgilendirmiyor. Yakında başka bir yere taşınacağım nasıl olsa. Şu AİDS pisliğine bulaşmaktan korkuyorum doğrusu."

Cevap vermeyi düşündüğüm sırada, kadın kaşlarını iyice çattı. Herhalde daha söyleyecekleri vardı ve neler anlatacağına çoktan karar vermişti. Bu durum bana sıkıntı verdi. Gözlerimi, kadının iri göbeği ile bacaklarının birleşme yerindeki T çizgisine diktim. Herhalde bu kadıncağız,

yalnız yaşamına renk katacak heyecanı bu gibi konuşmalardan sağlıyordu. Karşılaştığı herkesi sözleriyle sarsmaya, onlarla bir tür yakınlık kurmaya çalışıyordu. Bana ciddi bir yüzle bakıyordu. Kuşkusuz, doğru yola çevrilmesi gereken bir kişi olduğumu düşünmekteydi. Benim ruhsal dünyadan yoksun, fiziksel bir yaratık olduğumdan emindi. Fırsat bulsa, beni karşısına alıp bitmez öğütlerde bulunacaktı. Üst dudağı hafifçe terlemeye başladı. Alnında da bir iki ter damlası belirdi. İstemediğim halde, zavallı kadından iğrenmekteydim. Bende uyandırdığı itici etkiyi yüzümden okumuş olsa gerek ki, çocukça bir hareketle, parmağının ucunu çenesine dokundurdu ve utangaç bir tavırla "İyi geceler," dedi. Bir poster ormanını andıran dairesine dönüp kapısını kapadı.

Madison'un dairesine girdim. Tavandan sarkan ampul, yatağın baş ucundaki lambanın ampulu ve buzdolabının içini aydınlatan ampul, hepsi yanıktı. İçeriye biraz ışık girmesi için perdeleri açtım. Madison'un evinin perişan durumda olduğunu söylemek haksızlık olurdu. Dökülmüş sıvalar, bir tür çürüme belirtisinden çok, soyut resim tablolarını hatırlatıyordu. Zemin tahtaları, düzgün bir biçimde aşınmıştı. Yatak, yünlü, kaba bir asker battaniyesi ile örtülüydü ve karyolanın baş ucunda bıçağımsı bir kübik resim asılıydı. Doldurulmuş bir balık, tavandan sarkan bir ipin ucunda, bir sağa bir sola sallanıyordu. Odadaki tek mobilya, pencere kenarında duran bir sandıkla yatağa bitiştirilmiş bir küçük kanepeden ibaretti.

Yatağın kenarına iliştim ve sokaktan gelen seslerle su tesisatının çıkardığı gıcırtıları dinledim. Pig bana doğruyu mu anlatmıştı? Madison, vaad ettiği gibi, gelecek miydi? Onları ana-kız gibi düşünmeyi denedim, ama ikisini bir aile senaryosuna sokmaya ne kadar çalıştıysam, birbirlerini tamamlayamadıklarına o kadar çok inandım. Ama öte yandan, kendimi de bir ailenin bir bireyi gibi düşünmekte zorluk çekiyordum. Tanıdığım herkes gibi ben de, kendimi, aile havasının ve düzeninin dışında, onlardan uzak ve değişik bir kişi olarak görmeye alışıktım. Çocukluğumda bile öyleydim sanırım.

Bitişikteki şişman kadın elektrik süpürgesini çalıştırdı. O vakum sesini duyar duymaz, kolejde başımdan geçen kürtaj olayını hatırladım ve sarsıldım. Sağlanan hava boşluğunun emici etkisini duydum, burnuma kanın bulantı verici kokusu geldi. Daha sonra günlerce odamda yalnız kalışımı, perdeleri ve ışıkları kapalı tutuşumu ve bedenimde hissetiğim büyük boşluğu yeniden yaşar gibi oldum. O günler boyunca, sanki taşınmak amacıyla boşaltmış olduğum bir evde tek başıma kalmıştım. Gecelikle bahçeye, güneş altındaki bir sıraya gidip oturuşum, gözlerimin önüne geldi. Başımdan geçenlerin hepsi, o sırada otururken geçmişe karışmış, çok uzun bir uykudan o sırada otururken uyanmıştım.

Dairenin duvarlarına dikenli tel biçiminde gölgeler vurmaktaydı. Yatağa uzanıp koridordan gelen yüksek topuk seslerini, birbirine bağıran adamları ve başka gürültüleri dinledim. Uykuluydum ve düşüncelerim bölünmeye, anlamsız-

laşmaya başlamıştı. Babamın iş gezilerinden döndüğü günlerde annemin giydiği soluk yeşil renkli geceliği hatırladım. O yeşil gecelik zihin gücümde büyüdükçe büyüdü ve evrenin dört köşesini kapladı. Uykuya daldım.

Uyandığımda, ortalık karanlıktı. Perdeler kapanmıştı. Nerede bulunduğumu ve odanın çizgilerini hatırlamam bir dakikamı aldı. Tam o sırada yatak sallandı. Yanımda, biri yatıyordu. Vücudum gerginleşti. Önce, alışkanlıkla, yataktaki kişinin Bell olması gerektiğini sandım, sonra daha mantıklı düşünebildim ve Madison'un evine döndüğüne inanmak istedim. Ama burnuma gelen traş kolonyasının anlamı neydi? Yanımda yatan kişi, tanımadığım bir erkekti.

Sırtım ona dönüktü, ama ensemde nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Sakinleşmeye çalıştım. Kuşkusuz, adam beni Madison sanıyordu ve yaptığı yanlışlığı anlayınca özür dileyecek, sonra da çekip gidecekti. Yaşamakta olduğum durum bana hiç yabancı gelmiyordu. Aynı olayı daha önceleri yüzlerce kez hayal etmiş, erotik fantazilerime konu yapmıştım: Yabancı bir odada, yüzünü hiç görmediğim yabancı bir erkeğin bana arkadan yaklaşıp sahip olmasını sık sık düşünmüş ve bundan zevk almıştım. Kendimi, bir kadeh viskide erimekte olan bir buz parçası gibi hissediyordum. Arkamdaki adam, engel olmama vakit bırakmadan bir elini bacaklarımın arasına uzattı ve parmaklarıyla okşamaya başladı. Öteki eli de bluzumun altına kaymıştı. Biraz uzaklaşmak istedim ve uyanmak istemiyormuşum gibi, olumsuz anlamda mırıldandım. Beni kendine

doğru çekti. Nasırlarla kaplı parmaklarının sütyenimin içine daldığını ve avcunun memelerime dokunduğunu farkettim. Bir parmağının ucuyla mememin ucunu hafif hafif sıkıştırdı. Pantolonumun fermuarını açtı, elinin sıcaklığını göbeğimin altına doğru yürüttü. Mememin başı tam anlamıyla sertleşmişti. Bacak aramdaki ıslaklık artmış, sızan sularım anüsüme doğru inmeye başlamıştı.

Birden, hızlı hareketlerle kendi pantolonunu sıyırıp attı. Sertleşmiş kazığı, güçlü bir kuş kanadı gibi yaylanarak sırtıma çarptı. Adam elleriyle memelerimi sıkıca avuçladı ve irileşmiş penisini kaba etlerim arasındaki yarığa sürtmeye başladı. Sonra belden yukarı bedenimi öne doğru iterek boynumu ve omuzlarımı yaladı. Ellerini aşağıya kaydırdı, kalçalarımı kuvvetle kavradı ve kendine doğru çekti. Penisini rahatlıkla içime yerleştirdi. Bir an için hareket etmeden bekledi. Kulaklarıma, merdivenlerden çıkanların ayak sesleri geliyordu. Artık kalıcı davranıp bir şeyler yapmam söz konusu olmazdı. *Neler oluyor* diyecek vakit geçmişti. Onun yerine *dizlerine doğru eğil* demeliydim.

Arkamdaki adam, yavaş yavaş helis biçimli hareketlerle başlamıştı. Uzakta bir oto alarmı inliyordu ve ince duvarın öbür yanında bir başka adam öksürüyordu. Kendimi öne doğru çekip kurtulmak istedim. Adam kalçalarımdan kuvvetle asıldı, bırakmadı. Bir daha denedim, adamın kazığının büyük kısmından kurtuldum, penisinin ucu vajinamın dış dudağına kadar dışarı çıktı. Ama adam yine üstün geldi. Kuvvetli bir solu-

mayla kalçalarımı çekti, yeniden içime yerleşti. Penisinin giderek irileştiğini hissediyordum. Başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Tohumlarını fışkırtmaktaydı. Korkuya kapılmıştım. Doğrulup pantolonumu yukarıya çektim ve kapıya koştum. Karanlıktaki yabancı adam, yumuşak bir sesle, anlamsız birşeyler söylüyordu. Yatak gıcırdadı, adam eğilip seslendi: "Gitme, kal benimle." Bir saniye için durup arkama baktım. Perdelerden giren hafif bir ışık, kaba battaniyeye yayılmış durumdaki çıplak, kemikli bacaklarını biraz aydınlatıyordu.

Sel sularının ırmak yatağını basıp genişletmesi gibi, yaşamımın dar çerçevesi günden güne açılıyor, büyüyordu. Karanlıktaki yabancı adamın beni düzmesine, bilinçaltı bir dürtüyle kendiliğimden izin verdiğimden kuşkulanıyordum. Belki böylece kendimi alçaltmak, içimdeki kargaşayı ve dağınıklığı arttırmak, bu suretle de kibirimi ve yalan söyleme eğilimimi cezalandırmak istemiştim. İlerideki yaşamım için neler yapmam gerektiğini bildiğimi; fakat kötü alışkanlıklarım, koşullandırılmış olduğum yanlış eğilimler ve etkisi altında bulunduğum geleneksel programlar yüzünden bunları yapamadığımı seziyordum. Ama hatalarımı düzeltmek için bile olsa, kendi kendimi mahvetmeye çalışmam doğru bir davranış mıydı?

Bu konuda fazla düşünmeme lüzum kalmadı, çünkü girişimim sonuç vermedi. Üzerinde karara vardığım ilk şey, Bell'e yalan söylemek oldu. Bunu, yalan söyleyebileceğime her zaman inan-

mış olmam yüzünden değil, ama gizli bir yalanın bana güç vereceğini sandığımdan yapacaktım. Bell'le tanışmadan önce sık sık yalan söylerdim, ama Bell çok daha usta bir yalancıydı ve benden çok daha fazla yalan söylerdi. Yalan söylediğiniz zaman ya bir korkak kişi kimliğine bürünürsünüz ya da kendini öven kişi rolü oynarsınız. Ben, korkak görünmek isteyen türden bir yalancıydım, bu nedenle de can yakıcı potansiyeli olan bir sır bana güç verecekti. Bence yalan söylemek, geçici bir heyecan uğruna bir şiddet hareketine girişmek gibi bir şey.

Bell'i sözle susturup baskı altında tutmak varken yalan söylemeye neden ihtiyaç duyuyordum? Ama karanlıktaki o yabancıyı hiç tanımıyordum. Onun benim gözümdeki önemi bir sıçanınkinden fazla değildi. O halde, başımdan geçen olayın benim için bir anlam ifade ettiğini söylemek, o olaydan hiç söz etmemekten daha büyük bir yalan olacaktı. Üstelik, Bell'in tiyatro sınavı sırasında boş koltuğa savurmuş olduğu tehdidi de unutmamıştım: orada benim oturduğumu varsayarak, bana ihanette bulunacağını ve o suretle işkence edeceğini söylemişti.

Bell'le birlikte oturduğumuz apartmanın girişi aşırı aydınlıktı ve merdivenlerden garip et kokuları geliyordu. Anahtarı usulca kilitte döndürdüm ve aynı anda Bell'in düzenli soluk seslerini duydum. Onun uykuda olduğunu bildiğim halde, sanki bacaklarımın arasında çimdik izleri ya da ıslaklık arayacakmış gibi, karşısında soyunmaktan rahatsızlık duydum. Hemen örtülerin al-

tına girdim. *Hiç bir erkek, seni kendinden kurtaramaz.* İçimde, suçluluk ve pişmanlık duyuyordum. Belki de aramızdaki sorunları başa çıkılmaz hale sokmuştum. Bell, beni seviyordu, fakat ben, bir cinsel misilleme hevesiyle yabancı bir adama kendimi vermiştim. Trafik seslerinin ninni etkisiyle zihnimi uyuşturmasını beklerken, Pasifik Okyanusu'nu aşan yollarında birkaç uçağın geçişini seyrettim. Sinirlerim gevşemişti. Bell'le aramızın nasıl düzeleceğini hayal ediyordum.

Ama birdenbire Bell hareketlendi, beni kollarıyla sarıp kendine çekti, bir elini bacaklarımın arasına soktu ve fısıldadı: "Ne kadar ıslanmışsın böyle.." Karanlıktaki yabancının hemen ardından onunla cinsel ilişkiye girmek düşüncesiyle dehşete kapıldım, elini ittim ve "Şimdi istemiyorum," dedim. Onu reddetmem o kadar seyrek olan bir şeydi ki, Bell ısrarla elini yeniden fıstığıma uzattı, kalçaları ve tokmağını arkama dayadı ve kulağımın içine doğru mırıldandı: "İkimizin özelliklerinden en çok sevdiğim şey ne biliyor musun? Tanrılara benziyoruz..." Vajinamın içine parmaklarından birini kaydırdı. Zaten uyuşmuş haldeydim ve bir bakıma hazır gibiydim. Ensemde karıncalanmalar hissettim ve kalçalarımı, içimdeki parmağına doğru ittim. Bell, kalçalarımı kavrayarak ıslak bir yüklenmeye içime girdi. Kalçalarımı tutan ellerinde sinirli bir kuvvet artışı oldu. Soluğu sıklaşmıştı. Ensemi öperken, ne kadar dar bir fıstığım olduğunu söyledi. Tohumlarını içime doldurmakla kalmayıp, yüzüme de

bulaştırmayı düşündüğünden bahsetti. Çevremdeki karanlığı sümük gibi yapışkan buluyordum. Dikkatimi toplayabildiğim tek nokta, ocağın kenarındaki köpek kafatasıydı. Huntington otelinin koridor pencerelerine vuran kırmızı "çıkış" yazılarını tersinden okudum. Madison'un dairesinde beni becermesine ses çıkarmadığım yabancıyı düşündüm. Nasıl da kömür kokuyordu ve penisi ne kadar da kalındı.

"Bu pozisyonda yapmayı beğendin mi?" diye sordum. "Az önce başka biri ile de bu biçimde seviştim." Kalçalarıım kuvvetle geriye doğru ittim. Aynı anda iki erkeğin birden bana sahip olduklarını düşlüyordum. Bell, gelmeye başladı. İçime dolan tohumlar beni, balın damla damla akıp peteği doldurmasını hatırlatan akışkan bir tür duyarlığa sürükledi. Bell'in tokmağı usul usul yumuşayıp dışarıya kayıncaya kadar durumumuzu dağiştirmedik. Kulaklarım çınlıyordu. Duyduğum bulantıya direnebilmek için yapay ışıkların yukarısındaki koyu lacivert göklere baktım, yıldız parıltıları aradım.

Bell, derin uykuya dalmıştı. Oysa beni uyku tutmuyordu. Huzursuzdum. Kapalı tutmaya çalıştığım gözlerim kendiliğinden açılıyordu. Birdenbire, odada Bell'le benden başka birinin daha bulunduğunu sezdim. Soluğumu kestim. Karşımdaki gölge, Bell'le Black Rose'de konuşurken gördüğüm kızıl saçlı ufaklıktı. Sokaktan gelen zayıf ışık, adamın açık duran ağzındaki kırmızı ve pembe renkleri aydınlatıyordu. Balık oltasına benzettiğim gözleriyle bakışlarımı yakaladı ve

parmağını dudaklarının ucuna götürüp "Şşşşt" diye seslendi. Susmamı istiyordu. "Bell'i uyandırmayalım," dedi fısıltıyla. "Sana anlatacaklarım var. Aşağıya gel, konuşalım." Ceketini koluna aldı ve hızlı, sessiz adımlarla kapıya yürüdü.

Kapı açılıp kapanınca Bell uyku akan gözlerinden birini açtı, ama sonra yatağın öbür tarafına döndü. Onu uyandırmayı ben de istemiyordum. Yataktan kayıp blucinimi giydim, pabuçlarımı ayaklarıma geçirdim, çıplak sırtıma aldığım ceketin düğmelerini ilikledim. Küçük adamı, apartman binasının önündeki merdivenlerde otururken buldum. Sigarasının dumanlarını sokağın karşısındaki kullanılmış kitap satan dükkâna doğru savuruyordu. Başını bana döndürdü ve: "Eee," dedi. "Söyle bakalım, orada bulunduğum için bana kazgın mısın?"

Öfkemi yanlış yönlendirip küçük adamı suçlamamalıydım. Çünkü düzücü o değildi, Bell'di. Ama Bell, neden bu cüce evin içindeyken benimle sevişmek istemişti? İki adım ötemizde bir yabancının bulunduğunu umursamamış mıydı? Yoksa bunu bilmesi nedeniyle isteği daha da kuvvetlenmiş miydi? Belki de küçük adamın bizi dinleyeceğini, bir yandan kendi kazığını sıvazlayıp mastürbasyon yapacağını ve bizim soluklarımız sıklaşınca hep birlikte getirmeye çalışacağını hesaplamıştı.

"Şu anda kendimi bayatlamış ve konuşamayacak kadar budala hissediyorum," dedim. Suçlu suçlu başını sallayarak beni onayladı. Ciddi bir yanlışlık yapılmış olduğunu kabul ediyordu. So-

kak pencerelerinden kavun rengi bir ışık yayılıyordu ve karşı sıradaki büyük banka saatinin tıkırtıları, zamanın geçişini işaretliyordu. Kendimi, yüreğimde bir pislik topağı varmış gibi, kirlenmiş hissediyordum. Akıl dışı bir eğilime kapılıp, cüceye itirafta bulunabilir ve "Biz düzüşürken senin orada bulunmanın hiç önemi yok aslında. Bir saat kadar önce, hiç tanımadığım, hatta yüzünü bile görmediğim bir adamın beni becermesine bile aldırmadım nasıl olsa," diyebilirdim. Gerçeği anlatmanın aklımdan geçmesi bile suratımı kızarttı. Elimi saçlarımda gezdirdim.

"Gel, şuradaki merdivenlere oturalım," dedi. Biraz ilerdeki, Victoria tarzı bir binanın alt basamaklarına oturduk. Elimi tutup dizlerinin üstüne çekti. Elleri, bir çocuğunki gibi küçük ve serindi. Bir süre sessiz kaldık. Sonra o, küçücük gövdesinden beklenmeyecek kadar derin ve etkili bir sesle konuşmaya başladı: "İzin verirsen, sana biraz kendini anlatayım," dedi. "Banliyö semtinde yetişti. Bazı çirkin işlere karıştın, ama aslında iyi bir kızsın. Tanıştığın kişilere ilginç ve sofistike görünmek için dizi dizi yalanlar uydurdun. Yalanların, doğuştan sahip bulunduğun çekiciliğin sayesinde etkili oldu, beğenildin ve tutuldun. Ama sen, hâlâ içinde büyüdüğün çevreyi; yoksul çiftlik evini; beyaz eşyalı yatak odanı; Cumartesi günleri gidip vitrinlerini seyrettiğin, ucuzlatılmış plâk fiatlarını incelediğin, plâstik küpeler satın aldığın ve kafeteryasında portakal suyu içtiğin alış-veriş merkezini düşünüyorsun. Sadece banliyödeki eski komşularından değil, herkesten deği-

şik olmaya çalışıyorsun. Bu hevesin bir megalomanya belirtisi değil. Sevildiğine inanabilmek için, özel bir kişi olman gerektiğini sanıyorsun."

Birşeyler söylemek için ağzımı açacak oldum, ama aslında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Cüce, elini kaldırarak beni susturdu. "Bırak bitireyim," dedi. "Annenle baban ayrıldılar. Bir genç kızın bu durumdaki tepkisi ile delikanlıların tepkisi birbirinin aynı değildir." Cücenin sesi yavaş yavaş uzaklaştı ve ben, geçmişe daldım. Annemle babamın boşanmaları ne kadar da garip bir olaydı... Bir gün önce, her ne kadar hırçın da olsalar aile arşivlerini sürdürebilen bir anneyle bir babaya sahiptim ve bir gün sonra babam genç bir kadınla evlenip ayrı bir aile kurmuş, evden uzaklaşmıştı. Annem, içinde yaşamını sürdürmek zorunda kaldığı küçük kat-mülkiyetli dairede öylesine acı bir öfke duyuyordu ki, benimle ilgilenmek en son düşüneceği şeydi. Küçük adam sözlerine devam etmekteydi.

"Baban, daha anneni terketmeden önce de ona ihanet etmekteydi. Bu yüzden erkeklere hiç bir zaman güvenemedin. Ama öte yandan, boşanmada annenin de suçunun olduğundan, kocasına ahlak dersleri vermek, onu alaya almakla ayrılığa ittiğinden kuşkulanıyorsun. Bu kuşkuyu yeni yeni hissetmektesin, çünkü kendi davranışlarının da sevdiğin kişiyi senden soğutacak bir eğilim aldığının farkına yeni varıyorsun."

Küçük adamın anlattıkları gerçeğe o kadar yakındı ki, teslim olmak üzereydim. Damarlarıma dolan kan, kopuk elektrik telleri gibi delinen ar

tellerimden dışarı sızıyordu. "Değerlendirmelerin bu kadar güçlü olduğuna göre," dedim. "Bell'in durumunu da açıklasana."

Büyülü kehanetlerine yeterince saygı göstermediğimden bana kızmıştı. Budala cüce... Belki kendisi de bazı tahminlerini katmıştı ama, hakkımda bildiklerinin hemen hepsini Bell'den öğrenmiş olduğu belliydi. Birdenbire, Bell'in yataktaki hali zihnimde canlandı. Yumuşak, ılık gövdesiyle battaniyelerin altında uyuyordu ve beyni, erotik düşlerle dolup taşıyordu. Hâlâ konuşmakta olan küçük adama baktım. *Anlattıklarının benimle hiç bir ilgisi yok* diye düşündüm.

Birdenbire ayağa kalktım. O da doğruldu. Cücelerin her zaman yaptığı gibi, sert bir tartışmaya gireceğe benziyordu. Ayağını yere vurarak sesini yükseltti: "Bağışlamayı öğrenmediğin müddetçe mutlu olamazsın!" Küçük yumrukları, iki yanında sıkılı duruyordu ve boyun kasları gerilmişti. Beni dövmemek için kendini zorlukla tutuyor gibiydi. Bir kez daha *bir eşin düşünmesi gerektiği gibi* düşündüm, yokuş aşağı yürümeye başladım. Yanıma yaklaşıp kolumu tuttu ve fısıltıyla, insanlardan şöyle ya da böyle olmaları yüzünden nefret ettiğim için budalalık yaptığımı, geleceğim hakkında kesin bir seçim yapmazsam sonradan pişmanlık duyacağımı anlattı. Onu dinlemeyeceğimi anlayınca "Dikkat et," dedi. "Sonunda bir puşt cadısı olmak istemezsin değil mi?" Puşt cadıları saçlarına dramatik biçimler verir, çok pahalı elbiseler giyer ve aşırı makyaj yaparlardı. Yüksek sesle konuşmaları, kendi kendilerini al-

çaltıcı öyküler anlatmaları ve her fırsatta sarhoş kahkahaları atmalarıyla tanınırlardı. Homoseksüel arkadaşları tarafından en aşağılayıcı düzeylerde kullanılırlardı. Ahmak ve çaresiz yaratıklardı, puşt cadıları.

Apartmana geri dönmek istemiyordum. Birkaç blok boyunca yürüyüp Nob Hill'e vardım. Sokaklar otomobillerle ve evlerinden çıkıp işlerlerine koşan insanlar doluydu. Tertemiz ve çekici bir çiftin el ele tutuşmuş olduklarını gördüm. Kadının saçlarından yayılan kokuyu ve erkeğin traş losyonunu algılayacak kadar yakınlarına sokuldum. Birbirleriyle öylesine içtenlikli seslerle konuşuyorlardı ki, içimden, beni alıp yanlarında götürmelerini istemek geldi. Columbus ve Grant caddelerinin kavşağında öpüştüler ve herbiri kendi işyerine doğru uzaklaştı.

Dördüncü Bölüm

Pig'in evi nemli ve karanlıktı. Madison'un holde asılı yirmi portresinden yayılanın dışında hiç bir ışık yoktu. Resimlerin her biri küçük, tunç çerçevelere yerleştirilmişti ve hepsi aydınlatılmaktaydı. Yakından bakılınca, portrelerindeki Madison'un idealize edilmiş oldukları belli oluyordu. Ama dudakların etrafındaki ve göz kapaklarındaki portakal rengi ve mavi gölgeler, Madison'un çocuksu, yuvarlak yüzündeki renklere aykırı değildi. Gözlerden birinde dikkati çeken tombul pırıltı, Pig'in biçimini andırıyordu. Önceleri resimleri usta bir profesyonelin yapmış olduğunu sanırdım, ama şimdi, ressamın Pig olduğunu anlıyordum. Bir inilti sesi duyup yukarıya baktım ve Pig'in şiş ellerinden birinin trabzandan aşağıya sarktığını gördüm.

"Böcek gibi yapıştım buraya," diye bağırdı. Tırnaklarının kırmızısının yanı sıra, kızıl saçla-

rından bir tutamını da trabzan parmaklığının arasında seçtim. Korkuya kapıldım. Elinin altındaki tahtalar kırmızıya boyanmıştı ve yukardan damlamakta olan kırmızı bir sıvı, bulunduğum yerin biraz ötesinde küçük bir göl oluşturmuştu. Elimi yukarıya kaldırarak damlalardan birini yakaladım. Sıvı, rayihalı bir kırmızı şaraptan başka birşey değildi.

"Tanrı aşkına, çabuk ol Jesse," diye Pig yeniden bağırdı. Merdivenleri koşarak tırmandım ve yanına sokuldum. Kimonosunun bir tarafı yukarıya doğru sıyrılmıştı ve üstü başı şarapla sidik karışımı kokuyordu. Soluk renkli alnında yeşilimsi bir damar atıyordu. Dudak boyası, ağzının kenarlarındaki kırışıklara dolmuş ve kurumuştu. Kolumu sıkıca tutup biraz doğrulmaya çalıştı. Pig'i görmeye gelirken onu azarlamaya, bana yalan söylediği için sitem etmeye kararlıydım. Ama bu halini görmek içimi sızlattı. Tombul parmaklarıyla kolumu kavradı, yanağını omuzuma dayayıp mırıltılı sesler çıkardı. Yardımına koştuğum için, bir çocuk gibi sevinmişti. Öte yandan, dün geceki olayların etkisi araya soktuğum mesafeyle ufalıp silindiği için, yüreğimde öfke de yoktu.

Beline sarılıp Pig'i yukarı kaldırmaya çalıştım. Ama kafası bir kumaş bebeğin başı gibi sarkıp yere yapışmıştı ve sanki belden yukarısı ile aşağısı arasında gevşek bir mengene vardı. Belini yukarı kaldırıyordum, ama başı ile kıçı yerde kalıyordu. Sırtını gerip doğrultmak için büyük bir çaba harcadı, bir eliyle trabzana tutunup kendini

yukarı çekmeye çalıştı, ama hemen lapa gibi düşüp sahanlığa yayıldı. Soluk soluğa: "Asla kalkamayacağım," dedi. "Üstelik hem üstümü hem de yerleri berbat ettim." Elleriyle çenesini tuttu. Saçlarının diplerindeki beyaz kıllar onu bir gecede yaşlanmış gibi gösteriyordu. Sırtımı trabzana dayayarak yere çömeldim, kollarımı kalın gövdesine sıkıca sardım ve olanca gücümle doğrulmaya çabaladım. Pig de gayret etti ve önce küçük, tombul ayaklarından birini sonra ötekini altına çekmeyi başardı. Birlikte usul usul ayağa kalktık. Pig, acıyla inliyordu. Göz göze gelince, bakışlarında bir tür sorgu ifadesi belirdi. Sessizce, Madison'u bulup bulamadığımı öğrenmek istiyordu. Ama ağzından bu konuyla ilgili bir kelime bile çıkmadı. İçinde bulunduğu berbat durumla alay etmeyi yeğledi. "İyi ki düştüm," dedi. "Bu bana ders olsun. Çünkü biraz önce, sarhoşluğum yüzünden, yaşamımla ilgili herşeyi kontrol altına almış olduğumu sanıyordum. Sanıyordum ki, limonlu çay yerine nanelisini içsem, karayolunda bir otomobilin kaza yapmasına sebep olabilirim."

Ayakta dururken gücünü toplamış gibi görünüyordu. Ama birlikte yatak odasına doğru yürümeye başladığımızda, başını benim başıma dayamak zorunda kaldı. Cilalı ayak tırnakları yerdeki halıya takılıyordu. Kapı aralığında, kalan son gücünü toplayıp yatağa doğru atıldı. Başının altına birkaç yastık koyduktan sonra perdeleri açtım. Belki böylece, aydınlıkta, beyni dengesini bulabilir diye düşünmüştüm. Işık altında karyolanın kiraz ağacından yapılmış mo-

bilyası parladı. Baş ucundaki oymalı, büyük resim çerçevesi de ışıldadı. Pig, o çerçevede bir zamanlar kimin resmi bulunduğunu ve şimdi neden boş olduğunu hiç anlatmamıştı bana.

"Korkunç bir durumdu," diye açıklamaya girişti. "Birdenbire kendimi yerde buldum. Bir türlü doğrulamıyordum. Karanlıkta, yatıp bekledim.. Arada bir, kulağıma havlayan bir köpek sesi ya da yukardan geçen bir uçağın gürültüsü geliyordu. Sulara gömülmekte olan kocaman bir yük gemisi gibiydim ve üstümde, güvertede duran yıllar önceki genç kızlık halim, sarı bir mendil sallayarak beni uğurluyordu."

Sırtındaki pis kokulu kimonoyu çıkarabilmek için öne doğru eğilmesini sağladım. Vücudundan, mayalı ekmek hamuru kokusu yayılıyordu. Hiç bir zaman anne olmadığından kuşkulanmaya başladığım için, o koca gövdesinin işe yaramaz bir kitle olduğunu düşünüyordum. Holün sonundaki banyoya gidip ılık suyla ıslatılmış havlular getirdim. Ne garipti insan yapısı... Gövdeleri her türlü tehlikeye karşı ne kadar duyarlı olursa olsun ve bir yığın yanılsamadan oluşan geçmişleri ölüm gerçeği karşısında ne denli dayanıksız görünürse görünsün, sayısız insan yaşamaya devam etmekteydi. Karaciğer ve kalp hastalıklarından ya da tabanca kurşunlarından ölenlerin haddi hesabı yoktu, ama hiç kimse salt yalnızlık, düzensizlik ya da kibirlilik yüzünden ölmüyordu. Tekrar banyoya gittim. Su o kadar ısınmıştı ki, banyo aynası buğulanmıştı ve ellerim yanıyordu. Havluyu daha serin olan uçların-

dan tutup bükerek suyunu sıktım ve yatak odasına döndüm. Temizlendikçe, Pig, yavaş yavaş canlanıyordu. O bir yandan gözyaşlarıyla ıslanmış suratını silerken, ben de koltuk altlarını sıcak havluyla ovdum. Koltuk altlarındaki kıllar uzundu ve kış çayırlarının otları gibi birbirine yapışmıştı. "Biliyor musun?" dedi. "Dün gece, seni, ve Bell'i düşünüyordum. Aklıma, bir zamanlar tanıdığım Neal adlı bir eşcinsel geldi. Adam, eşcinsel olduğunu belli etmemeye çalışırdı. Bir yerde kahvaltı aşçısı olarak çalışırdı ve öğleden sonraları, işten çıkınca kumsala gider, erkek sevgili arardı." Biraz durup dinlendi. Belki de o sırada hayalinde, plajların kıyıdan uzak kum tepeleri arkasında birbirine sarılmış çıplak erkekleri canlandırıyordu. "Sonra birden bire bizim Neal dindarlaştı," diye devam etti. "Bir eşe ihtiyacı olduğuna karar verdi. Hem de iki çocuklu, iki oğlan çocuklu bir eşe..." ayrıntılar hafızasında dokular, kokular ve çeşitli tonlarda renkler halinde belirdikçe, Pig'in yüzünde hayat belirtileri artıyordu. Kendi deneyimlerimden, insanın hafızasında çeşitli anıların çözülen bir iplik yumağı gibi nasıl hızla biçimlendiğini biliyordum.

"İşin garibi," diye öyküsüne devam etti. "Neal evlenir evlenmez, eski erkek sevgilisi de Neal'in annesiyle birlikte yaşamaya başladı. Yaşlı kadının arka bahçesinde domates yetiştiriyor, çitleri onarıyor, çeşitli konularda ona yardımcı oluyordu. Daha sonraları, kadının kanser ya da lösemi gibi bir hastalığa yakalandığını ve Neal'in eski sevgilisinin de ona hastabakıcılığı yapmaya başladığını duydum."

Pig'in bacakları şarapla lekelenmişti. Kuru derisi, havlunun rütübetini şükranla emdi. Pig, gardıroptan elbisesini getirmemi istedi. Elbise ipekli kumaştan yapılmıştı ve üzerinde kızılcık dalı ile bembe kelebek motifleri vardı. Pig alaylı alaylı burnunu kıvırdı. Bana doğru eğilerek elbiseyi sırtına geçirmeme yardım etti.

"Annemin bir arkadaşı ile birlikte yaşadığımız günleri de hatırlıyorum," dedi. "O sıralarda babam evden ayrılıp gitmişti ve herhalde, 'arkadaşı' dediğim kişi, aslında annemin sevgilisiydi. Ama o günlerde insanlar bu gibi konularda başkalarının arkasından konuşmazlardı. Bir gün adam beni yüzmeye götürdü. Ayak bileğimi incittim, ama ona söylemedim. Nedense, ayağımın üstüne basmakta zorluk çektiğimi ona söylemekten utandım. Arabaya varıncaya kadar, arkadan, topallayarak yürüdüm." Yüzüme bakıp sordu: "Neden böyle yaptım dersin Jasse? Garip bir davranış değil mi?"

"Belki de," diye cevap verdim. "Şimdi hatırlayamadığın başka bir olay daha geçmişti. Utanmanın nedeni o.olaydı belki..."

"Hayır," dedi. "Sanırım sebep, kendi ayağımı kasıtlı olarak incitmiş olmamdı. Eğer düşmüş olsaydım, ya da başka biri vurarak ayağımı incitmiş olsaydı, acı çektiğimi söylemekten utanç duymazdım."

Başımla Pig'i onayladım. insanın kendi canını yakması, başkalarının ona acımasını sağlayamazdı. Bu yüzden, kendi kendinizi incittiğiniz zaman, çektiğiniz acıyı başkalarına söyleyemezdi-

niz. Pig, uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. Avcumda, onun hızla atan nabzını duydum.

"Ne dersin?" diye sordu. "Ölümün tersi aşk mıdır, yoksa cinsel ilişki mi?"

"Bu soruya babam, 'dinsel inanç' derdi."

Pig bu cevabımla çok ilgilenmiş göründü. "Oh..." dedi. "İsa'nın suyu şaraba döndürmesi hakkındaki öykü üzerinde çok düşünmüşümdür."

Havlu iyice soğumuştu. Götürüp onu kirli çamaşır sepetine attım ve banyo musluğundan aldığım bir bardak soğuk suyu Pig'e getirdim. Pig, suyu teşekkürle alıp içti.

"Gözlerimin önünde sık sık, can sıkıcı bir hayal canlanıyor Jasse," dedi. "Ama belki bundan sana hiç söz etmesem daha iyi olur, çünkü delirdiğimi zannedebilirsin." Birkaç saniye tereddüt geçirdi, ya da başını arkaya atıp biraz duraklayarak, kararsızlık içinde bulunduğunu sanmam için bekledi. Halinden, konuşma konusunu ciddiyetten uzaklaştırıp cinselliğe çevireceği de belliydi. "Madison'la bir yığın erkeği bir arada görüyorum," dedi. "Erkekler, Madison'un vücuduna sürtüştürüp duruyorlar."

Ayrıntıların biçiminden ve çıkarılmasını istediği anlamın belirginliğinden, 'hayal' dediği şeyin uydurma olduğunu hemen anladım, kaşlarımı çattım. Pig'in amacı, beni Madison hakkında konuşmaya sürüklemekti. Anlaşılan, daha önce anlattığı her şey de beni hazırlamak, yapacağı soruşturma için yumuşatmak amacını güden bir strateji idi. Pig, duyduğum rahatsızlığı yüzümden anladı ve alnını kırıştırdı.

"Neden böyle olumsuzsun?" diye sordu. "Böyle davranmanın sana ne yararı dokunur ki? Açıkca söyle Jesse, onu gördün mü, yoksa görmedin mi?"

Gözlerine baksam, onun yalan söylediğini açıkca göreceğimi biliyordum. Bu nedenle, gereksiz yere zalimlik yapmaktan kaçıp pencereye doğru yürüdüm. Tren yolu üzerinde portakal rengi yelekler giyinmiş işçiler çalışmaktaydı.

"Haydii," diye Pig üsteledi. "Öğrenmeye hakkım var."

Ona dönüp konuştum: Madison, senin kızın olmadığını iddia ediyor."

Şaşkınlıkla irkilmiş gibi yaptı ve ince, yüksek bir sesle haykırdı: "Ninesiydim ben onun!"

Soru tonuyla: "İdin?" dedim. Yanına yürüyüp huzursuzlukla buruşmuş olan suratına yukardan baktım, koca gövdesi, küçülmüş, büzülmüş gibiydi.

Gözleri irileşti ve yaşardı. Farkında olmadan, parmağındaki nikâh yüzüğüyle ve obsidiyen taşlı öteki yüzükle oynuyordu.

"Ben..." diye kekeledi. "Ben aslında annesi değilim onun."

"Evlat mı edinmiştin?"

"Bir bakıma..." Gözleri belirli bir noktaya odaklanamıyordu. Her halde, bana ne anlatması gerektiğini düşünüyor, ya da ne kadarını açıklaması icap ettiğini hesaplıyordu.

"Ya kocan?" diye sordum.

Elini sallayarak kocasının konuyla ilgili olmadığını belirtti. "Madison'la karşılaştığımızda, ko-

cam çoktan ayrılıp gitmişti," dedi. "Ama gitmemiş olsaydı bile, kıskançlık duymazdı."

Başından beri bana yalan söylemiş olmasına kızmıştım. "Demek, beni kızını değil, sevgilini aramaya gönderdin sen," diye hislerimi açıkladım.

"Madison benim için bir sevgiliden çok bir kız evlattı," diye sızlandı. Öyle şaşkın bir hali vardı ki, belki şu anda bile Madison'la arasındaki ilişkinin gerçekte ne olduğu konusunda kararsızdı.

"Neler olup bittiğini bana anlatmalısın," dedim.

Gözleri dolu dolu oldu. "Gerçek, daha önce söylediklerimden farklı," dedi. Yatağın içinde kıpırdandı. Karyola yayları gıcırdadı. "Onu ilk kez, sokağın alt başındaki gecekondularda gördüm. Meksikalı oğlanlar ve birkaç sıska, beyaz kızla bir aradaydı. Kimsesiz gibiydi. Karnını çöp kutularından doyuruyor, bulduğu zaman uyuşturucu kullanıyor, içki içiyor ve önüne gelenle yatıyordu. Saçlarını sarıya boyamıştı ama, diplerinde 2-3 santimlik bir bölümü kahverengiydi. Yanında, her halinden kötü biri olduğu anlaşılan bir genç vardı. Bir gün ikisini bir evin terası önünde uyuşturucu alırken görüp müdahale etmek istedim, herif benim her işe burnumu sokmamamı söyledi. Belki de bir daha onlarla hiç ilgilenmeyecektim, ama Madison sanki beni büyülemişti. Bir gün onu yalnız gördüm ve elimdeki yiyecek paketinden birkaç elmayla muz, bir sandviç ve bir parça domuz salamurası verdim. Bundan sonra, Madison beni sık sık aramaya başladı. Nihayet,

bir gün kapıma geldi, ev temizliği yapacak birine ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ellerinin üstünde sigara yanıkları vardı ve saçından büyük bir bölümü yolunmuştu. Derisi, salamon balığı gibi pembe ve yaralarla doluydu."

Sözlerinin burasında gülümsedi, ama hemen içinde bulunduğu durumu hatırlayıp suratını astı. Anlattıklarından etkilenip etkilenmediğimi görmek için yüzüme baktı. Artık Pig'in her sözüne hemen inanmam çok zordu.

"Beni merak etti mi?" diye sordu. "Ne halde bulunduğumu öğrenmek istedi mi senden?"

"Seni görmek istemiyor," dedim.

Gözlerini kıstı. Gevşekliğinden sıyrılıp kuşkucu bir tavır takındı ve sordu: "Ya seni? Seni görmeyi istiyor mu?

Cevap vermemi bekliyordu. Ama sorduğu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Belki de Madison, benimle tekrar görüşmek istiyordu, ama bunu gösterecek bir davranışta bulunmamıştı. Üstelik, Pig'e bir açıklamada bulunmak zorunda da değildim. Pig, yalan söylediği için beni düş kırıklığına uğratmıştı. Beni kullanmak istemişti. Şu andaki perişan haline acımak elimden gelmiyordu. Pig, yalnız yalancı değil, üstelik korkak ve dönekti. Madison'la olan ilişkisini bir güvenlik ağıyla örtmeye çalışıyordu.

"Senin yine onun yanına gideceğini biliyorum," dedi. "Madison böyledir işte. Bir kez karşılaştın mı, onu kolay kolay aklından çıkaramazsın." Bakışlarını odanın orasında-burasında gezdiriyordu. Sanki perdelerden ya da saç fırçasından yardım umuyordu.

Kapıya doğru yürüdüm. Üzgündüm. Dikkatimi sahanlığın yarı aydınlığına ve basamakların karanlığına vermeye çalışıyordum.

"Ona bir şey söyleme!" diye arkamdan bağırdı. "Neler olup bittiği hakkında tam bilgin yok."

Biraz uzaktan, küçük adamın apartmanımızdan çıktığını gördüm. Kapıda durup sağına ve soluna ürkek ürkek baktı. Kızıl saçlarıyla hemen dikkatleri üzerine toplayacağını biliyor gibiydi. İçimden, görünmez hale gelmek; adamı kendi dairesine kadar izlemek; sevgilisinin ona bağırmasını ve bulaşıkları kirli bırakıp bütün gece ortadan kaybolması yüzünden onu azarlamasını duymak geldi. Acaba ben gittikten sonra Bell'e neler anlatmıştı? İkisi başbaşa verip o değerli çocukluk günlerinden söz etmiş ve sonra da halının üstünde düzüşmüşler miydi? Bir önceki gece hakkında konuşup gülüşmüş ve benden şikayet etmişler miydi? Cüce, "Bell," demiş olabilirdi, "kadınların önem verdikleri tek şey, erkekler üzerinde sahip olduklarına inandıkları mülkiyet haklarıdır."

Apartman girişi, çöp kutularından taşan ağır bir pizza ve sidik kokusuyla doluydu. Kapımızın topuzu, sanki ufaklık dışarı çıktıktan sonra bir süre durup düşünmüş ve beklemiş gibi, sıcaktı. Anahtarımla kapıyı açarken zincirinin ses çıkarmamasına özen gösterdim. Eğer Bell'i düşüncelere dalmış bir halde yakalayabilirsem, duruşundan bir anlam çıkarabilirdim. Ama Bell, banyodaydı ve traş olmaktaydı. Her taraf, limon sabunu ve sigara kokuyordu. Aynada yüzünü

sağa-sola çevirmesini, sabunlu yerleri ve iyi traş edilmemiş yerleri aramasını seyrettim. Bu haliyle bana babamı hatırlatıyordu. Çocukluğumda, traş olma işinin babamı annemden daha önemli bir düzeye yükselttiğini zannederdim. Bıçak, Bell'in düzgün, pembe derisini heyecana getirmiş gibiydi. Suratındaki ve boynundaki küçük kan lekeleri, zehirli sumak meyvalarını andırıyordu.

Yoksa küçük adamın bir davranışı yüzünden öfkeli miydi? Bell, ona babasının son günlerinden söz etmiş miydi? Zavallı adamın büyük bir yalnızlık sıkıntısı içinde yaşadığını, o yüzden eski telefon teyplerini tekrar tekrar dinleyip bir dost sesi aradığını anlatmış olabilir miydi? Bulunduğum yerden, bıçağı tutan elinin titreyip titremediğini, gözlerinin anlamsız bakışlarla dolu olup olmadığını görmeye çalıştım.

"Neler anlattı sana?" diye sordum.

Aynadan bakarak bakışlarımı yakaladı, elini müzikli bir edayla salladı. "Sonunda tek lambalı bir yoksul odada tek başıma kalacağım ve pikapta 'Gözyaşlarımın izleri' şarkısını üst üste çalıp dinleyeceğim..." dedi.

"Bu anlattığın, geleceğin hakkındaki kendi beklentin değil mi?"

"Olabilir. O cüce de başkalarından farklı değil. Sen ne duymak istiyorsan sana onları anlatır."

"Dün biz sevişirken onun evde bulunduğunu bana neden söylemedin?" Aslında, Madison'un odasındaki yabancıyla neler yapmış olduğumu düşünmek yoluyla duygularımı yeniden güçlendirmeye çalışıyorudum, ama bundan bir sonuç

alamadım. Öte yandan, Bell'in küçük adamı başından savmamasının bir sapıklık belirtisi olduğunu ve tutumunun oğlanlara karşı duyduğu cinsel istekten kaynaklandığını kabul etmesini istiyordum. Bell'in kıskançlık duygusuyla cinsel açıdan tahrik edildiğinden kuşkulanıyordum. Belki bilinçaltında benim, eve gelmeden kısa süre önce bir yabancıyla yatmış olduğuma kesinlikle inanmıştı da, bu inancının bilincinde değildi.

Sorumu cevaplarken suratında anlamsız, çocukca bir gülümseme belirdi: "Söylemedim, çünkü ben zavallı bir serseriyim," dedi. Sanki sokakta küçük, sevimli bir köpek gördüğünden söz ediyordu.

"Neden zavallı bir serserisin?" diye sordum. Ama bunun cevabını kendisinin de bilmediğinden hiç kuşkum yoktu. Gözlerini benden kaçırdı. Oturma odasına geçip masanın önüne oturdu ve kahvaltı artıklarına daldı. Belki, Kevin'in damatlık giysileri içinde nasıl görüneceğini düşünüyordu. Ya da, sağdıcı olarak onun yanında nasıl görüneceğini.... Başını öne doğru eğdi. Artık Bell, Bell değildi. Kevin olmuştu.

"Bazen içimde yumuşak çan sesleri duyar gibi oluyorum," dedi. "Bir süre sonra, kalp atışlarımı dinlediğimi farkediyorum."

"Bana kalırsa ayrılıp gitmelisin," dedim. aralıksız sürüp giden yeni-yetmelik melankolisi midemi bulandırıyordu.

"O küçük adam yüzünden mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Gitmelisin, çünkü sende sadakat duygusu yok. Bütün yaptığın eski sevgililerini düşlemek."

Yüz çizgileri yumuşadı. Yüzüme, kendisini yanlış anladığımdan dolayı üzülmüş gibi baktı. Kelimeleri dikkatle seçerek, tane tane konuştu: "Kevin'le benim geçmişimiz sana yönelik bir tehdit değil," dedi.

"Orasını bilmem," dedim. "Bana hiç güven vermiyorsun." O anda Bell, bana bir sevgiliden çok bir kardeş hissi veriyordu.

Doğrulup yanıma geldi, omuzlarımı tuttu. "Ben, kendime bile güven veremiyorum," dedi. Yüzümdeki ifadenin değişmediğini görünce bir adım geriye çekildi ve başını iki yana salladı. "İçinde bulunduğun durumu kabul et," diye söylendi. "Kafanda bir tür alarm zilleri çalıyor senin. Birdenbire büyük bir banliyö evi ve bir düzine çocuk istemeye başladın."

"Böyle bir şey olmadığını biliyorsun," dedim. Ben de tane tane konuşmaya çalışıyordum, çünkü duyduğum öfke yüzünden kelimelerin ağzımdan bozuk bir ses düzeniyle çıkmasından çekiniyordum. "Bana, benimle tanıştıktan sonra eşcinsel yaşamına kesin olarak son verdiğini söyleyebilir misin?"

Öfkeyle: "Bana böyle bir şey sorduğuna inanmak istemiyorum," diyerek yanımdan geçti, banyoya girdi ve kapıyı içerden kilitledi.

Kıpırdamadan orada bekledim. Bell, içerde lavabonun suyunu açtı. Bileklerine soğuk su döktüğünü biliyordum. Böylece sinirlerini gevşeteceğine inanırdı. Mutfağa girip dolabın alt katından bir alış-veriş torbası aldım. Bir kenarda duran temizleme tozu kutusu, içinde hâlâ bayat peynir

bulunan fare kapanı ve Bell'in geçen kış nergis yetiştirmek için kullandığı granit parçaları dolu çiçek saksısı dikkatimi çekti. Yatak odasına geçip torbaya çamaşırlarımı, T kollu gömleklerimi ve bir de kazak koydum. Sabah güneşi birdenbire ışıldamaya başlamıştı. Bell, banyoda bir şeylerle uğraşıyordu. Anahtarlarımı mermer masaya bıraktım. Banyo kapısının ardından sesini duydum:

"Ben kahroluyorum, ama hiç kimsenin umurunda değil."

Aşkın da sınırları vardır, diye düşünüyordum. Bunu elbette Bell de biliyordu. Anne ve babasından, sevgililerinden ya da dostlarından hiç mi birşeyler öğrenmemiş, hiç mi ders almamıştı. Banyoda hareket ettiğini duyabiliyordum. Suyu kapamıştı. Dudaklarımı kapının serin yüzeyine yapıştırıp fısıldadım. "Aynı anda iki yaşamı birden sürdüremezsin Bell... Seninle kalsaydım herşeyi mahvedecektin ve ikimiz de mutsuz olacaktık."

Grace Katedrali'nde birkaç mum yaktım: Bir tane Bell için, bir tane annem, bir tane babam, bir tane babamın genç karısı, bir tane o kadından doğan çocuklar, bir tane Madison, bir tane Pig ve bir tane de küçük bir kız olarak kendim için... Sonra soyut değerler aklıma geldi. Cesaret için bir, dürüstlük için... Sonra soyut değerler aklıma geldi. Cesaret için bir, dürüstlük için bir, akıl dengesi için ve nezaket için de birer mum daha yaktım. Altın yaldızlı kaplardan alevler yükselmeye başladı. Ceplerimdeki bozuk paraların hepsini teneke yardım kutusuna boşalttım.

Mumların yandığı öteki tapınakların hepsini; Hing mâbedlerini, küçük Çin barınaklarını, düzenli Japon bahçelerini, California dağlarındaki şeytana tapanların kiliselerini aklımdan geçirdim. Bina yangınlarını, kaldırımlara yatırılmış cesetleri ve Bell'in evindeki fırının mavi renkli alev tacını da düşündüm.

Katedralin yan taraflarında yer alan dua yerleri arasından mor örtülerle bezenmiş, pembe cam pencereli olanını seçtim. Üzerinde normal insan büyüklüğünde bir İsa'nın gerili olduğu haçın karşısında diz çöktüm. Bir kenarda, içi güller ve menekşelerle dolu bir vazo ve yanında buhardanlık vardı. Taş duvarları örten ipek halılar üzerine Lazarus'un dirilmesini ve Raşel'in kuyu başında duruşunu konu alan resimler işlenmişti. Çarmıha gerili İsa'nın perişan duruşu, Bell'i andırıyordu. Ama gözlerinin çevresindeki çok bilmişlik çizgileri de babamınkine benziyordu. Beni böyle bir benzetmeye yönelten sebep, babamın bir rahip olmasıydı. Çünkü köpeklerin, zamanla sahiplerine benzediğini duymuştum.

Dizlerimin altında burgundi minderler vardı. Başımı kaldırıp azizlerin resimlerine baktım. Kadın azizlerden bazılarının yüzlerindeki dinsel huşû ve kendinden geçmişlik ifadesi, sokaktaki erotik film posterlerinde gördüğüm kadınların yüz ifadesini andırıyordu. Kendisine tecavüz etmek isteyen adamdan kurtulmak için memelerini kesip atan bakire azizenin öyküsünü hatırladım. Kendimi *Tanrı Öldü* diye düşünmeye zorladım, ama bu eğilimimi tehlikeli buldum. O zaman şu *halı ile benim fıstığım aynı renkte* di-

ye düşündüm. Bunun bir tehlikesi yoktu herhalde. İçim biraz rahatladı. Pencereden gelen sepya renkli ışığın İsa'nın yüzündeki yansımasını gördüm. Yakınımda, bir sevgili ya da yakın bir dost kadar, hattâ ondan da derin bir düzeyde, benim kim olduğumu, bütün suç ve kusurlarımı bilen İsa gibi birinin bulunması, yüreğime ferahlık veriyordu. Dua yeri ile iç bölme arasındaki sınır kordonunu geçip sunağa yürüdüm. Tam karşımda duran İsa'nın gözlerinin içine baktım. Kalçalarımı onunkilere yapıştırdım ve ağaçtan oyulmuş kuşağına sürttüm. Bedenimde bir katılaşma hissettim. İsa'nın alnını, yukarıya bakan gözlerini ve açık ağzını öptüm. Aralık dudakları arasına dilimi sokup oynattım. Vücuduna öyle fazla yüklendim ve kalçalarımı öyle ileri ittim ki, İsa'nın üzerine gerili bulunduğu haç sallanmaya başladı. Dilime, ağız içindeki cilalanmış tahtadan kıymıklar battı. Dilimin kanamaya başladığını farkedince geriye fırladım. Birdenbire, yıldızların bir anlık görünüp kaybolması gibi, herşeyin birbiriyle nasıl ilişkili olduğunu gördüm ve anladım. Babamın sağda solda dalaşıp önüne gelen kadını düzmesi, annemin bu yüzden duyduğu elem ve keder, Bell'in oğlanları düzmesi, benim tanımadığım bir yabancıyla düzüşmem ve içimdeki özlem hortlağı... Her şey, her şey birbiriyle ilişkiliydi.

Carmen'in iç tarafı çok karanlıktı. Gözlerim karanlığa alışıncaya kadar kapıda bekledim ve metalik duvarlara baktım. Barmen, iki gümüş kap içinde içki karıştırıyordu. Müzik yoktu. Sadece, beyaz ekranlı TV setlerinden gelen hışırtılı

ses duyuluyordu. Bir bourbonla onu destekleyecek bir bira ısmarladıktan sonra, bardaki diken saçlı, yaşlı yardımcı kadından Madison hakkında neler bildiğini öğrenmek istedim.

Bir konyak kadehini kurularken, omuz silkerek karşılık verdi: "Madison da ötekiler gibi bir kız." Bar, bir önceki gelişime göre daha az egzotik görünüyordu. İçkimi çabucak içip duvarlardaki siyah-beyaz, yarı aydınlık resimlerle daldım. Bana en yakın olanında bir alligator, çıplak bir kadına gülerek bakıyordu. Bir bourbon daha ısmarladım. Tezgâhın öbür ucundaki sarhoş çift, alenen sevişmeye başlamıştı. Adam, elini kadının bacakları arasına sokmuş, budala bir suratla sırıtıyordu. Kadının kirli saçları, birbirine yapışmış ince kordonlar halinde sırtına doğru dökülmekteydi. Arada bir birbirlerinden ayrılıp utangaç tavırlarla birkaç yudum içiyor, sonra yeniden sarılıyorlardı.

Bir süre bar aynasından, elimde tuttuğum büyük torbayla nasıl göründüğümü inceledim ve kendimi, tekrar Bell'e dönmem gerektiğine inandırmak istedim. Bell, beni çevremde yaşananlara seyirci kalmaktan kurtarıp hayatın içine sokabilen tek insandı. Gerçi bunu yaparken bana korku vermiş ve acı hissetmeme neden olmuştu, ama yine de durumum, kanepede oturan erkeğin bir kenardan gizli gizli bakıp da 'yakında seni terkedeceğim' diye düşünen kadınlarınkinden beter olmamıştı. Bir bira daha aldım ve Bell'le ikimizi Nob Hill'deki büyük ve iyi döşenmiş bir apartmanda yaşarken düşünmeyi denedim. Evimizde koyu renkli büyük tablolar ve ağaçtan oyma gü-

zel meyva tabakları bulunacaktı. Bell, film çevirmekle ilgili bir işe girmiş olacaktı ve ben de fotoğraf çekmeye başlayacaktım. Yiyeceklerimizi dışardan getirtecek ve çocuğumuza İndia adı verecektik. Yatağımız yumuşak olacak, üzerindeki yorganlar ve battaniyeleri istediğimiz motiflerde seçecek, pembe satenden yatak ve yastık örtüleri kullanacaktık. Ama bir süre sonra o düş dünyası yerini yoksul ve kaba gerçeğe bırakıp kan ağlayarak uzaklaştı. Bell, tek kat şiltenin üstünde uyuyordu. Pencereden gelen sesler ve ışıkla uyanıyorduk ve yaşamımız, kanlı bir kemik gibi, çiğ ve acılıydı.

Bell'in benim biyolojik saatimin alarm çalmaya başladığı hakkındaki sözlerine duyduğum öfke, hiç azalmamıştı. Demek ki Bell, benim eski kafalı biri olduğumu sanıyordu. Yaşımın ilerlediğini, güvenli bir değişim, bir durumla ve bir yere yerleşme istediğimi düşünüyordu. Böyle bir eğilim, sokaklarda süslü pabuçlar giydirilmiş, renkli kazaklı çocuklar görmeye ve çocuk sahibi olmaya heveslenmekle başlardı. O halde Bell'in tahmini yanlış değildi. Üstelik ben, karşılaştığım gebe kadınlara, özellikle onların olumlu bir uğraş sahibi bulunmalarına da gıpta ediyordum. O kadar çok sevgili değiştirmiştim ki, aşk bağlılığına artık hiç inanmıyordum. Oysa anne-evlat sevgisi gerçek ve köklü olurdu. Hiç bir zaman, çocuğunuzun sizi sevdiğinden kuşkulanamazsınız. Hiç evlenmemiş olmaktan da utanç duyuyordum. Çünkü, benim yaşımda oldukları halde evlilikleri sayesinde benden çok daha taze kalmış, enerjisi tükenmemiş pek çok kadın tanıyordum. Bu

yüzden zaman zaman akılsızca bir kıskançlık hissederdim. Evli kadınları kıskanmak akılsızca bir histi, çünkü biyolojik saat sizi bir yaşam tarzından daha ileri bir başka yaşam tarzına yöneltmedikçe elinizden hiç bir şey gelmezdi. Aslında biyolojik saatin dürtüleri —erkekler o dürtüleri bir tür sinir hastalığı gibi değerlendire dursunlar— tam anlamıyla olumlu bir olgunlaşma evrimiydi.

Fakat... Kendimi kararlılaştırmak yönünde *ben* ne yapmıştım? Kalkıp biseksüel bir adamla ilişki kurmuştum. Ekonomik açıdan, geçen yıl boyunca, birkaç fotoğraf çekmek ve birkaç tane şapka ya da yelek dikmek dışında hiç bir üretimim yoktu. Ama fırsat buldukca 16. Cadde'deki kafeteryalarda oturup Flowers of Evil (Kötülük Çiçekleri) adlı dergiyi okur gibi görünmekten geri kalmamıştım. Kötülük Çiçekleri Kilisesi, Amerika'daki son Bohemya ülkesi gibiydi. 60'lı yıllardan North Beach'ten Haigt-Ashbury'ye taşınmıştı. Şu sıralarda hem North Beach hem de Haight-Ashbury, sürekli olarak turistlerle dolup taşmaktaydı. Turistler, Haight'teki Citiy Lights, Grateful Dead ve Drug Store gibi yerlerde Kerouac ve Cassady'yi arıyorlardı (*). Kilise pis bir yerdi. Turistler iki dolar verip yufka ekmeğe sarılmış peynir satın alabilir, Albion'da ya da Uptown'da yerlere oturup Roxie'de solcu dokümanter filmler

(*) Jack Kerouac (1922-1969) Amerikalı yazar. İsyankâr ve serseri ruhlu bir adamdı. ABD'de Beat Generation'ın kitabı sayılan *On the Road* adlı eseri ünlüdür. Neal Cassady ile birlikte yeni bir tür hayat felsefesi geliştirmek istedi. Toplumsal düzene kesinlikle karşıydı. Mistisizme eğilimi vardı. Uyuşturucu kullanmayı ve esrarlı deneyler yapmayı savunurdu. Amerikan gelenek ve efsanesine düşmandı.

seyredebilirlerdi. Çevrede herkes kullanılmış elbiseler giyerdi. Sokaklar, peygamberlik taslayan adamlarla doluydu. Bunlar kahvehanelerde oturup kahve içerken manifestolar yazarlardı. Spoons adlı bir sokak peygamberi Piccaro Cafe'de oturup herkese kendi bastığı yaşam-boyu sürücü belgesi satar, yöredeki bütün gençleri çeteler halinde örgütler ve kızlara on yaşındayken evlenme izni verirdi! Sokak lambalarının her birinin içinde insanları gözetleyen ve hükümet tarafından yerleştirilmiş TV kameraları bulunduğunu , CIA'nin kurduğu bir kontrol düzeni yüzünden kendisine hiç mektup gelmediğini iddia ederdi. Piccaro'nun müşterilerinin hepsi sırtlarına çok bol gelen kazaklar giyer, satranç oynayarak, not defterlerine birşeyler yazarak, ya da okuyarak vakit öldürürlerdi. Dışardan bakanlara —ya da bazılarına— Piccaro ve benzeri yerler gerçekti gibi görünürlerdi, ama belki onlar da benim kadar sahtekâr kişilerdi. Aslında bu görünümlerin umutsuzca içe dönük olduğunun farkındaydım. En gösterişli restoranlarda çalışan gösteriş budalası garson ve aşçılar ya da Palo Alto'daki alışveriş merkezini sürekli olarak her gün arşınlayıp duran şizofrenik banliyö insanları kadar, bu bohem görünmek isteyen insanların da içtenliklerinden kuşkulanırdım. 16'ncı Cadde kafeteryalarına farklı ve sofistike görünmek için giderdim, ama başarılı olduğum söylenemezdi. Virginia'da yaşıyor olsam, belki de kolaylıkla, ilginç bir kişilik sahibi olduğumu iddia edebilirdim. Oysa burada, öteki kadınların hepsi de benim gibi deği-

şik görünmeye çabaladıklarından, aramızda hiç fark kalmıyordu. Otuz yıl kadar önce benim durumumdaki kadınların evlendiklerini, evlerinde yemek pişirdiklerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Yanlış anlaşılmak istemem. San Francisco'da başarılı, kendini tam anlamıyla işine vermiş sanatçı kadınların da bulunduğunu kabul ediyorum. Ama burada yaşamaya başladıktan sonra, kendimin onlardan biri olamayacağıma inanmıştım.

Peki, şimdi nereye gidecektim? Telefonla yardım istesem, annem herhalde eve dönmem için bilet parası gönderirdi. Eve dönünce, hiç kuşkusuz, yatağımı battaniyelerle doldurur ve sofrada önüme meyva suları koyardı. Evde oturup banliyö erkeklerinin bahçe çimlerini biçmelerini izlerken mastürbasyon yapabilirdim. Öte yandan, Pig'in yanına da sığınabilirdim. Önümdeki bu cılız seçeneklere gülümseyerek baktım. San Francisco kafelerinde, müzelerinde ya da parklarında bulabileceğim işleri aklımdan geçirdim. Sonra, bir arabam ve sürücü ehliyetim olsa çekip gidebileceğim başka kentleri düşündüm. Hayalimde, o güne kadar dolaştığım, içinde bir süre yaşadığım kent ve kasabaları ve oralarda neler yapmış olduğumu canlandırmaya çalıştım. Kafamı bütün yetenekleriyle çalıştırdığım halde, o güne kadarki yaşamımda beni tatmin edebilecek bir değer bulamadım. Üstelik, dünya üzerinde yaşamımı sürdürecek bir yer ve beni bağlayacak bir nesne de göremiyordum.

Madison, yan taraftaki merdivenlerden inerek

geldi. Gözlerini sihaya yakın tonda bir gümüşrengi farla boyamış, kalçalarını sıkı sıkı saran bir mini etek giymişti. Belinde el kalınlığında bir kemer vardı. Beni görmedi. Oysa o küçük, robotik salonda ben, kendi varlığımı ne kadar da çevreye aykırı, yabancı ve dikkat çekici bulmaktaydım. Bardan dışarıya çıktığını görünce arkasından seslendim ve koşup onu izledim. Sokak ıslanmıştı. Madison eğilmiş, otomobilinin kapısını açıyordu.

Sırtı bana dönüktü. "Seslendiğim halde neden yanıma gelmedin?" diye sordum. Döndü. Sırtını hafifçe arabaya dayayarak, alaylı alaylı yüzüme baktı. Gözleri beni korkutacak gibi bir anlamla ışıldıyordu. Kollarındaki kasların dolu ve güçlü olduklarını farkettim. Sağlıklı insanların kendine güvenle dolu gururunu hissetiği belliydi.

Küstah bir edayla konuştu: "Pig sana kızı olmadığımı söyledi mi?"

Başımı 'evet' anlamında salladım. Kimbilir kirli blucinim ve siyah yeleğimle ona ne kadar garip ve gülünç görünüyordum. Sıkıldım.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim ve bir adım yaklaştım. Madison bir kobraya benziyordu. Acaba biraz daha sokulup o korkunç gözlere yakından baksam kobrayı büyüleyebilir miydim?

"İşin gücün yok mu senin," dedi. "Neden beni kendi halime bırakmıyorsun?" Sesi öfkeden incelmiş gibiydi. Bıkkınlık ve yorgunluk ifade ediyordu. Buna şaşırdım.

"Öğüdüne ihtiyacım var," dedim. Aslında söylemek istediğim bu değildi. Ama kelimeler ağ-

zımdan fırladıktan sonra, Carmen'e hangi amaçla gelmiş olduğumu anladım.

Hafifçe gülümsedi. Başlangıçta, bu yeni tavrından umutlandım. Ama hemen sonra, yüzündeki ifadeyi, bir erkeğin küçük bir kızı yoldan çıkarmak için kullandığı o ardniyetli yüz ifadesine benzettim.

"Demek anlamamakta ısrar ediyorsun," dedi. Yine de konuşmanın gidişinden memnun gibi görünüyordu. "Bir süre yanımda kalmak mı istiyorsun?"

Bir kez daha, başımı sallayarak "evet" dedim. Kapıyı açıp direksiyonun arkasına oturdu ve eliyle işaret ederek beni öbür tarafa çağırdı. Otomobilin iç tarafı acayip nesnelerle süslenmişti. Panelin her yanında küçük lületaşı parçaları yapıştırılmıştı. Dikiz aynasının altından, bir voodoo heykelciği sallanıyordu. Parmaklarındaki ve kollarındaki takılardan yansıyan ışıklar gözalıcıydı. Arabayı çalıştırınca, açık olan radyodan Carmen'in o gürültülü, rahatsız edici müzik sesi duyuldu. Anlaşılan Madison bu tür müziği çok seviyordu. Çakmağı ileri itti, çantasından bir paket sigara çıkarıp bana uzattı. Önce benim sigaramı yakmak istedi. Üzerine doğru eğilip çakmağa yaklaştım. arkasına yaslanıp çakmağı yerine sokarken "Göreceksin ki," dedi. "İçindeki yumuşak ve duyarlı hisleri yoketmenin sayısız yolları vardır."

BEŞİNCİ BÖLÜM

O saatte Bell'in işte bulunacağını bildiğimden, eve ertesi gün geç vakitte gittim. Madison'un dairesinde iyi uyuyamamış, sabaha kadar kâbuslarla boğuşmuştum. Düşlerimde, ağzıma hamamböcekleri doluyordu. Derin uykuya dalmaktan da çekiniyordum. Bana öyle geliyordu ki, uyursam, geçen seferki yabancı adam yine gelip yatağıma girecek. Onun, arkamdan bana sıkıca sarılmasını ve bir kez daha kalın kazığını kaba etlerimin arasına sokuşturmasını istemiyordum.

Şafak vakti, üst kattaki çift düzüşmeye başlamıştı. Kadın önce isteksizdi ve isteksiz olduğunu bağırarak belli ediyordu. Ama adam, yavaş yavaş onu alıştırdı: "İşte böyle... İşte tam böyle..."

Apartman dairesi, bir önceki gün oradan ayrıldığım gibiydi. Bell, her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Mutfak lavabosu bulaşıklarla doluydu. Kahvaltı için pişirilen yumurtanın kokusu,

Bell'in son zamanlarda öteki türlere tercih ettiği yoncalı tütün kokusuyla karışmıştı. Kültablası, ucuna kadar içilmiş izmaritlerle doluydu. İncil, Paskalya öyküsünün sayfasında açık bırakılmıştı. Yatağın başucuna, labirenti andıran bir çizim asılmıştı. Şilteyi kaplayan çarşaflar iyice buruşuktu. Bell'in rahat uyuyamamış olduğunu umut ettim, ama çarşaflar, yatakta yaşanan bir şehvetin belirtisi de olabilirdi. Bell'i düşününce, başka birini de hesaba katmamak güçtü. Üzerinde hiç konuşmamıştık, ama, Bell, beğenebileceği bir kadının ya da bir erkeğin dans etmesini ya da sokakta yürümesini gördükten sonraki gecelerde benimle daha derin bir istekle sevişirdi. Zaman zaman erotik gecelikler giymemi ya da saçlarımı oğlanlar gibi kısa kestirmemi istediğinde, beni hayalindeki bir başkasına benzetmeye çalıştığını anlardım. Bell'in zihninde hemen her zaman, soyut ve erotik bir başkası bulunurdu.

Yanımda getirdiğim bourbon şişesini açtım. Soğuk bardağın dudakları ile ılık bourbonun tadı, güç verici ve destekleyici etki yaptı. Bir süre yaşadığınız bir yeri terketmek, bir takım eşyaları senin ve benim diye ayırmak bir işkencedir. Ama şimdi bu işi yapmak zorundaydım. Kendi eşyalarımı seçip karton kutulara doldurmaya başladım. Ayakkabılarımı, birkaç yıpranmış kazağımı ve bir battaniyeyi paketledim. Büyükbabamın kendi eliyle benim için yaptığı küçük define sandığını ve içinde pembe gül bulunan camdan yapılmış kâğıt ağırlığını, bir kutuya özenle yerleştirdim. Litograf melek tasvirimi, eski keçe şapkamı ve

mutfaktan da çay demliğimi aldım. Yüreğim üzüntüyle dolu, çekmeceden en sevgili kaşığımı çıkardım. Bu arada annemle babamın, babamın evi terketmesinden önce özel eşyalarını ayırmalarını hatırladım. Babam, daha sonra resmi dille yazılmış mektuplar göndererek falan fotografı, filan elbisesini ya da caz plâklarını istemişti. Duygulanmıştım. Bell'in kokusu ile dolu odada oturup onun eşyalarını yanaklarıma sürerek düşündüm. Kendimi, dünyanın en kötü insanı sayıyordum. Her zaman daha fazlasını isteyen, hayattan çok şeyler bekleyen, ama ne istediğini de bilmediği için yaşamını varlıklı biriyle birleştirmekten korkan, güzel bir kızdım ben... Bush Caddesi'nin trafik seslerini dinliyordum ve okuduğum romanlardaki kadın kahramanları düşünüyordum. Yaşlı da olsalar, hatta orospuluk ta yapsalar, o kahramanların hepsi iyimser ve aşırı saf kişilerdi. Ve bütün kadın kahramanlar olağanüstü güzel oluyorlardı. Sanki kendi başlarına hayata atılmak için olağan üstü güzel oluyorlardı. Sanki kendi başlarına hayata atılmak için olağan üstü güzel olmak bir ön koşuldu... Ve bütün kadın kahramanlar, kendilerini kurnaz sanan beyinsizlerdi. Belki de erkekler, öylesi yapay zekâlı kadınlardan hoşlanıyorlardı. Bütün kadın kahramanlar, aşkları uğruna çılğınca girişimlerde bulunuyor, başlarına olmadık işler geldikten sonra, herhangi bir budalanın işin başlangıcında anlaması gereken bir şeyin kafalarına dank etmesiyle kendilerini toparlıyorlardı.

Buruşuk çarşafların her santimetre karesini

dikkatle inceledim ve sperm lekeleri aradım. Bell'in daha şimdiden başka bir sevgili bulmuş olduğunu düşünüyor ve endişeleniyordum. Gerçekten aşık olan bir adamın, sevgilisi gittikten sonra bir süre yeni biriyle ilişkiye giremeyeceği yolunda söylenen ve yazılanlar doğru olabilir miydi? Belki de kendini çaresiz hisseden erkekler, çözümü en kısa zamanda yeni bir sevgili bulmakta ararlardı. Son zamanlarda, tipik aşk kurallarına eskisi kadar çok güvenmiyordum. Geçmişte, aldatmış olduğum bazı erkekleri, sadakat gösterdiklerimden daha fazla sevdiğim olmuştu. Bell'in başka biriyle yatmasına gönlümün razı olmaması ne anlama gelebilirdi? Bu garip isteğim, herhalde onu hâlâ sevdiğimi göstermiyordu. Bell'le ilişkimiz, başından beri böyle, acayipti. Ona olan tutkumun nedeni, benden önceki sevgilisini tanımamdı. Kadının Bell'den beş yaş büyük olduğunu, saçlarını sarıya boyadığını, Fransızca konuşabildiğini ve sık sık babasından dayak yediğini duymuştum. Ama beni Bell'e iten asıl sebep, sanırım, onun Bell'i hala istiyor olmasını öğrenmemdi. O halde bir bakıma, Bell'e aşık olmamış, sadece onun eski sevgilisiyle rekâbete girişmiştim. Ama gerçek bu kadar basit miydi? Bell'in cinsel organlarının güzelliğine hayran olmamış mıydım? Onun ince ve biçimli yüzünü, benim konuşmamı dinlerken içtenlikle gülümsemesini, bedeninden yayılan ılıklığı hesaba katmam gerekmez miydi? Kesinlikle emin değildim ama, galiba, Bell'i çerçeveleyen esrardan çok onun kendisini sevmiştim. Kararsızlıklar içindeydim.

Masanın altında, Kevin'in düğün davetiyesini gördüm. Zarfın kapağı biraz yıpranmış ve kirlenmişti. Bell'in bir resmini de buldum ve davetiye ile resmi paketlerimden birine tıkıştırdım. Bütün eşyalarım iki karton kutuyla yeşil bir çöp torbasına sığmıştı. Buna sevindim. Kendimi gezginci bir keşişe benzetebilirdim. Birkaç parça giysiden başka hiç bir şeye intiyacım yoktu. Ama plastik çöp torbasının çirkin şişkinliği içimi burktu. Yirmi dokuz yaşımdaydım ve eğer bu hızla biriktirecek olursam, doksan yaşıma bastığımda, bütün mal varlığım altı karton kutuyla üç çöp torbasına sığabilecekti. Fakat yoksulluğun ne önemi vardı ki? Çevremde daha çok insan bulunması; otomobillere ve evlere sahip bulunma beni rahatlatacak ya da kötü bir sondan koruyabilecek miydi? Yoksulluktan korkmuyordum. Ne var ki, hiç bir şeyden korkmamayı, ölmüş olmaktan pek farklı bulamıyordum.

Önce torbayı, sonra da kutuları apartman girişine taşıdım. Anahtarı kapının altındaki boşluktan içeriye sokmayı düşündüm, ama sonra bundan vazgeçtim ve cebime attım. Belki de yarın ya da öbür gün Bell'i gizlice gözetlemek isteyebilirdim. Parasız kalabileceğimi de düşünmek zorundaydım. Anahtar yanımda olursa eve tekrar gelir, kitaplarımı ve radyomu götürüp satabilirdim. Basamaklarda oturup düşündüm: normal bir taksiyi mi durdurup eşyalarımı yükleseydim, yoksa telefonla bir çingene oto servisini mi arasaydım?

Köşeden bir taksinin çıktığını görünce ayağa

kalkıp işaret ettim. Taksi, kaldırıma yanaşıp durdu. Şoför, bir Arap'tı. İnip eşyalarımı yüklemeye yardım etti. Arabanın içine girdikten sonra, panelin üstündeki kimlik kartından adını okudum: Amud. Alışkın bir gülümsemeyle, kucağımda taşıdığım çerçeveli fotoğrafın kime ait olduğunu sordu.

"Annem," dedim. "Gençliğinde Amerika Güzeli seçilmişti. Daha sonra öğrenimini tamamlayıp tıp doktoru oldu." Dikiz aynasından beni süzdü. Sanırım önce söylediklerime inandı ve ilgi duydu, ama sonra bourbonun etkisiyle gevşemiş olan dudaklarımı farketti ve bakışlarımdaki sarhoşça çılgınlığı değerlendirdi. Direksiyona eğilip gaza bastı. Annemden söz ederken sık sık yalan söylerdim. Bana, onu önemli biri göstermekle anneme destek veriyormuşum gibi gelirdi. Annemi başkalarının gözünde önemli göstermem, sevgilimin beni çok sevdiğini iddia etmem gibi bir şeydi. Başımı pencere kenarına dayadım ve serin esintinin suratımdaki terleri kurutmasını bekledim. Bu halim, arap sürücüyü üzdü.

"Ya baban?" diye sordu. "Sana hiç yardım etmez mi?" Başını usulca bana çevirmişti? Herhalde hippi kılığında dolaşan bazı San Francisco kadınlarında mevcut olduğunu bildiği iyi yetişmişlik özelliğine sahip olup olmadığımı görmek istiyordu.

"Yalnız yaşıyordum," dedim. Bu sözlerim, arabı rahatsız etti. Başını iki yana salladı ve tekrar gaza bastı.

"Bu halin genç bir kıza hiç yakışmıyor," diye

mırıldandı. Cevap vermek istedim, ama söyleyecek söz bulamadım. Arap da bir daha benden yana bakmadı. Radyoyu açıp gıcırtılı bir Arap müziği çalmaya başladı. Yola dikkat ediyor, fırsat buldukça hız yapıyor, kırmızı ışıklarda öne yanaşmaya çalışıyordu. Madison'un evine varınca eşyalarımı indirmeme yardım etti. Çöp torbasını bana belli etmeden biraz salladı. Her halde, eski evimden yeni evime bir torba dolusu çöp taşıyacak kadar çılgın olduğumdan kuşkulanmıştı. Parasını aldıktan sonra Market Caddesi'ne doğru uzaklaştı.

Daireye girince, Madison'un ben yokken eve uğramış olduğunu anladım. Portatif bir TV seti ile içinde kokulu karanfiller bulunan süt rengi bir vazo getirmişti. Çiçekler soluk ve dağınıktı. TV'yi çalıştırınca, Carmen'in vitrinindeki set gibi, statik elektirik çizgilerinden başka bir görüntü vermediğini gördüm. İçimi bir korku kapladı. Yoksa Madison'un beni konuklama isteği konusunda yanılmış mıydım?

Büyükbabamdan kalma küçük, süslü define sandığını bir biblo gibi TV'nin üstüne yerleştirdim. Kandinsky posta kartalarımı tuvalet masasının aynasına iliştirdim. Yatağın başucuna bir eşarp örttüm ve annemin resmini duvarın bir kenarına dayadım. Böyle küçük birkaç parça kişisel eşyanın soğuk ve yabancı bir otel odasını ya da bir stüdyoyu nasıl bir anda ılık ve alışılmış bir yuva haline döndürdüğüne hayret etmemek mümkün değildi. Çöp torbasındaki eşyalarımı yere boşalttım. Çamaşırlarımı seçip çekmecelere

yerleştirdim. Odada hâlâ yapaylıklar vardı: uydurma gardırop ve metal karyola sırıtıyordu. Duvardaki kübik poster bile fazla köşeliydi ve bir makine parçası kadar ruhsuzdu. Binanın uzak köşelerinden sesler ve gürültüler duyuluyordu. Odanın önceki kiracısını hayal etmeye çalıştım. Belki ufak-tefek, çürük dişli bir adamdı. Sık sık konserve sardunya balığı yiyor ve ucuz pornografik dergiler okuyordu. Belki, banyoda mastürbasyon yaparken kalp krizinden ölmüştü. Belki, "Genç ve güzel kız, dünyanın en değerli varlığıdır," diye düşünegelmişti.

Boşalan karton kutuları ayağımla ezdikten sonra klozete yerleştirdim. Burada çok kalmayacağıma inanıyordum. Madison'un klozeti, bir tiyatro oyuncusunun giysi dolabı gibi, hem raflarla hem de askılarla donatılmıştı. Çeşitli boncuklar ve kemerler dikkati çekiyordu. Bir çiviye bir kaç tane, ucuna haç takılmış, tesbih biçimli kolye asılıydı. Ortada, günün modasına uygun hiç bir giysi bulunmaması dikkatimi çekti. Madison göründüğünden daha yaşlı olabilir miydi? Ya da yaşını hiç göstermeyen bir vampir? Şarap renkli, uzun havlı kadife yeleğini; düz beyaz saten elbisesini, renkli vinil ceketini parmak uçlarımla okşadım. Bazılarını giyip denemeye karar verdim. İlk olarak kolsuz mini etekli elbiseyi sırtıma geçirdim. Aynaya bakınca annemi görüyorum sandım. Annemi çoğunlukla bu biçim elbiseler içinde görmüştüm. Çocukluğumda sık sık annemin elbiselerini giyer, parfümlü sütyen ve kombinezonlarını koklar, sonra da yatağına

uzanıp babamla birlikte nasıl yattığını hayal ederdim. Ama dikkat edince gördüm ki, annemden çok Madison'a benziyorum. Kadınlar ne kadar da kolaylıkla biçim ve izlenim değiştirebeliyorlardı... Aynı kadın, değişik giysilerle bir bakire, bir ev kadını ya da bir orospu olabiliyordu. Kadınların küpelerinden, elbiselerinin kol biçiminden ya da gözlerindeki makyajdan, çeşitli bilgiler, ipuçları ve imalar çıkarılabilirdi. Arada bir Bell, benim bol kazaklarım ve blucunlerimle alay eder, o giysiler içinde öğrenci kızlara benzediğimi söylerdi. Ona göre çağdaş, ideal kadının terzi elinden çıkmış, birçok kez prova edilmiş, modaya uygun biçimde siyah elbiseler giymesi gerekiyordu. Bazen benim de yeni giysiler almaya heveslendiğim olurdu. Ama giysi deneme bölmesine girip te bir yanımda askıları öteki yanımda aynayı görünce, nedense, kendimi her türlü tehlikeye açık ve zayıf hisseder, hiç bir giyside karar kılamazdım.

Denediğim elbisenin cebinde, gazeteden kesilmiş küçük bir kâğıt parçası buldum. Kâğıdın üstünde matbaa harfleriyle yazılmış bir haberin yanı sıra el yazıları da vardı. Merakla okumaya giriştim, ama aynı anda oda kapısından gelen sesleri duydum. Kilide bir anahtar sokulmuştu. Madison, elinde bir paket tuvalet kâğıdı ve bir tüp diş macunu olduğu halde içeriye girdi. Üzerimde kendi elbiselerinden birini görünce şaşırdı, ama bir şey söylemedi. Doğruca banyoya geçti ve suyu açıp dişlerini fırçalamaya başladı. Hemen üstümdeki elbiseyi çıkardım ve yatağın üzerinde duran kendi giysilerime uzandım.

"Güzel bir kıçın var," diye seslendi. "Böyle bir kıçla çok para kazanabilirsin" Sonra gülmeye başladı. Odaya girip yatağa atladı ve pantolonumu giymemi seyretmeye başladı. "Bana yaşam öykünü anlatsana," dedi.

"Öteki kızlar gibi, sıradan bır kızım işte," dedim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Sözlerim hoşuna gitmiş olsa gerekti. Yüreğimin derinliklerinden, onu tekrar tekrar menun etmek geldi.

"Başından hiç kürtaj geçti mi?"

"Evet," dedim. "Kolejdeyken, bir kez...." Benden böyle bir şey öğrenmek istemesi biraz garipti. Anlaşılan, ilk ağızda insanları hemen iki yönden incelemek istiyordu: başlarından geçen en dehşet verici olay ve cinsel arzuları.

"Kürtaj, insanın aklını başına getiriyor, değil mi?" dedi. Bu bir soru değildi. Bir yandan da odanın orasına-burasına dağılmış eşyalarımı seyrediyordu. Yatağın başucuna taktığım mavi eşarpa dokundu.

"Nerelisin?" diye sordum.

Ne kadar büyük bir kolaylıkla biçimselliğe dönüverdiğimi farketmiş gibi yüzeme baktı. "Carson City," dedi. "Herhalde şimdi de babamın ne iş yaptığını filan soracaksın." Kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Annemin anlattığına bakılırsa, babam bir kovboymuş. Ama annem yalancının tekidir. Bir seferinde de bir video programındaki bir gitaristi parmağıyla göstermiş ve babamın o olduğunu söylemişti. Üvey babalarımdan ikincisi bizi çeşitli yerlere götürürdü. Ya-

şadığımız bazı kentler çılgınca yerlerdi. Örneğin Spokane... Sonra da Meksika'da bir yerde bir süre kaldık. Adam bir şeyler satarak yaşamını kazanıyordu. Yeni bir gezici satış ajanıydı. Yangın alarmlarından tut, güneşlenme yataklarına kadar, annemle üvey babamın şu anda nerede bulunduklarını bilmiyorum. Bir süreden beri birbirimizi bulamıyoruz."

"Ne kötü," dedim. Oysa benden böyle bir şey söylememi istemediğini biliyordum.

"Keşke çölde yumurtlanmış bir kertenkele olsaydı," dedi.

Yatağa, ayak ucuna oturdum. "Burada, sadece bir iş buluncaya kadar kalacağım," dedim.

"Benim için çalışacaksın," diye kestirip attı. "Bu gece, saat bire doğru bara gel." Birdenbire doğrulup kapıya doğru yürüdü. Üst katı işaret ederek sordu: "Seni uyandırdılar mı?"

"Gelen seslere bakılırsa, adam, kadının canını yakıyordu."

"İnanma," dedi. "Kadın canı yanmış gibi yapıyor, çünkü herif öyle olmasından hoşlanıyor."

Arkasından, merdivenlerdeki ayak seslerini dinledim. Sonra kaldırıma çıktı ve öteki seslere karıştı. Saate bir göz attım. Belli bir saatte belli bir yerde bulunmam gerektiğinden olacak, zaman birdenbire dayanılmaz bir acı haline gelivermişti. Birkaç yudum içmeyi düşündüm. İçimdem mastürbasyon yapmak geliyordu. Beni arkamdan düzen, köpek gibi beceren bir erkeği seyretmek istiyordum. Bu tür fantaziler, nedense, şimdi beni korkutmaya başlamıştı. Erkekleri

her zaman kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Korkunç şeyler yapabilirlerdi. Yüzleri, aldıkları dehşet verici zevkten biçim değiştirerek...

Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdım ve kulağıma gelen hırıltılı soluma sesinden, telin öteki ucundaki kişinin Pig olduğunu anladım. "Madison..." dedi. "Madison, sen misin? Lütfen bana işkence etme. Seni aramam kolay olmadı." Sesi güçlenmişti. "Seni mutlaka görmek istiyorum. Bir kız gönderdim seninle konuşsun diye. Ama ona, sana anlatmak istediklerimi söyleyemezdim. Orada olduğunu biliyorum. Madison. Lütfen, yanıma gel. Lütfen... Gelemez misin Madison?" Sesindeki çaresizlik ve umutsuzluk yüzünden zalimleştim. "Budala, yaşlı bir şişkosun sen," diye fısıldadım. Kesik bir soluma sesi duydum. Sonra, kulağıma bir takım gürültüler geldi. Sanırım Pig bir masanın üstüne yuvarlanmıştı ve ahize elinden kayıp yere düşmüştü.

Yaptığımdan utandım. Pişmandım, ama onu arayıp özür dilemem mümkün değildi. Onun yerine kendi annemi aradım. ilk zil sesiyle hemen telefonu açtı ve benim konuşmama fırsat vermeden, heyecanla, babamın yeğeninin öldüğünü söyledi. "Çok severdim onu," dedi. "Gerçi bir iki yıl için karısını bırakıp sekreteriyle yaşadı ama, bundan ne çıkar? Sonunda yine karısına döndü ya... Tekrar evlendiler ve herşey yeniden yoluna girdi. Ben, ilk aşkta ayrı bir özellik olduğuna inanırım hep."

Annem erkeklerin bir süre için karılarını terketmelerini hoş karşılamaktan yanaydı: yeterki

varlıklı olsunlar ve yeterki, sonunda akılları başlarına gelsin. Bir ahlakçı olmasına ahlakçıydı ama inançları katı değildi. Zenginlerin, ahlâk kurallarını birazcık bozmalarını hoşgörmekten yanaydı. Ona, adresimizin değiştiğini, Bell'le birlikte başka bir yere taşındığımızı söyledim, yeni telefon numarasını verdim ve gitmem gerektiğini, işim olduğunu anlattım. Beni hiç duymamış gibi, babamın yeğeninin ölümü ile ilgili konuşmasını sürdürdü. "Onun bu dünyadan göçtüğünü duyunca ne çılgınlık yaptım biliyor musun? Dün, bir stereo set satın aldım, bugün de arabamın arka koltuğu için bir İran halısı... Nedendir bilmem, kendimi birdenbire son derece özgür hissettim." Genç bir kız gibi, kıkır kıkır güldü. Bir kez daha, telefonu kapamak zorunda olduğumu söyledim.

Hemen siteme başladı: "Neden beni her seferinde, konuşmaya vaktin olmadığında ararsın?"

"Bazen," dedim, "seninle konuşurken çok büyük üzüntü duyuyorum."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Sonunun benim gibi olmasından korkuyorsun değil mi?"

Tahmini tam anlamıyla doğru değildi. Onun durumu ile benimki arasında bir benzerlik düşünmek biraz trajik ve saçmaydı. Annemin babası bir sarhoştu, kocası da sadakatsiz çıkmıştı. Bir zamanlar güzel bir kadınken, şimdi şişmanlamış, cazibesini yitirmişti. On yıldır, hiç cinsel ilişkide bulunmamıştı. Bütün yaşamı, harcayabileceği para düzeyine indirgenmiş, daralmış ve küçülmüştü. Rahatlık hissettiği tek konu, elinde kalan

satınalına gücüydü. "Hayır," dedim. "Seninle konuşurken duyduğum üzüntünün sebebi, bana ölümlü olduğumu hatırlatman."

"Yalnız ölümlü olmana değil, aynı zamanda, ölünceye kadar da önemsiz bir kişi olarak yaşamak zorunda bulunmana üzlüyorsun." dedi.

"Hoşcakal anne," dedim. Kapamadan önce son sözlerini duydum: "Unutma ki, sen başkalarından farklı bir kişi değilsin Jesse."

Sırtüstü yatağa uzandım, odanın giderek kararmasına daldım. Sokağın karşısındaki: Girls Girls yazılı neon tabelanın ışıkları içeriye vuruyordu. Levhanın hemen üstünde, yeşil perdeli bir pencere görünmekteydi. Tuğlalarla çizilmiş ufuk hattı üzerinde Ay yükseliyordu. Ay ışığı altında, uzaklarda, su üstünden geçen otoyol rampalarının silueti belirmişti.

Madison'un cebinde bulduğum kâğıdı hatırladım; doğrulup küçük klozete gittim ve mini elbisenin cebinden kesik gazete parçasını çıkardım. Yarı aydınlık odada, hâlâ, okumama yetecek kadar ışık vardı:

X'ten gebeydim ve dikkatimi hiç bir konu üzerinde toplayamıyordum. Bir köşede, oğlanlar birbirleriyle öpüşüyorlardı. Çişim gelmişti, ama tuvalete girebilmek için sırada beklemem gerekiyordu. uzun boylu zayıf oğlanın ekseni etrafında dönüşünü, eteklerinin açılmasını ve dantelli kilotunun görünmesini seyrediyordum. Sıram gelince tuvalet kapısı açıldı ve yanında iki kızla, kırmızı kazaklı bir oğlan dışarıya çıktılar. Gülüşerek uzaklaştılar. Tuvalette yanıp sönen bir ışık vardı.

Karanlık olmadığı için sevindim, ama aralıklı aydınlanmalarda, kucağında bir kızla, sevgilimi görünce sevincim kursağımda kaldı. Başımı başka yöne çevirdim. Her seferinde artan bir hızla, sekiz kez üst üste: "Bu onun huyu..." dedim. Sonra kendimi müziğe kaptırdım. Pek o kadar üzülmemiştim.

Kâğıt parçasını küçük define sandığıma yerleştirip kapağını kilitledim. Alarmlı saatı gece yarısına ayarladım ve yattım.

Bardaki kadın, yukarı kata çıkmamı söyledi. Tezgâha yanaşmış içki için duran erkeklerin alaylı bakışlarından kurtulacağım için sevindim. Mavi muşambayla kaplı merdivenler dikti. Sahanlıkta, üzerine siyah haflerle "Özel" yazılı beyaz bir kapı vardı. Elimi kapının topuzuna dokundurur dokundurmaz, bir elektrik vızıltısı duyuldu. Kapıyı iterek açtım. Karşımda karanlık bir hol uzanıyordu. Gözlerimi ışıksızlığa alıştırmak için bir süre bekledim. Burada hava fazla sıcak ve nemliydi. Bir yerlerden kulağıma, akan su sesi geliyordu. Yavaş adımlarla ileriye yürüdüm. Duvarın iki tarafında dev balık akvaryumları vardı. Uyurgezer gibi dolaşan melek balıkları, saydam gövdeli Lebisteler ve kalem gibi incecik, gümüş renkli balıklar, akvaryumların ölü gözü gibi yanan ampulleri altında dolaşıyorlardı. Her büyük akvaryum tankının bitişiğinde bir kapı yer alıyordu. Arada bir, hole açılan karanlık pencereler de vardı, ama holden bakınca odaların iç tarafı görülebiliyordu. Pencerelerden birinde bir vitrin mankeni gördüğümü sandım, ama sonra,

kadın başını kaldırıp yüzüme baktı. O bakışta hafif bir saflık, belli belirsiz bir soru ve etkili bir uzak durma eğilimi sezdim. Kuşkusuz, kadın o bakışı çok denemiş, özellikle çekingenlik imasını alabildiğine güçlendirmişti. Uzak durmaya çalışıyor gibiydi, ama bu haliyle cinsel arzu uyandırdığının farkındaydı. Yerdeki halının rengine uyan, beyaz bir korse giymişti. Öbür pencerelerde başka kadınlar da gördüm. İçlerinden biri, topuğuna kadar uzanan bir sarı peruk takmıştı. Bacaklarını alabildiğine açmıştı ve bana ruj sürülmüş vajisanısı gösteriyordu.

Akvaryumların soluk mavi ışığında bütün hol, su altındaymış gibi görünüyordu. Daha üst kat, çıkan metal spiral merdivenlere yürüdüm ve tırmanmaya başladım. Madison'un odası çok büyüktü. Yerde, öteki odalardakinin aynı, beyaz halı seriliydi. Odada birkaç beyaz koltuk ve beyaz örtülü, kabarık bir yatak vardı. Madison, beyaz bir masanın karşısında, beyaz deriden bir koltukta oturuyordu. Üstüne çok kısa bir gecelik, ayaklarına süslü, yumuşak botlar giymişti. Sırtı bana dönüktü. Yüzünü çevirmeden: "Bana yardım eder misin?" diye sordu. Bir çakmağın alevi üstünde gümüş bir kaşığı ısıtıyordu. Sol koluna bir tokat indirdi ve yumruğunu sıktı. O gün henüz hiç ilaç almamış olduğunu söyledi ve damarı bulması için kolunu sıkmamı istedi.

"Başka bir şey kullanamaz mıydın?" dedim.

"Senden ne istiyorsam onu yap," dedi. "Hemen, şimdi." Avcunun içiyle masaya vurarak öfkesini belirtti. Hemen koşup dirseğinin üstünden kolunu sıkıca kavradım.

"Sık," diye emretti. "Daha kuvvetli sık. Bu damarlar artık hiç bir boka benzemiyor." Kolu, önce mermer gibi oldu, sonra pembeleşti ve damarları şişmeye başladı. Madison, istediği büyüklükte bir damar bulunca şırıngayı doldurdu. İğnenin deriyi delip kolaylıkla damara dalışını görmekten nefret ettim. Damardan basınçla gelen kan, şırıngadaki eroin dozunun içine doldu.

Eroini damara verdikten sonra "Bırak artık," dedi. Kolunu bıraktım. Delik derinin üstüne bir parça alkollü pamuk bastırdıktan sonra, dirseğinden itibaren kolunu pazusuna katladı ve sıktı. Koltuğa iyice yaslandı. Yüzüne şaşkınlıkla baktığımı görünce güldü.

"Sakın sen, annesiyle babası arasındaki tartışmaları bir tür şiddet olayı sananlardan olmayasın," diye alay etti.

"Bence," dedim, "yol kenarında kanadı kırılmış bir martı görmek, başka bir şiddet olayından..."

Sözümü kesti. "Başka bir şiddet olayından neyi kastediyorsun?" diye sordu. "Örneğin, tecavüze uğramayı mı?"

"Hayır," diye fikrimi savunmaya çalıştım. "Ben herhangi bir belirli şiddet olayını kastetmiyorum. Bence, insanın acı duymasına sebep olan olayları şiddet yönünden bir önem sırasına koymak doğru olmaz."

Madison, başıyla onayladı. "Bunda haklısın," dedi. "O halde söyle bakalım, erkeklere, onların penisini emerek hizmette bulunma hakkında ne

düşünüyorsun?" Yüzünde gene bir gülümseme vardı ama, bu seferki gülümsemeden başka her şeye benziyordu.

Merakla sordum: "Senin o konuda özel bir felsefen mi var?"

Rüyadaymış gibi, başını beden yana uzattı ve salladı. Aldığı uyuşturucunun yavaş yavaş etkisini göstermeye başladığı belliydi. "Bana kalırsa," dedi. "Roketler, gökdelenler ve ağır silahlar da dahil olmak üzere birçok önemli gelişmeler erkeklerin penislerinin emilmesi temeline dayanıyor. Ama bir bakıma erkeklerin hepsi de acınacak durumdalar. Ben bir erek penisini emerken, onu, şaşkın bir solucana benzetirim. Belki penisini emdiğim adam benim kendisine bir iyilikte bulunduğumu ya da nezaket gösterdiğimi sanır, ama ben, hizmette bulunduğumu bilirim. Yani o işi para karşılığında yaparım. Kendimi bir oto tamircisi, adamın kazığını da bir otomobil sayarım. Tıpkı otomobil sahibinin otomobilini onaran kişinin duygularını bilmemesi gibi, penis sahibi de benim duygularımdan habersizdir."

"Son derece egzoterik bir düşünce," dedim.

"Ezoterik mi?" diye öfkeyle sordu. "Bana kızlığını nasıl yitirdiğini anlatsana sen."

"Hayır," dedim. "İzin verirsen, burada yapacağım işten söz edelim."

"İyi işte," dedi. "Kızlığını nasıl yitirdiğini öğrenmekle başlayacağız. Varsayalım ki bu konu, işe alınmanla ilgili ilk görüşmenin bir bölümü." Eliyle yanıbaşındaki iskemleyi göstererek devam etti: "Ayakta durma, otur şuraya."

Sorusuna cevap vermek istemiyordum. Konuyu değiştirmek için, barda çalışanların ne kadar bahşiş aldıklarını sordum. Beni duymamış gibi yaptı ve "Lütfen, devam et," diye ısrar etti.

"Peki, anlatacağım," dedim. "Ama bu konuda benden duyacakların hiç bir şeyi değiştirmemeli ve herhangi bir durumun kanıtı sayılmamalı."

Gözleri camlaşmıştı. Yüzüme gülümseyerek baktı, ve bekledi.

"Otobüsle Georgia'ya gidiyordum," diye başladım. "Otobüs berbat kokuyordu, çünkü arka sırada oturan yaşlı bir kadın donuna yapmıştı. O pis koku yüzünden, yolun iki tarafındaki ağaçlar ve çalılıklar bile bana iğrenç görünüyordu. Durakta, "o" beni tavladı. Arabasıyla, kolejden birkaç arkadaşla birlikte kaldıkları yere götürdü. Odasına çıktık. Duvarlarda metal kitap rafları, yerde bir şilte, her tarafta matematik sınav kitapları vardı. Beni soydu ve elimi küçük kazığının üstüne yerleştirdi. İş olup bittikten sonra banyoya birlikte girdik. Yer şiltesinin yanında, yatakla duvar arasında altın bir küpe gördüğümü hatırlıyorum.

"Şimdi de sen, benim öykümü dinle," dedi. Elini uzatıp masanın üstendeki lambayı uzak duvara çevirdi. Böylece, ikimiz de gölgede kalıyorduk. Bu durum bana, kiliselerdeki karanlık günah çıkarma hücrelerini ve yeni sevgililerimle ilk sevişmemizde lambaları kapatmamı hatırlattı. Madison: "Genç kızlığımda," diye başladı. "Bazen, sadece öpüşme yüzünden alt tarafım öyle ıslanırdı ki, çamaşırlarım sırıl-sıklam olurdu. O sı-

rada o herifle ilişkim vardı. Bana, sık sık, ikimizin bir çocuk yapmamız gerektiğini söylüyordu. Arkamdan koşan başkaları da yok değildi, ama ben, onu seçmiştim. Bir süre sonra, benimle düzüşmek istediğini açıkladı. Önceleri, hazır olmadığımı öne sürerek birkaç kez onu atlattım. Ama giderek öfkelenmeye başladı. Beni çocuk yerine koyuyor, benimle konuşurken bebek ağzı kelimeler kullanıyor ve sokaklardaki küçük çocuklara benzediğimi söyleyip alay ediyordu. Buna çok kızdım. Bir gün, onun yokluğunda, iki arkadaşı geldi ve kendileriyle cinsel ilişki kurup kurmayacağımı sordular. Önerilerini kabul ettim. Beni bir apartman dairesine götürdüler. Sanırım ev, içlerinden birinin dayısınındı. Ortada, tek bir şezlongla bir de oyun masasından başka eşya görünmüyordu. Duvara doğru eğildim ve o iki çocuk beni birbiri ardı sıra düzdüler."

"Sevgiline anlatmadın mı olup biteni?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Hemen ertesi gün onunla da aynı işi yaptık ve ben, bakire numarasında öyle başarılıydım ki, hiç bir şeyin farkına varmadı."

"Üzüldüm," dedim.

"Eh," diye umursamazlıkla karşılık verdi. "Bende de üzülmüştüm."

Sanki benimle alay ediyor, içe dönük ve duygusal olmamı küçümsüyordu. İçimden, benim de kendisi kadar katı ve dirençli olduğumu göstermek geliyordu. "Tanık olduğun en kötü şey ne idi?" diye sordum.

Bir kahkaha attı ve : "Babam," dedi. "Yani

üvey babam ve bayağı bir sokak kadını." Sonra birdenbire yüzündeki anlam değişti, korkunç bir şey düşünüyormuş gibi büzüldü. "Ölüme isteksizlik duymuyorum ben," diye, gözlerimin içine bakarak devam etti: "Burada bir süre çalıştıktan sonra, gelip giden bütün erkekler bana sinekler gibi önemsiz ve kişiliksiz görünmeye başladı."

ALTINCI BÖLÜM

Carmen'de işe başlayışımın üstünden bir hafta geçmişti. O kadar kalabalık ve sıkışık bir gündü ki, eve ancak sabahın beşinde dönebilmiştim. Ufukta, ince bir çizgi halinde gün ağarmaya başlamıştı. Perdeleri sıkıca kapadım ve yatağa uzanıp uykumun gelmesini bekledim. Sinirlerim bozuktu. Uyku yerine, yassılmış bilinç durumları, birbiri ardı sıra gelip üzerime yüklendiler. Düşlerde sevgililerin birbirine yaklaşıp birleşmesi gibi, günün olayları üst üste yığılıyor, beni rahatsız ediyorlardı.

O gecenin de önceki geceler gibi geçeceğini sanmıştım. Yani önce hazırlıkları tamamlayacak, barda yeteri kadar içki stoku yapacak ve ortalığı düzenleyecek, sonra ilk müşterileri karşılayacak ve kapanma saatine kadar devam eden çılgın koşuşturmayı göğüsleyecektik. Ama bu gece, iki garip olay yaşadık. Önce, çıplak göğüsleri kala-

balığı yararak, Susan, anadan doğma bir halde aşağıya koştu ve kompüterize edilmiş ışıklar altında titremeye başladı. Kısa süre sonra üst katlara açılan kapılar şiddetle çarptı. Madison hışımla bara indi. Susan'ın kolunu kıvırdı, onu merdivenlere kadar götürdü. Kızın bacaklarını gerip direnmesine vakit bırakmadı. Bileklerini sıkıca kavrayıp trabzana dayadı. Eliyle çenesini okşayarak kulağına bir şeyler söyledi, saçlarını düzeltti. Susan'ın gözlerindeki korku dolu, vahşi bakış yumuşadı. Madison'un önünde, dik basamakları tırmanmaya başladı. Gözden kaybolmalarından hemen önce, Susan'ın bakışlarıyla beni aradığını hissettim. Bana bir uyarıda mı bulunmak istiyordu, yoksa benden nefret ettiğini mi anlatmaya çalışıyordu, bilmiyorum. Ama içimde bir korku duydum. Daha sonra, kapatmaya hazırlandığımız sırada, ikinci olay meyadana geldi. Gece boyunca birkaç kez "kaygan memeler" adlı kokteylden ısmarlayan ve her siparişinde yılışık yılışık gözlerimin içine bakan serseri yanıma sokuldu. Arka taraftaki masaları silip temizliyordum. İki parmağı arasında tuttuğu bir beş dolarlık banknotu uzattı. Parayı, uzunlamasına dörde katlamıştı. Paranın katlanış biçimini de, elini biraz uzakta tuşunu da beğenmemiştim, ama yine de almak için uzandım. Tahmin ettiğim gibi, hemen geri çekti ve güldü. Yanaklarındaki, örümcek ağı gibi derin, kırmızı kılcal damarlar dikkatimi çekti. Ağzının etrafındaki sakallara da salyalar bulaşmıştı. İşime döndüm ve cam masanın üstündeki küçük, oval biçimli lekeleri silme-

ye devam ettim. Sırtındaki haki renkli ceketi, adamın bulunduğu ortama aykırı görünmesine sebep oluyordu. "Özür dilerim," dedi. "Sadece şaka yapıyordum." Budalaca sırıttı. Dişlerinin arasında küçük parçalar halinde çiğneme tütünü vardı. Parayı yine uzattı. Bu kez daha yakınımda tutuyordu. Bir yanağına tokat vururlarsa öteki yanağını da çevir diye düşünerek, yine alacak gibi yaptım. Ama adam, yine parayı çekti. Hiç aldırmadan tekrar işime döndüm. Herhalde benden bir öfke belirtisi bekliyordu. Beş dolarını elinde tutarak, suratında insanın içini ürperten bir tür gülümsemeyle, orada duruyordu.

Yatakta sağımdam soluma döndüm. Saat, aralıksız olarak sabaha doğru ilerlemekteydi. Perdeleri biraz araladım. Odaya dolan çiğ ışık, mikrop kapmış deriyi andırıyordu. Gündüz aydınlığı beni, hayatın iyi olduğu yalanına inandırmaya çalışıyor gibiydi. Transistörlü radyoyu açıp sabah haberlerini dinledim ve başka dünyaların insanlarının neler yapıyor olduklarını öğrenmeye çalıştım. Madison'un bugün eve gelmesini umuyordum. Madison'a, onu sevdiğimi söylemeyi düşündüm. Belki de gerçekte onu sevmiyordum ama, birileri ile duygusal bir yakınlık kurmaya öyle büyük ihtiyaç duyuyordum ki... Bazen Madison'la ikimizin bu yatakta, iki kaşık gibi yattığımızı hayal ediyordum. Memelerini sırtımda, fıstığının yumuşak kıllarını kaba etlerimde hissetmek istiyordum. Çok yalnız olduğumu ve Madison'un beni, kendime yeter hissetmekten alakoyduğunu biliyordum, fakat ben her zaman

böyleydim. Her zaman, beni güçlükten, kendime yeterli olmadığımı bana gösteren kişilere bağlana gelmiştim. Oysa yüreğimin derinliklerinde bunun tam tersini istiyordum. Birilerinin uydusu haline gelip onun çekiciliğine kapılmaktan kurtulmak, yaşamımı kendi merkezimin etrafında yoğunlaştırmak, en büyük amacımdı.

Günün ilk inşaat gürültüleri sokağın alt tarafından gelmeye başladı. Bir vinç, harıl harıl çalışıyor, motorlu bir varyoz bir yerlere güçlü yumruklar indiriyordu. Gözlerimin önünde inşaat işçileri canlandı: Bellerindeki sağlam kemerlerden, ağır, metal gereçleri sarkıyordu. O yabancının beni arkamdan nasıl, otomobillerdeki güvenlik kemerleri gibi sıkıca sardığını hatırladım. Sonra Bell'in Kevin'i misyoner pozisyonunda düzmesini hayal ettim. Bu tür imgeleri kafamdan atmak için tavandaki, papatya biçimini almış su sızıntı izini seyretmeye çalıştım. Bell'in, benden başka biriyle yakınlık kurması konusunu düşünmek istemiyordum. Daha önceki sevgililerimi hatırladım. Bir seferinde, sevgililerimden biri içimdeyken aklım başka yerlerdeydi ve duygularımı uyandırmaya, ona katılmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordum. Sonra içimden, düz beni, düz beni diye seslenmeyi geçirmiş ve sırf öyle konuşmayı düşündüğüm için canlanmıştım. O olay bende, cinsel yaşamın iki belirgin öğesini tanımam bakımından, bir başlangıç olmuştu. İki belirgin öğeden biri mekanik cinsel gerçek, öteki sürüp giden fantazi, yani cinsel imgeleme idi. İlk fantazilerim safça ve basit şeylerdi. Örneğin, ya-

bancı birinin fıstığımı yaladığını ya da beni arkadan yaklaşarak düzdüğünü düşünür, bu kadarcık bir şeyle de cinsel arzularımı kolayca uyandırırdım. Ama o basit fantazilerimde bile, her hareketin bütün ayrıntılarını teker teker zihnimde canlandırırdım: yabancı adamın dilinin yassı ve şapırtılı dokunuşları... Tüyleri diken diken olmuş kaba etlerimde onun nasırlı, sert ellerinin teması...

Dışardan gelen trafik seslerinin, kıyıya vuran okyanus dalgalarının mırıltısı olduğunu düşledim. Köpüklü dalgalar kıyıdaki ince kum tabakasını da beraberinde götürerek tekrar engin okyanusa dönüyorlardı ve kumların altından, ölü midyelerin kabuklarından oluşmuş beyaz, kirecimsi katman görünüyordu. Ama eflatun renkli sedef katman ancak bir kaç saniye görebiliyordu güneş ışığını. Çünkü deniz tekrar geliyor, kumları eski yerlerine bırakıyordu. Sonunda usul usul uykuya dalmaya başladım. Zihin gözüm, üstüne gün ışığı vuran kocaman, kristal bir deniz tarağına ve onu avucunda tutan adama çevrilmişti. İçimde derin bir sevgi duyuyordum. Yüz çizgileri belirli değildi, ama o adamın beni düzen yabancı olduğunu biliyordum. Yabancı, fısıltıyla bana, elindeki deniz tarağının aslında bin damla gözyaşı içeren kristal bir kap olduğunu söylüyordu. Parmaklarını kabın içine daldırıp, papazın dindar Hristiyanlara kutsal su serpmesi gibi, her yanıma, fiske fiske su serpiyordu. Fısıldayarak bana, yalnız olmadığımı söyledi. Sonra kristal deniz tarağı yükseldi, yükseldi ve saydam bir bulut gibi adamın başının üstüne çıktı.

Ertesi gece, barın yanıp sönen ışıkları altında çalışmaya devam etmek bana rahtsız edici geldi. Erkek müşteriler omuzlarını duvarlara dayayıp kalçalarını dışarı çıkararak kadınları gözetliyor, inceliyorlardı. Barda çalışıyor, pırıl pırıl içki şişelerinden aldığım belirli ölçüdeki likörleri birbirine karıştırırken kendi kendime şarkılar mırıldanıyordum. Burada çalışmaya başlayalı sadece bir hafta olmuştu ama, daha şimdiden kimlerin yalan söylediklerini ve erkeklerle kadınların birbirlerini nasıl elde ettiklerini öğrenmiştim: Kadınların vücutlarından bir bölümünü erkeğe göstermesi, bakışlarını yumuşatması... Buna karşılık erkeklerin yakınlık gördükleri kadınlara usul usul sokulmaları... Barda çalışmanın sefaleti, en kötü haliyle bile, hiç değilse gürültüsüzdü. Açılış saatinden itibaren dakikalar benzer dakikaları izliyordu ve sonunda kapama saati geliyordu. O zaman ufak-tefek Meksikalı temizlikçi yerleri süpürüp silmeye başlıyor, üst katlardaki orospular birer ikişer aşağıya inip uyku dolu gözlerle birer içki içiyorlardı. En pahalı giysiler içindeki erkeklerin en az bahşiş verenler olduğunu da öğrenmiştim. Simokinli erkekler, çok hızlı servis yapılmasını istiyorlardı. Varlıklı görünen bir adam bile, ısmarladığı içkinin eksiksiz verilmesine dikkat ediyordu. Bourbon seven birine, bir duble içki verirken eğer ölçüyü ağzına kadar doldurduğunuzu görürse, size minnettar oluyordu. İçki karıştırırken bulunduğum yerde vücudumu biraz çalkalayınca, bana sevgililerine bakar gibi bakıyorlardı.

Saate bir göz attım ve Madison'u bekledim. Madison bana, güneşten aşağıya inen bir kadın gibi görünüyordu. Ondaki parıltıya, rahatlığa ve güce kendim de sahip olmayı ne kadar çok istiyordum. İsteklerin ve arzuların iki farklı hız halinde belirdiğine inanıyordum. Birincisi, vahşi bir kuşun birdenbire ortaya çıkıp bir evin bacasına konmasına benzetilebilirdi. Yani günü saati belli olmazdı. Bu tür istek ve arzular geldikleri gibi, kısa zamanda kaybolup giderlerdi. İkincisi ise, yavaş oluşurdu ama süregendi. Bu tür istek ve arzularda ceviz mutfak masaları, el yapması kahve fincanları, dumanı üstünde demlikler, üzüm yeşili gözlerle uykulu uykulu bakan bir erkek bulunurdu. Ama benim aşınmış düşlerimin Madison'la ilgisi ne olabilirdi ki? İnsanların nefret eder göründükleri şeyleri aslında çok istediklerini biliyordum. Elde edemeyeceklerini bildikleri için, o şeylerden nefret ettiklerini söylerlerdi. Birinin gerçekte en çok neyi arzu ettiğini söylemesi kolay değildi ve büyük cesaret işiydi. Madison, normal bir yaşam istemiyordu. Onun amacı sapık ve güçlü olmak, canavarlaşmaktı.

Barın kapanma saatinin geldiği konusundaki son uyarıya kadar ortaya çıkmayan Madison, nihayet merdivenlerden indi ve alt basamağa en yakın tabureye oturdu. Yüzündeki makyaj bozulmuş, boyalar her tarafına bulaşmıştı. Ellerini barın paslanmaz çelik kaplamasına dayadı ve vücudunu gevşetti. Nezaketle, benden bir bira istedi. Bir müşteriymiş gibi davranması canımı sıkmıştı. Suratımı astım. Ona, ne kadar yalnız ve ça-

resiz olduğumu anlatmak istiyordum, ama bir ilişkinin başlangıç aşamasında böyle davranmanın yanlış olacağını bildiğimden kendimi frenlemeye çalışıyordum. Aksi halde, barın devamlı müşterisi olan o üzgün, kendinden geçmiş adamlara benzeyecektim. Öte yandan, Madison'un başka insanlardan pek de farklı olmadığından kuşkulanmaktaydım. Onun tek farkı belki de sadece, hayvansal bir sezgiyle, duyarlı görünmenin tehlikelerini anlamış olmasıydı.

Birasını getirip kâğıt bir peçetenin üstüne koydum. Bir tane daha istedi. İkinci birayı içmeye başlamadan, peçetenin üstüne birşeyler yazmaya girişti. Kalemi parmakları arasında gevşekçe tutuyor, birkaç kelimede bir durup yazdıklarını inceliyordu. Gözleri çok dalgındı. Bir yandan barda çalışırken bir yandan da onu gözlüyordum. Kapanma saati geldiğinden, müşteriler daha hızlı ve daha çok içmeye başlamışlardı. İçlerinden biri, bourbonuna su kattığımı iddia etti, öteki, beni aşırı fiyat belirlemekle suçladı. Madison'un vücudu eğilmiş, taburesinin kenarına yatmıştı. Ona yaklaşıp bir isteğin var mı diye sordum. Başını kaldırıp suratıma baktı ve mırıldandı:

"Dün gece Susan'ın aşağıya indiğini gördün her halde..."

"Görmemek mümkün değildi," dedim.

"Aklını kaçırmış gibiydi. Düzüştüğü adam ona, kazığının bir yılan olduğunu söylemiş."

Ürperdim "İğrenç.." diye fısıldadım.

Tezgâhtaki müşterilerden biri boş bardağını göstererek "Heeyy!" diye bağırdı. Madison, ba-

şıyla işaret ederek adama hizmet etmemi istedi. Huysuz herif, buzsuz içkisini daha küçük bir bardağa koyduğumu görünce, dişlerini göstererek bir köpek gibi hırladı. Tekrar tezgâhın ucuna baktığımda Madison gitmişti, ama üzerine birşeyler karaladığı kâğıt peçeteyi bırakmıştı. Hemen alıp cebime koydum. Orta yerdeki kucak dansözlerinden Mercedes adlı Meksikalı kızı çağırdım, tuvalete gideceğimi, bir kaç dakikalığına bara göz kulak olmasını rica ettim.

Kadınlar tuvaleti, endişe ve üzüntü kokuyordu. Bölmelerden birine girip kapıyı içerden kilitledim ve oturdum. Bir süre, satranç tahtası gibi siyah-beyaz karolu fayansa ve ayaklarıma baktım. Madison'un kâğıt peçeteye yazdıklarını okumaya başladım. Mürekkep izleri, peçetenin alt katmanlarına kadar bulaşmıştı. En alttaki tabakada yazı, Arap harfleri gibiydi.

Susan: "Herif içime yılan soktu," diyordu. "Sürüngenin pulluderisini hissediyorum."

Öyle bir şey olamaz," dedim. "Adam sana işkence etmek istemiş. Kaçığın teki o. Inanma. Erkeklerin penisi yılan değildir."

Korkuyla titriyor, tırnaklarıyla vajinasını kazıyordu. Fıstığı koyu pembe bir renk almıştı.

"tamam," dedim sonunda. "Tamam... Madem ki içindeyılan var, dışarı çıkaracağım onu."

"Çıkarınca nereye koyacaksın yılanı?" diye umutla sordu.

Bir kesekağıdı getirdim. Sırtüstü yatağa yattı ve bacaklarını ayırdı. Bir elimle usulca fıstığına dokundum, öteki elimle göbeğinin alt tarafına kuv-

vetle bastırdım ve TV'de ki sahte peygamberlerin yaptığı gibi, müthiş bir çığlık attım. Yılanı çıkarıyormuş gibi uğraştım, didindim. Kasekâğıdını da sallayarak hışırtı sesleri çıkardım. İçinde yılan bulunduğunu zannettiği kâğıt torbayla birlikte banyoya koştum. Rezervuarın kolunu çekerek suyu boşalttım. Dışarı çıkıp yanına geldiğimde, Susan yatağın üstünde oturuyordu. Kollarını dizlerinin etrafına sarmıştı.

"Bitti artık," dedim. "Yılanı öldürdük. Kurtuldun."

Kederli bir sesle: "Anlamıyorsun Madison," dedi. "O yılan, öyle usta ve deneyimli ki, canı istediği zaman yine gelip içime girecektir."

Susan'ın tamamen haklı olduğunu biliyordum. Çünkü aynı yılan, benim de içimdeydi. Barsaklarımın arasında halkalanmıştı. Kaburgalarımda huzurla yatıyordu. Başını, benim kara yüreğime dayamıştı. "Seni seviyorum," dedim. Bu sözleri aynı zamanda hem yılana, hem Madison'la Pig'e hem Bell'le Kevin'e, hem anneme ve eski aşklarıma hem de hızla bana doğru koşmakta olduğunu hissettiğim yeni aşkıma hitaben söylemiştim. Hepsini seviyordum. Birine ya da bir başkasına aşık olmanın ne önemi vardı ki? Nasıl olsa geçmişteki sevgililerinize baktığınızda, biriyle ilgili hatıralar ötekine benzemiyor muydu? Belki gelecekte de aynı şey olacaktı. Aslında gerçek anlamda, Madison'un karaladığı o küçük notu sevmiştim. Zaten her zaman garip, acayip şeylere; örneğin, mavi bir Kuraçao şişesine, ıslanmış bir asfalt yola ya da kendi içimdeki o soluk, tatsız korku duygusuna sevgi duymuştum.

Bir yandan kirli bira bardaklarını bulaşık makinesine yerleştirirken, bir yandan da sesime sakin, kendinden emin bir ton verme çalışmalarımı sürdürüyordum. Sesimde en küçük bir sinirlilik izi bulunmamalıydı. Böylece Madison'u etkileyecek, onda arzu uyandıracak bir sese sahip olacaktım. Kasadaki paraları saydım ve buruşmuş kâğıt paraları özenle desteledim. Madison bu sırada aşağıya indi. Giysileri —onun gibi birine göre— alçak gönüllüydü. Üstünde bir yarım yelek, altında da çan biçimli bir etek vardı. Çoğunlukla alış veriş için dışarı çıktığında bu tür şeyler giyerdi.

"Yatmadan önceki son kadehi içmek üzere benimle bir yere gider misin?" diye sordum.

Gümüş renkli ceketini sırtına geçirirken, başka biriyle randevusu olduğunu söyledi. Oysa ben, o gece onunla mutlaka konuşmak kararındaydım ve bunu yapamazsam bütün gece huzursuz olacağımı biliyordum. Gizlice, arkasından gitmeli ve onu adım adım izlemeliyim diye düşündüm. Arkasını döner dönmez paraları bir torbaya doldurup tezgâhın altındaki kasaya kilitledim ve kucak dansözlerine, barı onların kapamasını söyledim.

Dışarda, yerlere atılmış gazete parçaları havada uçuşup spiraller çiziyor ve bir seks şovunun tabelası gıcırtılı sesler çıkartarak şiddetle sallanıyordu. Madison'un gümüş renkli ceketi önümde uçuşuyor, arada bir su yüzeyine çıkan ve beyaz karnını gösteren bir balık gibi yalpalıyordu. Önce Mc Allister Caddesi'ini sonra Market Cadde-

si'ni geçti. Utah Oteli'ne gideceğini zannettim, ama öyle zigzaglı yürüyordu ki, önceden kestirmek çok güçtü. Sanki belli bir hedefi yoktu ve adımlarını rastgele atıyordu. Ama sık sık, başını kaldırıp ışıklı pencerelere bakıyordu. Acaba pencerelerden birinden bir aşaret mi bekliyordu? Kiminle buluşacaktı? Bir müşterisiyle mi? Yoksa uyuşturucu satıcısıyla mı?

Kentin bu tarafı oldukça soğuktu. Keskin bir rüzgâr, terkedilmiş depo binaları ile kapı ve pencereleri tahtalar çakılarak körleştirilmiş işyerleri arasında dolaşıp duruyordu. Tuğla binaların yapay ışık altındaki gölgelerinden ve başımızın üstünden geçen I-80 otoyolunun tarfik seslerinden hoşlanmıştım. Yüksek otoyolunu destekleyen beton sütunlar baştan başa duvar yazılarıyla kaplanmıştı. Bazı sütunların dibinde, evsiz ve yoksul insanlar, karton buzdolabı kutularının içinde uyuyorlardı. Dikkatsizliğim yüzünden Madison'a fazla yaklaşmış bulunduğumu son anda farkedip durdum. Yaya geçidini kapayan bir trafik ışığı altında durmuş, yeşil yanmasını bekliyordu. Sokak tenhaydı. Bu yüzden, trafik ışığı karşısında durmasını onun kişiliğine hiç yakıştıramadım. Birkaç adım geri çekilip uzakta bekledim. Az sonra yeşil ışık yandı, ama Madison yine karşı tarafa geçmedi. Sokak lambasının altında ceketi ışıldıyor, profili yeşilimsi görünüyordu. Uzaktan o profile bakarken, Bell'i terketme gücünü ondan aldığımı kabul ettim. Bell'in zevke karşı duyduğu romantik ilgi, Madison'un cinsel gücünü nasıl, en etkili ve en ekonomik bi-

çimde kullandığını görmüş ve ona hayran olmuştum. Madison'a göre aşkın hiç bir önemi yoktu, önemli olan direnme gücü ve dayanıklılıktı. Onunki gibi sonuna kadar gerilmiş ve çarpıtılmış yaşam standardlarına uymak acaba nasıl bir şeydi? Ben o günlere kadar hep, annemin bana öğretmiş olduğu on ya da on iki kadar budalaca yaşam standardına —kendi aklımca— uymaya çalışmıştım. Artık, hepsi de kadınsı birtakım heveslerden ibaret olan ve tamamen yoksulluk korkusundan kaynaklanan o eski standardlarımdan kurtulmak, özgür olmak istiyordum.

Madison, trafik ışığı direğine dayanmış, bir yaz gecesinde sevgilisini bekleyen bir genç kız gibi kayıtsız, öyle duruyordu. Onun bu duruşu bana, sahne sınavında Bell'in duruşunu hatırlattı. Madison, gerçekte yalnızlık hissetmiyordu, ama çok yalnız kalmış gibi görünmeye çalışıyordu. Belki o anda sadece kendi kendini düşünüyordu, ya da belki, o duruşunun başkaları tarafından gözetlenmesinden zevk alıyordu. Belki benim ya da başka birinin sürekli olarak kendisine baktığının farkındaydı. Esnedi, uykulu uykulu gözlerini oğuşturdu, parmaklarının uçlarına baktı, gözlerini yumdu, dudaklarını buruşturdu ve parmak uçlarına üfledi. Parmağına bulaşan rimellerin havaya karıştığını ve küçük zerreler halinde uçuştuğunu hayal ettim.

Tam anlamıyla kendi içine dönüktü ve bu haliyle çok ilgi çekiciydi. Acaba aklından ne geçiyordu? Ne istiyordu? Para mı? Aşk mı? Yoksa

bir parçacık huzur mu? Annemin yıllar önce bana öğrettiğine göre kadınlar, cinsel ilişkiyle yaşamlarını kirletinceye kadar çok değerli olurlardı, çünkü bir kadının bekareti, onun kararlılık ve dayanma gücüyle —mistik olarak— ilişkiliydi. Oysa Madison, bunun tam tersini iddia ediyordu. Ona göre bir kadın ne kadar çok cinsel ilişkide bulunursa o kadar değerli ve güçlü olurdu. Hiç bir hareket yapmıyor, yakınında bulunduğumu göstermek için ona seslenmeyi de düşünmüyordum ama, Madison'un benim kendisini gözetlediğimi sezmesini ve yanına çağırmasını istiyordum. Adımı söylemesini, bana herhangi bir vaatte bulunmasını umutla bekliyordum. Onu böyle gözetlemem, bana siberseks deneylerini hatırlattı. (*) Leavenworth'te, bir yerde, kapalı devreli bir TV ekranında görünen bir kadının yatakta yattığını ve kendisini gözetleyen kişinin her istediğini yaptığını hayal ettim.

Madison, önce sokağın üst tarafına, sonra sağma bir göz attı ve nihayet karşı tarafa geçti. Biriyle buluşmak üzere olduğu belliydi. Arkadan dolaşıp sokağın bitiminde birdenbire karşısına çıkmayı ve tesadüfen orada bulunduğumu söylemeyi düşündüm. Ama sonra vazgeçtim. En iyisi, gizli gizli izlemekti. Onun bu tür hırsızlama ya-

---

(*) Sibernetik (Cybernetics)- İnsan beyni ve sinir sisteminin karmaşık elektronik sistemlerle karşılaştırmasını yapan bir bilim dalı. Siberseks, seks eğilimlerinin elektronik aygıtlarla kontrolü. Leavenworth, ABD'de Washington eyaletinde bir kent. Sibernetik'in amacı, tıpkı fabrikalarda üretim faaliyetlerinin elektronik aygıtlarla yönetilmesi gibi, çeşitli ameliyatlarda da elektronik aygıtların kullanılmasıdır. Yaygınlaşmakta olan bir bilim dalıdır. Leavenworth'ta bir araştırma ve geliştirme merkezi vardır.

kınlıklardan hoşlandığını biliyordum. Yeniden Market Caddesi'ne doğru yürüdüm. Yaklaşmakta olan bir boş omnibus gördüm. Castro Caddesi'ne, yani benim gitmek istediğim yöne gidiyordu. Artık bu gece bana uyku yoktu.

Omnibus, rayından çıkınca sarsılıp durdu ve elektrik tellerinden saçılan mavi kıvılcımlar penceremin kenarından yere döküldü. Sürücü lastik eldivenlerini takıp dışarı çıktı ve aracın üstündeki yaylı irtibat çubuğunu tepemizden geçen kablolara iliştirdi. Başıboş, hafif elektrik damlacıklarının derimi ısıtmasıyla ürperdim. Midem alt-üst oldu, başımda bir statik elektrik karıncalanması hissettim. Arkamda oturan Hintlinin uyarmasına aldırmadan minibüsten indim. Adamın üstündeki renk renk boncuk ve süslerle sakosunun cebinden sarkan kahverengi alış-veriş torbası ile San Francisco sokaklarında dolaşması bana, kapitalizmin ruhsal gelişme yönünden en geride kalmış ülkeleri en fazla etkilediğini düşündürdü. Köşedeki Meksika şarküterisinden bir şişe bira ile biraz çikolatalı fındık ezmesi aldım. Tezgâhtaki kadın, ezmenin evde yapılmış olduğunu söyledi.

Geceyarısı sokaklarda dolaşmak hoşuma gitmişti. Hava tertemiz gibiydi. Arada bir, benim gibi uykusuzlarla karşılaşıyordum. Şu karanlık pencereli evler, kent içinde bir ırmağın kolları gibi akıp giden şu sokaklar, donmuş yıldızları gözlerden uzak tutmaya çalışan şu bulutlar, herşey, herşey benimdi. Castro Sineması'nın önünden geçtim. Orada, film başlayıncaya kadar bir ada-

mın org çalarak seyircileri oyaladığını hatırladım. Sonra, Bell'le birlikte sık sık uğradığımız Thailand restoranının da önünden geçtim. Orada, salatanın yanı sıra yerfıstığı sosu verilirdi. Evet, gördüğüm yerlerin bazıları önceden bildiğim, uğradığım yerlerdi; ama yine de, buralarda, gecenin bu saatinde tek başıma dolaşmam içimi ürpertiyordu. Binaların dış tarafındaki süslemeler ve içlerindeki aşırı bezemeler, bana gereksiz çılgınlıklar gibi görünüyordu. Hediyelik eşya satan bir dükkanın vitrininde arkalarında çıplak erkek resimleri bulunan iskambil kağıtları ve lastikten yapılmış penisler gibi eşcinsel malzemeleri sergileniyordu. Penislerin küçük, lastik ayakları da vardı.

Birdenbire durdum. Bir vitrinin gerisinde, Bell'i görmüştüm. Yanındaki adamın kulağına doğru eğilmiş, birşeyler söylüyordu. Bir kertenkelenin midemde kayar gibi yürüdüğünü hissettim. Herife öyle samimi bir tavırla sokulmuş ve bir kolunu onun boynuna öylesine dostça dolamıştı ki, içimden onu öldürmek geldi. Acaba Bell, bu adamı düzmek mi istiyordu, yoksa onun tarafından düzülmek mi? Belki de eski sevgilim bir penis-emici idi. Başım dönmeye başladı ve omuzumu duvara dayadım. Bell'in beni sevmesini istedim. Kürk ceket giymiş kadın elbiseli bir erkek-eşcinsel hızla yanımdan geçti, bitişikteki bara girdi. Onun ardından ben de 500 Club'a daldım. 500 Club, normal bar saatlerinden sonra çalışmasını sürdüren öteki gece kulüplerinin hepsinden daha az kuşkulu bir yerdi. Parayla çalışan

otomatik pikabın içindeki plakların çoğu açık havada dinlenebilecek şeylerdi. Ayrıca birkaç Judy Garland plağı da vardı. Siyah halılarla kaplı duvarlarda, büyük çerçeveler içinde, haltercilerin resimleri asılıydı. Kapının yanındaki, hâlâ sıcaklığını koruyan bir tabureye oturdum ve bir bourbon ısmarladım. Dar bir beyaz pantolonla göğsü açık bir tropik ülke gömleği giymiş olan genç, Japon barmen içkimi verirken yılıştı. Köşede, birkaç deri ceketli çeteci kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. İçlerinden bazılarını tanır gibi oldum. Belki Pig'in partilerinde karşılaşmıştık. Birkaç orta yaşlı adam, videodan müzik klipleri seyretmekteydiler, ama bar kapısının her açılışında başlarını çevirip yeni gelene bakıyorlardı. Benden önce giren eşcinseli saymazsanız, içerdeki tek kadın bendim.

Bar kapısı açıldı ve şişman bir adam geldi. Bacaklarında rengi asitle açılmış bir blucin, sırtında göğsü açık bir gömlek vardı. Açık yakasından, kocaman zodiak madalyonu görünüyordu. Büyük bir alış-veriş torbası taşımaktaydı. Billy adında dazlak kafalı biri onu karşıladı ve birlikte barın arka tarafına gittiler. Şişman adam pantolonunu çıkardı. Derisinin gevşekliği ve ayaklarındaki siyah çoraplar, bana büyükbabamı hatırlattı. Torbadan çıkardığı siyah bir kadın elbisesini giydi. Bu arada Bill'ye, Avrupalı kızların saçlarına taze çiçekler taktıklarını ve siyah elbiseler giydiklerini anlatıyordu.

"Çek bakalım şu fermuarı," dedi. "Aynada kendimi görmek istiyorum."

Billy, alaylı bir sesle: "Nasıl görüneceğini ben biliyorum," dedi. Bardaki bütün erkekler kahkahayla güldüler.

Bill, fermuarı bir türlü kapayamıyordu. Şişman adam, nefesini içeri çekmesini söyledi. Giysinin iki tarafından tutup çekti, ama yine başaramadı.

"Ehh, ne yapalım," diye, sonunda şişman adam, siyah giysiyi çıkardı. Ama torbadaki tafta eteklik ve saten gelinlik şişkonun bedenine çok küçük geldi. Saten gelinliği göğsünden yukarıya bile çıkaramadı.

Billy, yine alaylı bir sesle: "Şu sonuncusu bedenine uygun olsaydı sana çok yakışacaktı," diye söylenerek taburesine oturdu.

Şişko: "Ölçülerimin 16 bedene tam uyduğunu sanıyordum," diye yakındı. "İşin kötüsü, bunları verip paramı da alamayacağım." Giysileri katlayıp torbaya doldururken, elleri titriyordu.

Barmen, olup bitenlerden haberi yokmuş gibi: "Hiç biri uymadı mı?" diye sordu. Belki de şişkonun üzüntüsü yüzünden doğan sessizliği bozmaya çalışıyordu.

"Uymadı," dedi şişman adam. "Korkarım, kız kılığına giremeyecek kadar fazla kilo almışım." Billy'ye bakıp gülümsedi, sonra bar tezgahına sokuldu ve bir içki ısmarlayıp onun yanındaki tabureye yerleşti. İkisi, tanıdıkları bir adamdan ve onun erkek arkadaşı Jeffrey'den söz etemeye başladılar. Anlaşılan Jeffrey, arkadaşlarının sevgilisiydi, ama güvenilmez biriydi.

Kapı yeniden açıldı ve içeriye bir cüce girdi.

Tezgâha yaklaşıp ayağını bronz raya dayadı, sıçrayarak yanımdaki tabureye oturdu. Herkes cüceyi tanıyordu. Merhabalaştılar. Adı Hector'du. Küçük pantolonu ve beyaz gömleğiyle, ilk kez Hristiyan cemaatine katılan bir oğlanı andırıyordu. Barmene, son zamanlarda sindirim güçlüğünden şikayet ettiğini söyledi ve bir sodalı içki ısmarladı.

Bardaki erkeklerden birinin çaresiz durumda olduğumu sanacağını umarak duble bir bourbon daha ısmarladım ve bir dikişte içtim. Çevreme bakınınca, birinin beni gözetlediğini farkettim. Ama adam hemen başını başka tarafa çevirdi. Belki biraz aşırı gitmiştim, ya da adam beni bir sokak kadını sanmıştı. Bu saatte bir barda yapılmaması gereken bir şey yapıyor, bir kitap okuyordu. Acaba kendini bardaki öteki erkeklerden farklı mı görüyordu? Eşcinsel miydi, değil miydi? Duruşundaki esrarlı hal, Bell'inkine benziyordu. Halinde, beni çok cezbeden, incelmiş ve kadınlığa yaklaşmış bir erkeksilik vardı. Herhalde Bell, bu tür erkeklerden çok hoşlanırdı.

Ama belki de beni, hiç bir ilgi duymadan gözetlemişti. Kitabından bir sayfa çevirdi ve içkisinden bir yudum aldı. Bardağındaki buz parçası dişine dokunmuştu. Yan gözle bana baktı. Gülümsedim. O da gülümsedi, bardağını masaya bıraktı ve başka bir içki ısmarlamak için bara yaklaştı. Barmene bir dolar verip dört çeyrek bozuk para aldı ve otomatik pikaba sokuldu. Çalacağı dört plağı seçiyordu. Belimden yukarısını ona döndürdüm ve Carmen'deki orospuların her

zaman yaptıkları gibi, onunla gözgöze gelebileceğim ve bakışlarımla vaatlerde bulunabileceğim anı bekledim.

Başını iki yana sallayarak, "Plakların hepsi kamp müziği," dedi.

Karşılık vermedim. Çalmasını istediğim bir şey olup olmadığını sordu.

"Cinsel iyileştirme," dedim.

Hoşlanmıştı. Ben de onun pantolonunun kalçalarının iki yanından gevşekçe sarkışından ve ahududu gibi kokmasından hoşlanmıştım. Sırtındaki temiz, kısa kollu gömleğe ve ayaklarındaki yepyeni koşu pabuçlarına bakılırsa, temizliğe özen gösteren biriydi.

Utangaç bir tavırla: "Gelip benim masamda oturmak ister misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. Benim için de bir bourbon ısmarladı ve içkilerimizi alıp önümden yürüdü. Bardakları masaya bıraktıktan sonra iskemleyi çekerek oturmama yardım etti. Hemen bourbonumdan ağız dolusu bir yudum aldım. O, önündeki kitabı kapadı, arkasına yaslanıp ayaklarını masanın altına uzattı. Pabuçları, çıplak ayak bileklerime dokundu. Adının Jonathan olduğunu söyledi. Yüzünde, kuşkulu ve çekingen bir ifade vardı. Acaba onun masasına gitmekle yanlış bir şey mi yapmıştım?

"Söyle bakalım," dedi. "Neden geldin böyle bir yere?

Sesinin tonundan hoşlanmadım ve öfkelenmeye başladım. Bu yüzden, sorusuna ters bir cevap verdim: "Çünkü eşcinsel erkekler beni büyü-

lüyor," dedim. "Onların hep birbirlerini istemesi ve sadece kendi cinslerine istek duymaları, bana çok çekici geliyor." Bourbon'dan bir yudum daha aldım. İçkinin tadı, cinsel isteği andırıyordu. Jonathan ayağa kalmış, üzerime doğru eğilmiş, elini alnı ile yanağı hizasına getirmişti. Gözlerini alabildiğine açmıştı. "Sanırım yaratılışımda bir yokluk var," diye devam ettim. "Normal erkeklerle bir arada bulunmaya katlanamıyorum. Nedenini bilmiyorum ama, eşcinsellerin kendilerini bilerek alçaltmaları hoşuma gidiyor. Sporcuların uğrak yeri olan barlara ya da rock kulüplerine gitmek içimden gelmiyor. Dar kafalı heteroseksüel erkekleri sokakta görmek bile istemiyorum. İnsan neden istesin çevresinde sadece canavarların bulunacağı bir yere gitmeyi?"

Hafifçe gülümsedi. Ağzının kenarları ıslaktı ve dudakları aralıktı. "Gel, en iyisi başka bir yere gidelim." dedi. Sonra daha alçak bir sesle ekledi: "Anladığım kadarıyla sen, ruhsal açıdan bir kargaşa içindesin."

YEDİNCİ BÖLÜM

Cadılar bayramı gecesiydi ve sokaktan, havafişeği patlamaları ve bağırma sesleri geliyordu. Banyo küvetinde hareketsiz yatıyor, sıcak sudan yükselen buharların etrafımda yoğunlaşmasını seyrediyordum. Buğulu bulutlar, mumun yaydığı ışığı boğuyordu. Mumları sokağın karşısındaki, her zaman misk ve sandal ağacı kokan dükkandan satın almıştım. Aynı dükkanda kemikten yapılmış İsalı haçlar, renk renk aziz tesbihleri ve küçük Aziz Fransis heykelcikleri de satılıyordu. Meksikalı kadın satıcı, aşk büyüsü olarak kullanılan kokulu yağları, para kazanmayı kolaylaştıran başka kokulu yağları, Ateşli Korunma Duvarı dediği bir tür muskayı ve küçük çocukların melekler tarafından himaye edilmesini sağlayan içi pembe bir sıvıyla dolu şişeyi bana göstermişti. Geçen yıl bir ara hastalanmıştım ve Bell, taştan oyulmuş bir kavanoz içinde yeşil bir sıvıyı satın

almış, onunla iyileşmemi beklemişti. Kavanozu açıp parmağını içindeki sıvıya daldırmış ateşler içinde yanan derime sürmüştü. Yeşil sıvıda keskin bir nane kokusu vardı. Sürüldüğü yerde önce bir serinlik oluşuyor, sanra kış öpücüğü gibi bir ısınma başlıyordu.

Banyo lifini sabunlayıp arkama, kaba etlerimin arasına soktum ve anüsümün içine doğru bastırdım. Sonra lifi sıkıp yıkadım, yeniden sabunladım ve bu kez vajinamın dudakları arasında gezdirdim, kılları ovdum. Bunları yaparken kadınların kullandıkları vajina duşlarını, spreyleri ve liseli erkek çocukların kadınlar hakkındaki alaylı sözlerini düşünüyordum. Çocuklar, kadınların balık gibi koktuklarını söylerlerdi. Herkesin böylesine rahatsızlık duymasına ne sebep oluyordu? Kadınlar, yaydıkları kokunun cinsel isteklerini açığa vurduğundan çekiniyorlardı: tıpkı kızışma zamanındaki dişi köpeklerde olduğu gibi... Öte yandan erkekler, o kokunun kadın vücudunun esrarını açığa vurduğuna inanıyorlardı. Bu durum kozmik bir olaydı. O halde neden bir tür tehdit gibi değerlendiriliyor ve çekinmelere yol açıyordu?

Ucuz mumlar, çevreye hayvan yağı kokusu yaymıştı. Küvetin kenarlarına diktiğim mumlar erimiş, siyah bir mürekkep gibi porseleni kirletmişti. Ellerimi, kırışık üst derileri yukarıya gelecek biçimde suda yüzdürmeye çalıştım. Bir önceki gece, eşcinsel barında bulduğum erkeği oradan çekip çıkardığım sırada, ellerim vücudumdan ayrı ve bağımsız gibiydiler. Sanki her

parmağımın özgür bir beyni vardı ve sanki her parmağımın ucunda, görebilen ve algılayabilen bir göz bulunuyordu. Elim kendi başına hareket ediyor, Jonathan'ın kazığı üzerinde faaliyet gösteriyordu. Parmaklarım uygun biçimde birleşip bir tür oyuk ya da delik oluşturmuştu. Adam kendinden geçmiş, kazığının evren kadar büyük bir fıstıkla birleştiğini hayal ediyordu ve ben, elimin, iradem dışında yaptıklarını seyrediyordum. O sırada parmaklarımın derisi, bir ölününki gibi gevşek ve gri renkliydi. Ellerimin daha sonra neler yapmayı tasarladıkları hakkında bir fikrim yoktu. Belki de bedenimin fonksiyonları, beynimin fonksiyonlarından farklıydı. Bir keşişin bedenini zihinsel kontrol altına alması ya da bir orospunun zihnini bedensel boyunduruk altına sokması sonunda hissedilen huzuru sezdim. Eğer insanın sağ beyin lobu ile sol beyin lobu kesinlikle birbirlerinden ayrılmış olsaydı, insan hem keşişin hem de orospunun huzurlarını bir arada yaşayabilirdi. Parmaklarım Jonathan'ın kazığında çalışırken, ben, hayvansal içgüdülerimin entelektüel içgüdülerime hükmetmesine izin vermiştim.

Sokakta, bir erkek İspanyolca haykırdı. İyi olan her şeyin sona ermekte olduğunu düşündüm. Ama bu son yalnız benim için mi söz konusuydu, yoksa herkes için mi? Bunu bilemiyordum. Bell'den ayrılışımdan sonra, benliğimin iki yönü arasında tüm bir terslik bulunduğu hissine kapılmıştım. Her halde ben, kadınsı çekiciliğim, gördüğüm aşırı öğrenim ve orta-sınıftan insanla-

ra özgü olan büyüklük yanılsamalarımla, en kötü türden bir kişiydim. Ama bu durum yalnız benim için söz konusu değildi. Bütün Amerika'da aile hayatı çürüyor, çöküyordu. Çünkü bütün Amerikan ailelerinde bir üst ekonomik sınıfa atlama hırsı vardı ve biraz olsun düşünme yeteneği olan herkes, ailesinden gelen bu sınıf atlama baskısını tahammül edilmez bir eziyet olarak değerlendirmekte yerden göğe kadar haklıydı. Herkes meteryalizmin toplum içinde çeşitli kastlar ve statüler oluşturduğuna inanıyordu. Bu düşünce ne kadar da çılgınca idi. Aslında kişi, daha üst bir ekonomik sınıfa atlama yönünde biraz başarı göstermiş olsa bile, bunun sadece bir iç dünya gelişmesi olacağını bilmeliydi. Eğer başlangıçta orta-sınıftan iseniz herzaman orta-sınıfta olacak, yerinden oynatamadığınız telefonunuz ve renkli TV setinizle yetinmek zorunda kalacaktınız. Toplumca, işin başında yanlış davranmıştık: Hiç bir zaman hatıralarımızı tahrip etmemeli, kendimizi TV ekranlarında ve filmlerde tanrılaştırmamalı, aşırı özlem ve ihtiraslara kaptırmamalıydık. Bugün sadece ve sadece kendi kendimize aşık bulunmamızın sebebi, o yanlış davranışımızdı. Mevcut olmayan bir dünyada yaşıyor, kendi hayalimize tutuluyor ve TV'de ya da filmlerde gördüğümüz karakterleri kıskanıyorduk. Yalancı dünyamızda, TV karakterleri kusursuzdu. Örneğin bana göre en seçkin erkekler, TV'de gördüklerimdi.

Banyo musluklarından usul usul kayan su damlacıklarına bakarak kendi kendimi ipnotize

ettim. Küvete düşmeden önce, her damla, mumlar'dan gelen ışığı kısa bir süre için yansıtıyordu. O duragan hipnoz halinin içinde küçük bir hareket de mevcuttu. Hereketi, "yılan" yapıyordu. Yılanın yatak örtüleri ve battaniyeler arasında sessizce ağladığın görüyor gibiydim.

Yağmur dindi ve sokaklara ılık bir Meksika müziği doldu. Küçük kızların sokakta dolaşmamaları gerekirdi, çünkü akşam oldukça ilerlemişti. Ama orospular gibi boyanmış küçük bir kız, sokağı boydan boya geçti. Karşıdan, bir grup dazlak bana doğru yaklaşıyordu. Sanki bir şeye öfkelenmişlerdi. Ellerini pantolonlarının ceplerine sokmuşlardı ve çiftleşen maymunlar gibi birbirlerinin üstüne atlıyorlardı. İçlerinden bazıları, saçları kazınmış başlarına kukulateler ya da hokey maskeleri takmışlardı. Birkaçının ellerinde yumurta dolu kutular ve beyzbol sopaları vardı. Ceketlerine sivastika haçları ve Beyaz Kardeşler logoları işlenmişti. Madison'un, kırmızı kadifeden çan etekliğini ve üzeri lületaşlarıyla süslü bluzunu giymiştim. Dazlakların bana sataşmalarından korktum. En uzun boyluları, başında bir hokey maskesi ve elinde beyzbol sopası olan dazlak, biraz uzağımda durup sopayla tuğla duvara vurdu. Hemen döndüm, geldiğim yöne yürümeye başladım. Arkamdan, şiddetli bir darbe sesi ve cam şangırtısı duydum. Dazlak, transvestiler için kadın çamaşırları satan dükkanın vitrinini aşağıya indirmişti. Toz gibi dağılmış cam parçalarının altında içi plastik köpükle doldurulmuş sütyenler ve 44-45 numara ayaklara göre ya-

pılmış topuklu kadın pabuçları vardı. Bir kenarda, lületaşlarıyla bezenmiş bir jartiyer dikkati çekiyordu. Uzun boylu dazlak elini vitrinin içine sokup jartiyeri çıkardı. Adamı, elinde bir kedi yavrusu tutan canavara benzettim. Dazlaklar, vitrinde gördükleri çeşitli kadınsı eşyalar karşısında şaşırmış gibiydiler. Belki de o süslü çamaşırların ve giysilerin içinde kendilerinin nasıl değişeceğini düşünüyorlardı. Bitişik binadan, bornozlu bir adam çıktı. Gözlerinde ve yüzünde, makyaj bulaşıkları vardı.

Dazlaklardan biri: "İbne!" diye haykırdı. Bir anda bütün Beyaz Kardeşler bornozlu adamın çevresini sardılar. "Sapık!, Kıç düzdüren, Yumuşak!" diye bağırarak adamın başını, park etmiş bir otomobilin kaportasına vurmaya başladılar. Kafa kemiğinin çeliğe çarpmasından çıkan metal gürültüsü, yumruk ve tekmelerin adamın gövdesinde çıkardığı kof sesler, midemi bulandırdı. Belki bu korkunç dayak faslı işin sonuna kadar sürecekti, ama birdenbire polisler yetişti. Polis arabasının yanıp sönen renkli ışıklarını gören ve siren sesini duyan dazlaklar hemen dağılıp kaçtılar.

Dayak yiyen sapık, ayakta güçlükle duruyordu. "Tanrı cezasını versin," diye yakındı. Elini başına sürüp kanayan yerleri yokladı. Saçları kızıla boyanmıştı. Aynı binadan, kıçına yapışmış bir pantolun ve yüksek topuklu pabuçlarla bir başka adam daha çıktı. Yaralanan arkadaşını, saldırıya uğrayan dükkânın kapısına götürdü. Yaralı, inliyor, ağlıyordu.

San Francisco beni şaşkına çevirmişti. Başlangıçta, mavi gökyüzü, aldatıcı Akdeniz aydınlığı, palmiye ağaçları, bol çeşitli sebze satan manavları ve elde örülmüş kazaklar giyen çocuklarıyla, kent ütopik görünüyordu. Ama bu görünüş, bütünüyle bir tür cila katmanı, bir tür kozmetik kamuflajıydı. O cilanın altında uzun bir çürümenin tarihi gizliydi. Kentin asıl kimliği, Chinatown'daki afyon tekkeleri, altına hücum döneminden bu yana sayıları artmakta olan binlerce fahişe ve voodoo-büyü malzemesi satan sayısız dükkân tarafından temsil edilmekteydi. Sabahları ve akşamın ilk saatlerinde kenti büyük bir hızla kaplayan sis bile bir tür karabasan gibiydi. San Francisco'nun deri ceketli serseri çetecileri de ünlüydü. Bunlar sokaklarda yakaladıkları köpekleri ve birbirlerini düzerlerdi. Bir de Castro Caddesi'nin kahvehanelerine devam eden 'yaşayan ölüler' vardı. Kuşkusuz, barışçı ve nazik hippiler de San Francisco'lu idiler ama, buna karşılık Manson ailesinin, çeşitli uyuşturucu örgütlerinin ve Jim Jones Kool-Aid testinin de San Francisco kökenli olduğu hesap edilmeliydi. Üstelik California, Amerika'nın katı muhafazakâr siyasetçilerinin kalesi sayılırdı: Nixon da Reagan da California'lı idiler. Çevre tepelerde Şeytana Tapanlar yaşıyor, Latin'ce dualar okuyup sidik içiyor, çürümüş geyik kafataslarına yerleştirdikleri mumların ışığında ayinler yapıyorlardı. Haa... Bütün dünyanın taklitçi ihtiras başkenti Hollyowood'u da unutmamak gerekirdi.

Carmen'in şamatası sokağın bir ucundan du-

yalabiliyordu. Kapının her açılışında çoşkulu ve gürültülü müzik dışarıya taşıyor, birkaç kişi içeri giriyor, birkaçı da dışarıya çıkıyordu. Barın üstündeki katlarda —perdeli pencerelerde— ışık ve gölge oyunları vardı. Bunlar, orospuların iyi iş yapmakta olduklarını gösteriyordu. Barın ön kapısında, bir uçak kazasını gösteren büyük bir gazete fotoğrafı vardı. Fotoğrafın üst tarafındaki şeytan gözü ile feryat eden ağız resmini Madison çizmişti. Girişte bir süre durup içerden nabız sesi gibi gelen müziği dinledim: şu anda Madison, kalçalarının büyük hareketleriyle bütün müşterilerin dikkatini üstüne çeken dansını yapmaktaydı.

İçeriye girince, gözlerimi yetersiz ışığa alıştırdım. Sağımda, bir dizi hareket hissettim. Elektronik ışık düzeninin güçlükle erişebildiği bir köşede, işe yeni alınan bir kucak dansözü, iskemledeki bir adamın kucağına ata biner gibi oturmuştu. Adamın beyaz dişleri parıldıyordu. Anlaşılan, kucak dansözü olarak işe yeni başlayan bir kızın paraya fazlaca ihtiyacı vardı, çünkü adamın kazığını içine sokmasına izin vermişti. Herifin elleri kızın kalçalarını sıkı sıkı kavramış, yukarıya ve aşağıya doğru hareket ettiriyordu. Kız, birdenbire vücudunun üst kısmını adamdan uzaklaştırdı. Herhalde adam ona kaba bir şey söylemişti.

Kadın giysili erkek eşcinseller, orta yerde, mini etekleri ve geniş kenarlı şapkalarıyla dans ediyorlardı. Sahnede dans eden Madison, çok kısa kot pantolon giymişti ve memeleri açıktaydı. Vü-

cudunu iyice yağlamış olsa gerekti, çünkü derisi, mavi ışık altında parıl parıldı. Barda çalışan kucak dansözleri her zaman jartiyer takar ve memelerinin büyük bölümünü açıkta bırakan sütyenler kullanırlardı. Kucağına oturdukları iş adamlarının giysileri her zaman kırışık, gömlekleri bellerinden yukarıya sıyrılmış olurdu. Adamlardan biri suratına bir şeytan maskesi takmıştı ve göğsündeki çiçek, gizli bir pompa yardımıyla su fışkırtıyordu. Yanımdan, önce çok uzun peruklu bir kadın, sonra da gözlükleri mücevherlerle bezenmiş bir başkası geçti. Benden önceki saatler boyunca barda çalışmış olan Lita, Madison'un kendisini açık saçık giyinmeye zorlaması yüzünden olacak, öfkeli ve sinirliydi. Anlattığına göre sarhoşun biri meme başını çimdiklemişti. Bu yüzden, soğutulmuş bir bardak almak için ne zaman buzdolabına yaklaşsa, meme başı acıyordu.

Masalardan dönen kirli bardakları yıkayarak ve bardaklara bira doldurarak Lita'ya yardım ettim. Bu arada gözlerim, Madison'un tavana doğru göbek atmasını izliyordu. Kalçalarını nasıl da titretiyordu. Bir ara bira şişesi açmak ve verilen paraları toplamakla meşgul oldum. Döndüğümde Madison sahneden ayrılmıştı. Şu sırada sahnenin gerisinde bir bardak su içiyor ve beyaz elbisesini sırtına geçiriyor olmalıydı.

Az sonra onu merdivenlerin alt basamağında gördüm. Bağırarak bana sesleniyor, konuşmak için tuvalete çağırıyordu. Barda herkes, her günkünden biraz daha sarhoştu ve çok gürültü vardı. Madison'un ardından tuvalete girince, başağ-

rısı yapan o gürültüden kurtuldum. Madison kapıyı içerden kilitledi ve kapağı indirip üstüne oturdu. O zamana kadar tuvalet duvarlarının bu kadar kırmızı olduğunu ve müşterilerin duvarlara bu kadar çok şey yazmış olduğunu farketmemiştim. Harfler, küçük kemik parçalarını andırıyordu. Birisi, duvara: Zenciler daha iyi sevişiyor, fıstık tanrıdır yazmıştı. Dışardan, kapıya vuruldu ama Madison aldırmadı. Nemli makyajının altında, yüzü yorgun görünüyordu. Köşedeki küvetin porseleninde bacak arası kılları birikmişti. Bir kadın, bikini kilotunu topak halinde bir tarafa atmıştı.

Kollarını oğuşturarak yorgunluğunu gidermeye çalışıyordu. Başını arkaya doğru atmıştı. Sanki ışıkların renk oyununu göz kapaklarının altında hisstemeye çalışıyordu. Hemen hemen hiç uyumadan bu kadar zaman çalışabilmesine hayret ediyordum. Canının bir şeye sıkılmış olduğunu, yalnız ellerinin hareketinden anlayabilirdiniz. Hayatta hiç kimsesi yoktu, bu sayede de hiç bir açıdan sınırlanmış değildi. Bir sevgilisi, bir kocası ya da çocuğu olmadığı için kadınların üzülmesini hiç anlayamıyordu. Ama her halde onun da bir zayıf noktası olmalıydı. Acaba Pig, ona, bir kişinin bir başkasını körcesine sevmesini mi öğretmişti? Yoksa Pig'den, sizi seven herkesin sizi kontrol altına almak isteyeceğini mi öğrenmişti? Madison, kendi kendini mahvetmenin bir bakıma yaşamı garantiye almak olduğuna inanıyordu. Ona bakarken, zifte bulanmış bir kediyi ve sık sık deri değiştiren renkli, güzel bir kerten-

keleyi düşünmekten kendimi alamadım. Gözlerini gözlerime dikti ve konuştu:

"Susan burada değil. Biraz bolca para kazanmak istermisin?"

Başımı olumlu anlamda salladım. Madison ayağa kalkıp kapıyı açtı. Gürültüyle ve hepsi de fasulyeler gibi birbirine benzeyen erkek suratlarıyla dolu olan salona geçti. "Senin için bir değişiklik ve bir kurtuluş olabilir," dedi. "Dizlerinin üstüne çök ve teşekkür et?"

Susan'ın odasının iç tarafından, koridordaki akvaryumlarda yüzeye fırlayan köpükleri ve ayak seslerini duyuyordum. Oda barok stilinde boyanmıştı. Avizeler altın sarısıydı ve yatak örtüsü portakal rengindeydi. Siyah jartiyer kemeri ile ince, siyah çoraplar, Madison'un dediği gibi dolaptaydı. Kemeri sıkıca belime bağladım ve ipek çorapları giydim. Çorapların en üstüne jartiyerleri tutturdum. Wild Turkey marka bourbon şişesini açıp bir yudum içtim. Kendimi, evimde bulunduğuma ve kocamı beklediğime inandırmaya çalıştım. Biraz sonra alt katta iyi cilalanmış siyah ayakkaplarının sesini duyacaktım. Dış kapımızı kapayıp kilitleyecek ve yukarıya, yanıma gelecekti. Soyunmamı seyrederken benimle konuşacak, "Bahçeye birkaç lale soğanı ekelim," diyecekti. Pantolonunu dolaptaki askıya asacaktı ve ben onun vücudundan yayılan güçlü erkek kokusunu içime çekecektim.

Kapıda hafif bir tıklama duydum. Sanki muayene için gittiğiniz doktor, elbiselerinizi çıkarıp yumuşak kâğıt örtüyle örtünmüş olduğunuzdan

emin olmak için, içeriye girmeden önce haber veriyordu. "Giriniz," diye seslendim. Adam, babam yaşındaydı. Saçlarını, eski jimnastik öğretmenimki gibi, başının çıplak tarafını örtecek biçimde taramıştı. Bir kartalınki gibi kuru ve kemikli olan yüzünden, çok görmüş geçirmiş biri olduğu belliydi. Giysilerimi çıkarmaya başladım. Adam gelip yatağın öbür yanına oturdu ve soyundu. Nasıl bir işlem istediğini sorunca bana ters tars baktı ve: "seks istiyorum," dedi.

Prezervartif paketini yırttığını ve o yapışkan, esnek kılıfın yuvarlanarak açıldığını anlatan hafif hışırtılı sesi duydum. Yüzünü benden tarafa çevirip bir bacağımı yukarıya kaldırdı ve başını boynuma dayadı. Penisini kuvvetle içime sokar sokmaz, bir dizi küçük, telaşlı dürtmeler yapmaya başladı. Bakışlarım, yatağın üstüne asılmış olan çerçeveye takılmıştı. Resim soluk yüzlü, prenses kılığında bir kadını canlandırıyordu. Prensesin ağzını rektum gibi büzmüş olması dikkatimi çekti. Üstümdeki adamın kokusu ve yüz ifadesi bana, kollejdeyken yattığım profesörü hatırlattı.

Kel başının iki yanındaki uzun saçlar dağılmış, nemli nemli, suratıma sürünüyordu. Gelmek üzere olduğunu söyleyip beni uyardı. anlaşılan, buna önem veriyordu. Sonra vücudu yay gibi gerildi ve getirirken inledi. Bedeninin ağırlığını bırakıp üstümde gevşedi ve bir süre, derin derin soluk aldı. Biraz dinlendikten sonra üstümden indi, prezarvatifini çıkarıp çöp kutusuna attı. Dolu elastik balon, ıslak bir sesle kutunun dibine

yapıştı. Elbiselerini giyerken beni süzdü. Bakışlarında hem nefret hem de şehvet vardı. Sırtımı karyolanın baş kısmına dayayıp onun gidişini seyrettim. Bu arada vajinamın derisi hafifçe seğiriyordu. Gece masasının üstündeki, yuvarlak karınlı, altın rengine boyanmış lamba dikkatimi çekti. Sanki o parlak yuvarlak gövdenin içinde dışarı çıkmaya bekleyen bir nesne vardı. Aslında lamba çirkin biçimliydi ve üstündeki süed taklidi gölgelikle hiç uyuşmuyordu. Nedense, birdenbire Nazilerin insan derisinden lamba gölgelikleri yaptıkları aklıma geldi.

Bu sırada kapı usul usul, yeniden açılmaya başlamıştı. Sanki yeni gelen müşterim, sessizce içeri girip beni birinciyle düzüşürken görmek istiyordu. Bu seferki, tombul yanaklı, küçük siyah sakallı biriydi.

Kapıyı arkasından kapar kapamaz: "Kıçını iyice yukarıya kaldır," diye emretti. Dört ayak vaziyeti aldım, başımı ellerime dayadım ve kıçımı yukarıya kaldırdım. Pantolon kemerini çözdü, fermuarını açtı. Pantolonu kayıp yere düştü. Yatağa girip arkamda çömeldi ve "Daha yukarı kaldır," dedi. Yüklenip kazığını içime yerleştirdi ve tırnaklarını anüsüme soktu. Birkaç kez soluk soluğa girip çıktıktan sonra: "Birazdan kardeşim gelecek buraya," diye konuştu. "Kazığını senin ağzına sokup saçlarına yapışacak. Köküne kadar ağzına girecek ve sen inleyinceye kadar saçlarını çekecek."

Sonra bana inlememi emretti. İnledim. "her gün gelip ikimiz de seni düzeceğiz," dedi soluk

soluğa. "Her gün geleceğiz, çünkü güzel, sıkı bir fıstığın var ve kıçtan hoşlanıyorsun." Hızla çekip kazığını dışarı çıkardı. İstese, beni hemen oracıkta öldürebileceğini ve hiç kimsenin aldırmayacağını söyledi. Yumuşak karnı, ölü bir lağım faresi gibi arkama yapışık duruyordu. Yeniden yüklenip içime girdi, ve artan bir hızla dürtüştürdü. Gelirken, gırtlağını temizler gibi sesler çıkarıyordu. Üstüme iyice abanıp memelerimi sıkıştırmaya yeltendi, ama buna izin vermedim. Yataktan atlayıp banyoya koştum, ıslattığım bir bezle fıstığımı sildim, ovalayıp temizledim. Lavabo temiz ve pırıl pırıldı. Tuvalette sular gürül gürül akıyordu ve kapının yanındaki bronz halkada temiz havlular vardı. Aynaya bakarak saçlarımı arkaya doğru çektim. Hayalimle göz göze geldim. *Hala kendimimi ben.* Kolejde kürtaj yaptırdıktan sonra gözleri görmeyen bir psikiyatriste gidişimi hatırladım. Adam elimi tutup parmak uçlarıyla incelemiş ve "Kemiklerin ince," demişti. "Bu önemli bir sorun mu?" diye sorduğumda, "Yalnızlık çeken bir kızsın sen," demişti. "Bu karanlık patikayı seçtin?" Kör psikiyatrisin bir gözü sarımsı bir renkteydi ve ay yüzeyi gibi ışıldıyordu. Ondan hoşlanmıştım. İyi bir adamdı.

Madison geldi, yatağın yanma sokulup bir bardağa bourbon koydu. Kadife çan biçimli eteğimi giyip lületaşlarıyla süslü bluzu sırtıma geçirdim. Madison sordu: "Korkulacak kadar kötü müydü?" Babam da anemi ilk terkettiği sırada arada bir ona "İyi misin?" diye sorardı. Kuşkusuz, verilebilecek tek cevap: "Evet" idi. Bourbon

bardağını elime tutuşturdu ve: "İlk birkaç gün insana biraz zor gelir," dedi. "İlk müşterilerin, tanışıp bir geceliğine birlikte yattığın sevgililerin gibi, seni düşündürür, rahatsız eder. Ama zamanla alışırsın. Onlar gelip geçerler ve sen, her birini, sokakta karşılaştığın kişiler gibi, hiç ilgi duymadan yolcu edersin."

"O kadar kötü değildi," dedim. Bu sözüme kendim de inanabilirdim. Annem bana "orospu" dediğinden üzüntüde ağlamıştım. Kuşkusuz, burada geçirdiğim ilk gece, dazlakların adam dövmesini seyrettiğim andaki kadar dehşet verici değildi. Başıma gelenlerin gerçekle bir ilgisi yoktu, asla olamazdı. Bu inanca tam anlamıyla alışkındım. Duygusal deneyimler başkalarına, benim dışımdaki kimselere aitti. Zihnimde annemin tasalı, huzursuz yüzü canlandı. Ve ben ona doğru eğilmiş, onun duyduğu acıyı kendi içimde hissediyordum.

Madison, cebinden çıkardığı ikiyüz doları bana doğru uzattı. "Artık bir kadının en iğrendiği şeyi yapmak zorunda kalmasının ne anlama geldiğini öğrendin," dedi. Hemen konuşmaya başladım... Çok çok para kazanmanın ne güzel bir şey olduğundan söz ettim. Yakın gelecek için kurduğum hayalleri anlattım: kendime ait bir apartman dairesi kiralayacak, bir araba satın alacaktım. Madison'la birlikte arabaya binecek ve 1 Numaralı Otoyol'dan Los Angeles'e, gezmeye gidecektik.

Madison'un yanakları kızardı, bakışları elindeki bourbon bardağına dikildi. "Paradan söz etmiyoruz," dedi. "Konumuz ölüm."

"Elbette," dedim. "Onu biliyorum." Sükunetle, herşeyi yeni baştan düşünüyordum. Saçının bir büklümü ışığı yansıttı ve bir an için Madison'un yüzü şeytansı bir ifadeye büründü.

Pig'i bir daha görüp görmediğimi sordu.

"Barda çalışmaya başladığımdan beri görmedim," dedim.

Şişenin ağzını eğip bardağına içki koyarken anlattı: "Pig'le ilk kez, Market Caddesi'ndeki pis bir barda karşılaştım," dedi. "Memelerimi okşamasına izin verirsem, bana yirmi dolar verecekti. Daha sonra, arada bir evine gitmemi ve belkemiği üzerinde yürümemi önerdi. Karşılığında ücret ödeyecekti."

"Demek onunla birlikte yaşamaya böylece başladın..."

"Evet, ama çok yalvardı. O sırada bir barda kucak dansözlüğü yapıyor ve çıplak kadın heykelleri yapan biriyle birlikte yaşıyordum. Herif eroine alışmıştı ve sürekli olarak paramı çalıyordu. Pig'in yanına bu nedenle sığındım. Önceleri dayanılmayacak bir durum yoktu. Ama daha sonra, ne zaman yakınına gelsem bana yiyecek gibi bakmaya başladı. Bir gece yine öyle baktığını gördüm..." Pig'in bakışını ustaca taklit ettikten sonra devam etti: "Onunla yatarsam beni hiç unutmayacağını anlamıştım. İşlerin yolunda gitmesi için razı oldum ve gerçekten de bir süre hiç bir anlaşmazlığımız olmadı. Ne var ki, daha sonra, inlemeye başladı..."

Güldü. Belki benim de gülmem gerekiyordu. Ama Pig'e karşı davranışının çocukça ve zalimce

olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Pig'in Madison'dan yararlanmış olduğunu söylemekle Madison'un Pig'in cinselliğini alaya aldığını anlatmak aynı şey değildi. Madison, karnını tutarak, yerlere eğilerek gülmeye devam ediyordu. Bundan rahatsızlık duydum ve sokak ışıklarının perdelerde oluşturduğu gölge oyunlarını seyre başladım. Madison çıldırmış gibiydi, ama ben de onu yargılayacak durumda değildim. Oturduğum iskemlenin arkalığındaki tahta çubuklar sırtımı acıtıyordu ve çıplak ayaklarım yerdeki kaba halıya dokundukça ürperiyordu. Bardağımdaki bourbon alevleşmişti. *En kortuğum şeyi yaptım. Şimdi ne olacak?*

İşten sonra, Madison beni, Grant Caddesi'nin hemen yakınında Chinatown'ın Buddah Bar adlı bir klübüne götürdü. Bar tezgâhının etrafında siyah vinille kaplı yüksek tabureler ve göz kırpan kâğıt fenerler vardı. Barmen Madison'u görünce başıyla selamladı ve kasanın yanıbaşındaki küçük bronz zile yumruğuyla vurdu. İnce vücutlu bir kadın ortaya çıktı. Sırtında elektrikçilerin giydiğine benzer bir tulum vardı. Belinde, pempe, saydam kablo sarılıydı. Önümüze düşüp bizi arka taraftaki merdivenlerden indirdi, dar bir koridor boyunca yürüttü ve üzerinde bir kaç tane sağlam kilit bulunan metal bir kapıya getirdi. Ayaklarımın üstünde sarhoş gibi sallanıyordum. Zamanı unutmuş gibiydim. Çeyrek litreye yakın bourbon içmiştim. Kendimi özgür, hafiflemiş ve şanslı hissediyordum. Madison'un şakağında atan bir damara baktım, biraz geriye çekildim ve

onun görmeyeceğine inanarak sessizce mırıldandım: "Madison vahşi... Madison tehlikeli..." Bu sırada Madison, yumruğuyla kapıya vuruyordu.

"Aç kapıyı," diye bağırdı. "Benim ben." Kapının üstündeki göz deliği aralandı ve benden çıktığını sandığım bir ses: "Sevgili Madison..." dedi. "Bir dakika..." Ses derinden geliyor gibiydi ve kadın sesine benziyordu. Anahtarların kilitlerde döndüğünü duydum.

Madison fısıldadı: "Habee, hermafrodittir. Senden hoşlanacak olursa, herşeyini sana gösterir." Parmaklarını yalayıp kaşlarını sıvazladı. Kapı açıldı. Kahverengi ipek pijamalar içinde bir Lübnanlı göründü. Uzun saçları örgülüydü ve arkasından sarkıyordu. Ergenlik çağındaki bir kızınki gibi, küçük memeleri vardı. Kırlarda ve güneş altında yaşayanlarınkini andıran derisi kararmıştı.

Habee, Madison'un kucaklayıp öptü ve "Ne iyi ettin de geldin," dedi. Sonra bana döndü ve "Eğer Madison sana söylemedi ise," dedi. "Bil ki, burada herşey değişiktir." Geniş salondan uğultu halinde konuşma sesleri geliyordu.

İçeriye girerken, Madison beni tanıttı: "Bu, benim bir arkadaşım. Ne kadar güzel değil mi?"

Habee, çenemi baş parmağı ile işaret parmağı arasında tutup sol profilimi görmek için başımı çevirdi. Ellerimi avucunun içine aldı, ayalarımı ve ellerimin üstünü inceledi. Başını salladı.

"Amsterdam'dan beri böylesini hiç görmemiştim," dedi. Bizi, odanın ortasındaki alçak masalardan birine götürdü. Yerde kestane renkli doğu

halıları seriliydi ve duvarlar yeşilli-mavili çinilerle kaplıydı. Tavana doğru yüksek şamdan, her tarafı aydınlatıyordu. Batı stilinde hiç bir mobilya yoktu. Yerlere minderler serilmiş, duvarlara yumuşak yastıklar dayanmıştı. Alçak masaların üstünde afson hokkaları ve çubuklar vardı. Odayı özel bölümlere ayıran perdelerde gölgeler oynaşıyordu. Burnuma, hafif bir ter kokusu geldi. Masalardan birinin yanında smokinli bir adam arka üstü yatıyordu. Siyah saçları alnına yapışmıştı. Doğrulup bize hoşgeldin dedi ve benim elimi öptü.

"Cenneti aramak, oturup beklemekten daha iyidir," dedi.

Habee, sakin bir sesle, adama: "Bırak kendini," dedi. "Yanlış davranıyorsun. Rahatına bak." Ama eğilerek selamladı, bir elini başının üstüne koydu, geri geri yürüyerek, odanın en uzak köşesindeki altın renkli fayanslarla bezeli ocağın başında toplanmış bir grup başka adama katıldı.

"Georgie'nin bir sıkıntısı mı var?" diye Madison sordu.

"Yok canım," dedi Habee. "Bilirsin, o kızlardan pek hoşlanmaz."

"Bilirim, bilirim," dedi Madison. Omuzunu benimkine dayayıp bastırdı. Sanırım, orada bulunmamdan dolayı memnundu. Carmen'den ayrılmadan önce en az benim kadar o da içmişti. Ama içtikçe daha ciddileşmiş, daha bilgeleşmişti. Buraya gelirken, bana eninde sonunda hayatımın her anından pişmanlık duyacağımı, ama gecenin bir ayrıcalığı olacağını söylemişti. Bourbon'un et-

kisiyle etrafı öylesine engin bir melankoli halesiyle kuşatılmış görüyordum ki, *haklıymış* diye düşünüyordum. O melankolide bir sıcaklık, bir içtenlik vardı.

Habee, cam hokkanın dibindeki afyonu ateşledi ve çubuktan yayılan parfümlü koku bana doğru yaklaştı.

Çubuğu kısa aralarla emerek dumanın akışını sürdürürken: "Kısa süre önce Meksika'ya yaptığım bir geziyi size anlatmalıyım," dedi. "Orada yaşayan eski bir arkadaşımı görmeye gitmiştim. Bu denli acayip şeyler göreceğimi hiç sanmıyordum. Arkadaşım, yirmi kişiyle birlikte, su kenarındaki mağaralarda yaşıyor. Gün boyunca tek yaptıkları yüzmek ve düzüşmek. Yiyeceklerini bir kadın getiriyor. Yüzmedikleri ve düzüşmedikleri zaman, güneş altında, su samurları gibi yatıyorlar, her türlü tasadan uzak...."

"Tam da senin istediğin gibi bir yaşam," diye, Madison çubuğu aldı, hortumu kendine göre ayarlardı ve emmeye başladı.

"Hayır," dedi Habee. "Benim en iyi günlerim sirklerde geçti. İpekten yapılmış, mavi güllü bir fistan giyerdim o zamanlar. Bir oğlan, sık sık çiçekler getirirdi. Yürekten bağlanmıştı bana. Geç vakitlere kadar bekler, karavanıma kadar yanımda gelirdi." Çubuğu Madison'dan aldı, dalgın dalgın emdiği dumanı, kurşuni renkli bir güvercin biçiminde havaya saldı. "O yoksulluk günlerimdeki yaşamım, o oğlanın yakınlığı sayesinde mutluydu," dedi.

Çubuğu teslim aldım. Dudaklarımdan ciğerle-

rime kayan duman, süt gibi akıcıydı. "Bana ürperti verdi bu öykü," dedim.

"Öyle mi?" dedi Habee. Gözlerini alabildiğine açmış, cevap bekliyordu.

Dumanı dışarıya salarken: "Peki," dedim. "O çocuğa incittin mi?"

"İnan ki öyle bir şey yapmadım," diye Habee çubuğu uzandı. "Ama bu soruyla bana, geliştirmekte olduğum bir kuramı hatırlattın. Bence, eğer erkekler hâlâ geyik ve ayı avlayarak yaşıyor olsalardı, karılarıyla daha mutlu yaşarlardı. Çünkü bak, bugünlerde bütün erkekler kadın avlıyorlar. Ne kadar korkunç değil mi? Çağımızın erkekleri, barbarlık çağından kalma son içgüdüleriyle kadınları avlıyor ve... öldürüyorlar."

Madison, inanmaz bir tavırla sordu: "Öldürüyorlar mı?"

"Tıpkı eskiden, avladıkları hayvanları öldürdükleri gibi..." dedi Habee. "Erkeğin kadın avı, spermlerini boşalttığı anda sona erer. Unutma ki orgazm da bir doyumdur."

Habee'nin hem sirk yaşamında oğlanla ilgili öyküsü hem de geliştirmekte olduğu kuramı içimi bulandırmıştı. Bence, bir erkeği ya da bir kadını yoldan çıkarmak, eşcinsellik ya da fahişelik, çağdaş ahlak kurallarına aykırı değildi. Ama insest olaylarını ya da ergen kişilerin çocuk yaştaki kız ya da oğlanları kullanmasını hoş göremiyordum. Ona bakarsak, insanlar cinayet de işliyor, hattâ yamyamlık da yapıyorlardı. Eğer toplumsal vicdan giderek bütün öteki ahlâk kurallarını da ortadan kaldırırsa işin sonu neye varırdı. Ben,

Madison'un yaşamını sürdürmek uğruna yaptığı her şeyi haklı görüyordum. İnsanların şehvete kapılmaları, başkalarından nefret etmeleri ve başkalarına hükmetmeye çalışmaları; artık çağdaş dünyanın yaşam koşullarının birer normal bölümü sayılıyordu. Madison, umutsuz bir durumdayken ve son çare olarak, belki de salt kendi varlığını sürdürebilmek için kötü yollara başvurmuştu. Ama insanların "iyi" ile "kötü" arasındaki farkı gördükleri halde ve hiç bir sebep yokken, sırf geleneklere aykırı davranmak hevesiyle kötü olmayı seçmeleri aklıma sığmıyordu. Habee'nin de tıpkı Madison gibi, "iyi kişi" olmayı bir tür zayıflık saydığı belli oluyordu. Peki ya ben? İyi kişi olmak için ne yapmıştım şimdiye kadar? Kendim için neyin iyi neyin kötü olduğunu bildiğim halde, her fırsatta kötü olanı seçmemiş miydim? Bir seferinde, bir Christmas tatilinde birkaç gün için kolejden eve geldiğimde, eski sevgililerimden biriyle yatmıştım. Anahtarları sevgilimde olan bir eve gidiyor, orada sevişiyorduk. Yatak çarşafları, ev sahiplerinin vücutlarından bulaşmış salgıların kokusunu taşıyordu. Sevgilim melankolik bir tipti. Sürekli olarak bira içiyor, sigara tüttürüyor ve düşüncelere dalıyordu. Ben de derin bir huzursuzluk duyuyordum. Her gece yabancı birinin evinde gidip düzüşmek, elbette iğrenç, kötü bir davranıştı. Ama bunu çok iyi bildiğim halde, yapmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

Afyon etkisini göstermeye başlıyordu. Çevremde herşey, canlanıyor, hareketleniyordu. Du-

varlardaki seramik figürler, DNA hücrelerinin kimyasal formülleri gibi zincirlenmekteydiler. Madison, öpmekten öte hiç bir şey yapmak istemeyen bir müşterisinden söz ediyordu. "Üstelik öpüşleri de son derece yapmacıktı," diye anlatmaya devam etti. "Sanırım, herif, kendini bir film yıldızı yerine koyuyordu."

Birdenbire bana döndü ve dudaklarını benimkine yapıştırdı. Ağzını açtı ve dilini ağzımın içinde oynatmaya başladı. Ağzı kavun tadındaydı. Kendimi bıraktım. Sanki ılık bir suda usul usul yüzüyordum.

Habee, eliyle kalbinin üstene dokunarak, "İkinizi bir arada görmek ne harika bir şey..." dedi.

Madison güldü ve çocukluğu ile ilgili bir hatırasını anlattı: bütün komşu çocuklarını bir araya toplamış ve hepsini Âşâyi Rabbanî (Mass) ayininden geçirmişti. Kutsal şarap yerine de zehirli sumak böğürtlenin suyunu içirmişti.

Beni gerçekten öpmek mi istemişti, yoksa Habee'ye gösteri mi yapmıştı? Madison'un en samimi jestleri bile gizemliydi. Şimdi bütün dikkatini Habee'ye vermiş, onun annesi hakkında anlattıklarını dinliyordu: kadının elleri felçliydi, altına plastik bir torba bağlanmıştı ve Habee, annesinin uyurken nasıl işediğini, sidiğin saydam plastik torbaya nasıl dolduğunu anlatıyordu. Sonunda: "O denli yüce bir ruhun uçup bu dünyadan ayrılması çok büyük bir kayıp," diye annesini göklere çıkardı. Bunun ardından Madison da kendi annesinden söz etti. Kenar mahallede bir bakkal dükânının arkasındaki boş arsada kadıncağızın

ırzına geçmişlerdi. Sonra adamın biri çakmağındaki benzini üstüne dökerek hem Madison'un annesini hem de arsadaki bütün çöpleri alevler içinde bırakmıştı. Madison'un ailesi hakkında anlattıklarından hangisi doğruydu acaba?

"İsa hakkı için böyle şeyler anlatma Madison," dedim.

İkisi de hayretle beni süzdüler. O dehşet verici öykünün etkisi altında kalmama şaşırmışlardı. Habee, soğuk bir tavırla omuzumu okşayıp beni yatıştırmaya çalıştı. Madison ise öykünün sonunu getirdi: polisler katili bulmak için uzun araştırmalar yapmış, ama bir sonuca varamamışlardı. Onu dikkatle izliyor, kişiliğini analiz etmeye çalışıyordum. Belki de Madison'un serinkanlılığı ve acımasızlığı bir tür savunma kabuğuydu. Kendini çevresine karşı koruyabilmek için, yüreğini katılaştırıyordu. Bu yolla başkalarından daha güçlü olacağına inanıyordu.

Yakınımızdaki ipek bölme perdesinin üstünde, gölgeler yine kıpırdanmaya başlamıştı. Bir erkek, ritmik seslerle solumaktaydı ve öne doğru eğilmiş bir vücut gölgesinin gerisinde bir kalça, ileri-geri hareketler yapıyordu. Derinin deriye çarpmasında çıkan sesler bana, dazlakları hatırlattı. Madison koluma dokundu ve "Habee, sana göstermeyi kabul etti," dedi. Habee, pijamasının önünü aralamış, vajinasını bana gösteriyor; bakmamı bekliyordu. Vajina büyüktü ve kat kat pembe derilerle örtülüydü. Çok güzel görünüyordu. Sonra, dudakların altından gevşek penis göründü. Küçük husyeleriyle beraber, penis de

tam anlamıyla gelişmişti. Hermafroditin karmaşık ve çift eşeyli cinsel organını seyrederken yine annemi düşündüm. Onun ortalıkta kısa bir kombinezonla gezmesini, bacaklarındaki kaşıntı izlerini ve göğsündeki bir sivilceyi bana göstermesini hatırladım. Annemin çektiği acılar benim duygusal dünyamı ne kadar da derinden etkilemişti... Habee'ye bakıp sordum: "Bunlardan biri olsun gerçek anlamda faaliyet gösterebiliyor mu?" Bana doğru iyice sokuldu. Yaydığı ağır tarçın ve afyon kokusu başımı döndürüyordu. "Bu," dedi, "faaliyet göstermekten neyi kastettiğine bağlı."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şu Mavi alacakaranlık içinde trafik ışıklarının yeşili, sarısı ve kırmızısı, büyü işaretleri gibi görünüyordu. Habee'den ayrıldıktan sonra Chinatown'dan çıkıncaya kadar yürüdük. Madison, kümes hayvanları satan bir dükkânın önünde durup kafesteki canlı tavuklarla konuştu. Sonra bir vitrindeki zevksiz, sanat ruhu eksik bir dizi resmi bana gösterdi. Resimler, çeşitli pozisyonlarda sevişen çiftleri temsil ediyordu. Tenderloin'de karnımızı doyurmaya karar vermiştik. Madison'a bakılırsa, Tenderloin, bütün San Francisco'da marmelat tostunu en iyi yapan yerdi. Hâlâ afyonun etkisi altındaydım. Vücudum ağırlıksız gibiydi ve çevremdeki en küçük bir ayrıntı bile bana bir mucize gibi görünüyordu. Şu vitrindeki yaşlı erkek şapkaları ne kadar da güzel düzenlenmişti... Madison, sigarasının izmaritini ne de zarif bir hareketle fırlatıp atmıştı... Ay-

dınlanmakta olan gökyüzüne bakıp, yaşayanlarla ölüler arasındaki farkı bile bilmediğim gençlik günlerimi düşündüm.

Tenderloin, klasik tarzda döşenmişti. Genellikle her tarafta beyaz fayans karolar ve Art Deco alüminyum işçiliği dikkati çekiyordu. Bir tabelada, kahvaltı spesiyalleri ilan ediliyordu. Madison, giriş kapısını çekti. Yorgundu, ama kişiliğinin bir gereği olarak yorgunluğunu aşırı güçle açığa vuruyordu. Caddeye bakan pencerelerin yakınında bir masaya oturduk. Bir köşede kadın giysili iki erkek eşcinsel çörek yiyordu. Bizimkinden iki bölme uzakta bir zenci, kucağında küçük bir beyaz köpekle oturuyordu. Bu zenciyi daha önce de aynı köpeği, bisikletinin ön tarafındaki sepette taşırken görmüştüm. Garson kız yaklaşıp plastik kaplı menü kartonlarını masamıza attı ve elinde kalemiyle başucumuzda durup siparişlerimizi bekledi. Kızcağız, bir erkek çocuk gibi sıskaydı. Saçlarını bir fileyle başının üstünde, bir taç gibi toplamıştı.

Madison, bir sigara daha yakarken : "İki spesiyal kahvaltı istiyoruz," dedi. "Reçeli çift porsiyon yaz."

Garson kız : "Yumurtalarınız nasıl olsun?" diye sordu.

"Sahanda, az pişmiş." Bunu duyan kadın kılıklı eşcinseller güldüler.

Madison, fincan-fincan kahve içiyordu. Sokaktaki bir demir kanalizasyon deliği açıktı ve içinden buharlar yükseliyordu. Madison'un savurduğu sigara dumanlarını içime çektim ve

onun omuzu üzerinden, geride, tezgâhta çalışan Meksikalı aşçının hareketlerini seyre daldım. Madison'un arkadaşlığını, az konuşması yönünden, bir erkeğin arkadaşlığına benzettim. Kahvesinden bir yudum daha aldı, küçük krema paketlerinden birini ve şeker paketlerinden de üçünü daha açtı. Suratında acılı bir ifade vardı. Ama bunun sebebinin annesinin başına gelenler olduğunu söyleyemezdim. O kadını hayalimde canlandırmaya çalıştım : çiçekli bir ev giysisi içinde, çaresiz, kolayca ezilebilir ve incinebilir bir kadın düşündüm. Fazla direnemeden, bakkal dükkânının gerisindeki boş arsaya sürüklenmişti. Bunları düşünmek bile insana dehşet veriyordu. Madison'un gerçek öyküsü belki de buydu. Bu olaya tanık olduğundan, kendi yaşamını öylesine bir katılıkla düzenlemişti ki, ölüme her zaman yakın bulunacak ve başına gelebilecek hiç bir şeyden etkilenmeyecekti. Garson kız tabaklarımızı getirip masaya bıraktı. Benim yumurtam hiç pişmemiş gibi görünüyordu ve sarısı bozulmuş, akmıştı. Yumurta sarıları bana her zaman vücut salgılarını hâtırlatırdı. Üstelik tabağımdan yayılan domuz pastırması kokusu da mide bulandırıcıydı. Tabağımı uzağa ittim. Madison, yumurtalarının aklarını çatalının kenarıyla küçük parçalara böldü ve birini ağzına götürdü. Bütün dikkatini kahvaltısına vermişti. Özenle çiğniyor ve yutuyordu. Kızarmış ekmeğini kokladı, üzerine iki küçük plastik kap dolusu marmelat sürdü ve bir parçasını ısırdı. Gün ışığı ortaya çıkmıştı. Sokağın karşısındaki ten rengi bina

pembeleşti. Kapı tekrar açıldı ve elinde bir öğlen yemeği paketiyle kel bir adam içeriye girdi.

"Annen hakkında anlattığın o öykü gerçek miydi?" diye sordum. Sinirlerim çok gergindi. Ona böyle bir şey sormak zorunda kalmam beni alt üst etmişti ve kahve fincanını tutan parmaklarım titriyordu. Madison öfkelendi.

"Bir zamanlar ben de senin gibiydim," dedi. "Herkesin işine burnumu sokardım. Sanırdım ki, herkes içini bana dökebilir, kendine sakladığı pislikleri, üzüntü ve sıkıntıları üzerime boşaltabilir... Çevremdeki her şeyi, dayanılmayacak kadar acı, hüzün verici ve yürek sızlatıcı bulurdum."

"Merhameti ve şefkati bir tür hastalık mı sayıyorsun sen?" diye sordum.

"Sanmıyorum," dedi. "Biliyorum. Çünkü herkes de merhametin ve şefkatin bir tür hastalık olduğunu biliyor. Benim bütün yaptığım, vücudumu en çetin koşullara alıştırıp duygusuzlaştırmak ; kendimi unutmaya çalışmak. Belki senin gözünde ben budalanın tekiyim, ama kendimi bu sayede kurtarabildim."

"Hiç başka birinden yardım istemeyi denedin mi? diye sordum, ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz utandım. Basit bir TV reklamı gibi konuşmuştum.

"Kimden yardım isteseydim?" diye güldü. "Tanrı'dan mı? Tamam... Geçmişimle barış kurmam gerektiğini biliyorum, ama bunu başaramıyorum bir türlü. Ruhsal terapi ise, senin gibi, küçük sorunları olan kişiler içindir. Sizin

türünüzün sorunları ya annenizle babanızın birbirinden ayrılmış olmaları ya da kocanızın kuşunun kalkmaması gibi gülünç, basit şeylerdir."

"Bilmem ama," diye kekeledim. "Ben, insanların birbirine yardım edebileceğini sanıyorum."

Çatalının ucuyla yumurtasının sarısını bir parça tostun üstüne taşıdı ve alaylı bir sesle konuştu : "İnançları olmak güzel şey. Belki sen, demokrasiye de inanıyorsundur."

Kahve, sinirlerimi şiddetle kamçılıyordu. Onun benden ayrılmasına razı olamazdım. Onsuz, kendimi korkunç bir yalnızlık içinde hissedecektim. Cesaretle : "Demek istiyorum ki," dedim. "Ben, sana yardım etmek istiyorum."

Elindeki çatalı masanın üstüne attı ve "Bu tür konuşmalara katlanamıyorum," dedi. "Madem kendin yemiyorsun, orada sessizce oturup da benim kahvaltımı tamamlamamı seyredemez misin?"

Aceleyle apartman dairesine döndüm, kendimi yatağa attım, ölmüş gibi yaptım. Çok geçmeden uykuya daldım, düşümde bütün canlılığıyla ve dehşetiyle ölümü gördüm. Ağzımı açtıkça, sürüngenler dışarıya fırlıyordu. Tenderloin'de, kucağımda peynirden yapılmış bir bebek ve elimde kibrit çöpü büyüklüğünde bir başka bebekle, çıplak yürüyordum. Küçük bebeği büyütmek isteyip onu sıcak suya soktum, ama büyüyeceği yerde mavileşti. Bu kez mememi uzatıp ona emzirmeyi denedim. Başlangıçta, meme başlarımdan akan süt, minik bebeğin sevimli küçük ağzı ve herşey güzeldi. Ama birdenbire bebek

böcek antenli bir kedibalığına dönüştü. Bitişikteki odadan İspanyolca konuşan bir adamın sesi geliyordu. Ses yükseldi, yükseldi ve bir çığlık halini aldı. Gözlerimi açtım : telefon zili çalıyordu.

"Ah, nihayet..."dedi annem, "Nerelerdeydin?"

"Dün gece yeni bir işe başladım."

"Garsonluk mu yapıyorsun?"

Hiç duraklamadan yalan söyledim : "Evet."

"İyi para kazanıyor musun bari?"

"Çok..."

"Güzel..." dedi. "Belki üstüne başına birşeyler satın alırsın." Ahizeyi omuzuma dayayıp perdeleri kapadım. Sabah güneşi aşırı parlaktı. Annem konuşmasını sürdürdü : "Dün gece bir partide duyduğum inanılmaz şeyler yüzünden aradım seni. Şu Timmy Rollins'i hâtırlıyorsun değil mi? Hani kolej öğrenimini yarım bırakıp anayol üzerindeki büyük sigorta şirketinde gece temizlikçisi olarak çalışmaya başlamıştı... Geçen hafta ne yapmış biliyor musun? Kız arkadaşını bir başka adamla yakalayınca, bir yumrukta kızın çenesini kırmış ve başındaki saçların yarısını da yolmuş."

"Tanrım!"

"Peki, June'u da hâtırlıyor musun?"

"Tüylü kazaklar giyen June mu?"

"Ta kendisi. June, radyo-kaset setini ve videosunu temizlerken tanımadığı bir kaset görmüş. Hemen kaseti videoya koyup çalıştırmış. Bir de ne görsün? Kocası bir başka kadınla cinsel ilişkide bulunmuyor mu?"

"Olamaz!" diye haykırdım. Bir ev kadınının, tıpkı kendisine benzeyen ama on yaş daha genç olan bir başka kadını kocası ile sevişirken seyretmesini zihnimde canlandırdım.

"Sana her zaman söyleyip duruyorum," diye, annem konuşmaya devam ediyordu. "Birisi çıkıp, erkeklerin gerçek kişilikleri konusunda yazılar yazmalı."

"Timmy'nin dövdüğü o kızın durumu nasıl?" diye sordum.

Annem, beni hiç duymamış gibi : "İnsanın ömür boyunca bir tek şansı vardır ve o şans, kadınların karşısına genç yaşlarda çıkar. Ne var ki, daha ne olduğunu anlamaya zaman bulamadan, fırsat elden kaçar." Bu değerlendirmeye cevap vermedim. Annem gerçi erkeklerden nefret ediyordu, ama zaman zaman onlardan yana çıkmaktan da geri kalmıyordu. Bu tutumuna çok kızıyordum. Kocasının kendisini terketmiş olmasına rağmen, tek kurtuluşu yine babaerkil aile düzeninde bulmaktaydı.

Bir açıdan annemle Madison birbirlerine benziyorlardı, çünkü her ikisi de duydukları nefretten destek umuyorlardı. Her ikisi de geleceklerini son derece karanlık görüyor, hiç bir çözüm yolu bulamayacaklarına kesinlikle inanıyorlardı. Çektikleri acıyı azaltmanın tek yolu olarak da o acıyı başkalarına devretmeyi düşünüyorlardı.

"Hiç kendi kendine, ölmüş numarası yaptın mı?" diye anneme sordum.

Soluğundan, irkildiğini anladım. "Jesse !" dedi. "Neden böylesine aşırı karamsar şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü ben, tükendim," dedim. "Tükendim ve usandım."

"Bir tek annen var şu dünyada. Bunu unutma."

"Evcilik oynamayı bir yaşam türü mü sanıyorsun sen?" diye çıkıştı.

"Seni sonra ararım anne," dedim.

"Ayrılmak zorunda mısın?"

"Evet," dedim ve telefonu kapadım.

Annemin gençliğinde gydiği ve hâlâ gardrobunda, plastik torbalar içinde sakladığı pahalı, özel dikilmiş elbiselerini ve hiç bir bölümünü kaçırmadığı, bir meslek kadınının yaşamını konu alan TV dizisini hâtırladıkça, onun duygularına saygılı olmaya çalışırdım. Gerçekten, gençliğinde bir şans yakalamış ama sonra onu elinden kaçırmıştı. Bu haline üzülürdüm. Fakat telefonda anlattığı şu öyküler, benim yaşamıma birer beddua gibi etkide bulunuyordu. Onlardan kurtulmanın tek çaresi olarak, annemle konuşmalarımızı kısa kesmeyi bulmuştum.

Karnımın üstüne yatıp kollarımı kalçalarımın altına yerleştirdim ve iki alimle fıstığımı avuçladım. Bebeklikten beri bu tarz yatmaya alışıktım. Yatağın altından alt kattaki Çinlinin sesini, üst kattan da orada yaşayan çiftin mutfakta, banyoda ve yatak odasında gezinmelerini dinleyebiliyordum. Annemin beni sevmeye gelmesini düşledim. Üstümde yatıyor, kalçalarını üzerime bastırıyordu. Ona zevk vermeye çalışmam konusundaki düşümde bir tür alışkanlık var gibiydi. Bütün yaşamım boyunca, elimden geldiği kadar, onu mutlu etmeye çalışmamış mıydım?

Ertesi akşam, Carmen'e arka kapıdan girdim ve Madison'un merdivenlerin en üst basamağında beklediğini gördüm. Basamaklar az aydınlatılmıştı. Onun yukaırda, sunak önünde duran bir papaz gibi görünmesinden hoşlanmıştım. Üzerinde, dün geceki elbiseler vardı. Basamakları tırmanıp ona yaklaşırken, uyuşturucu almış olduğunu ve yükseklerde uçtuğunu farkettim.

"Yılan beni büyüledi ve ben de onu yedim," dedi. Birden bire, içimde bir huzursuzluk hissettim. Üzerinden biraz zaman geçince, bir önceki gece aramızda gelişmiş bulunan yakınlığı unutuyordu. Bıkkın bir sesle : "Yukarda bir çetin ceviz var," dedi. "Seyirci istiyor."

"Sadece orada durup olup bitenleri izleyecek miyim? diye sordum.

Başını evet anlamına salladı.

"Tamam," diyerek Madison'u izledim. Önümden yürürken yaydığı kokuyu aybaşı kanının kokusu kadar kuvveli buldum. Meraklanmış ve ilgilenmiştim. O günlerde hâlâ, sapıklığın o kendine özgü çekiciliğinin farkında değildim. Yatağın üstünde oturan adam, tahmin edebildiğimden daha gençti. Saçları çok açık sarı renkteydi ve bütün çizgileri kadınsıydı. Boynundaki papyonu ve pahalı giysileri içinde, Madison'un uzay-çağı odasında bir av kuşu kadar yadırganacak bir görütüsü vardı.

Madison, bir bardağa benim için iki üç santimetre kadar bourbon doldururken adamı azarladı : "Sanırım sana soyunmanı söylemiştim..."

Adam pabuçlarını çıkardı, sonra çoraplarını

sıyırıp pabuçlarının içine yerleştirdi. Elleri titriyordu. Ayakkabılarını yatağın yakınına, yanyana gelecek biçimde yerleştirdi. Pantolonunun fermuarını açıp önce bir, sonra öteki paçasını çıkardı. Pantolonu da özenle katladı ve pabuçların üstüne koydu. Papyonunu çözüp gömleğinin yakasını açtı. Gömleğini de çıkarıp ayağa kalktı. Üstünde yalnız boksör tipi donu kalmıştı. Endişeli, ama aynı zamanda da memnun bir görünüşü vardı.

"Onu da çıkar," dedi Madison. Adam, donunu sıyırdı ve öteki giysilerinin üzerine bıraktı. Hafifçe titriyordu. Derisi ürpermiş, tüyleri dikenleşmişti. Her halde biraz üşüyordu. Madison'a özlemle bakıyor, sonraki emirlerini bekliyordu.

Madison : "Yatağın üstüne eğil," dedi. Sesi ciddiydi. Adam, yatağın kenarına yanaşıp eğildi. Bacakları biraz ayrılmıştı. arkasından, anüsünü ve çevresinde bukleleşmiş bacak arası kıllarını görebiliyordum. Bourbonumu bir dikişte içtim. Cinsel organlarım bir uyaz gemisinin ateşleyicisi gibi ısınmış, kızıl derecede korlaşmıştı. Madison'un benimle geliştirmek istediğini umduğum samimiyetin bir aşaması mıydı bu? Bir erkeğin kıçının deliğine bakmam mı gerekiyordu.?

Madison, tuvalet masasına oturdu, tırnak makasını çıkardı ve başparmağının tırnağını kesip attı. Adam, soluksuz kalmış gibi bir ses çıkardı. Madison öteki elinin de tırnaklarını kesmeye başladı. Her tırnağın kesilişinde, adam irkiliyor, soluksuz kalmış gibi sesler çıkarıyordu. Madi-

son, ayaklarındaki süslü botlardan birini çıkarıp bir kenara attı ve ayağını iskemlenin üzerine koydu. Sonra teker teker, ayak parmaklarının tırnaklarını kesti.

"Şu kadını görüyor musun?" diye beni gösterdi. "Burada yaptıklarının hepsini, gidip senin küçük oğlanlarına anlatacak."

Donakaldım. Adam Madison'a herhangi bir cevap vermemişti ama, onun sözleriyle heyecana gelmiş olduğu belliydi. Gerçi şimdi artık Madison'un geçmişi hakkında bir şeyler biliyordum ama, kişiliği hâlâ esrarla doluydu. Başkalarına yaptıklarıyla kendi bilincinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Bunu cinselliğinden yararlanarak yapmayı düşüneceği yerde, başkalarına eziyet etmek suretiyle başarmaya çalışması beni ürkütmüştü. Madison, "... sonra da şunu yaparım," biçimindeki anlatım yoluyla etkilemeyi, gerçeklere tercih ediyordu. Herhalde kişileri cinsel uyarıcı etkisi olan öykülerle uyarma yönteminin kendi benliğini cinsel uyarıcılık eyleminden uzak tutacağına inanıyordu.

Öteki ayakkabısını da çıkardı ve önce daha sert bir "kırt" sesi ile baş parmağının sonra da öteki parmaklarının tırnaklarını teker teker kesti. Botlarını tekrar ayaklarına geçirdi. Bir çekmeceden lastik bir eldiven çıkarıp eline taktı. Bir tüpten aldığı yağlı jöleyi eldivene bulaştırdı. Eldiven yağa bulanınca parlamaya başladı. İki parmağının üstüne birkaç damla daha jöle sıktı. Adam, onun başucuna dikildiğini görünce içini çekti ve kaba etlerini iyice araladı. Karnı ile yata-

ğın arasından, irileşmiş ve katılaşmış olan penisi görünüyordu.

Madison, onun yanına oturdu ve uçlarını yağlamış oluğu iki parmağını adamın anüsüne soktu. Sonra üçüncü bir parmağını daha içeri kaydırdı ve zorladı. Adamın bacakları titredi. Madison, önce adamın anüsü içindeki üç parmağını ileri-geri biraz hareket ettirdikten sonr usul usul öteki parmaklarını da işe karıştırdı. Biraz sonra bütün eli dirseğine kadar adamın içine girip çıkmaya başlamıştı. Madison parmaklarını yumruk haline getirip harekete devam edince adam soluksuz kaldı. Sırtı bir yay gibi gerildi ve anüsünün pembe kenarları büyük bir ağız gibi açılıp genişledi. Madison, yaptığı işe kendini kaptırmış, kolunu adamın kıçına sokup çıkırıyordu. Hareketlerini darbeler haline dönüştürünce, adam başını yukarıya dikti, derin bir soluk aldı, birbiri ardına bütün sesli harfleri çıkarmaya başladı. Sonunda "Hhhhhhh" diye, bir kedi miyavlamasını andıran biçimde inledi. Madison'un ağzı yarı yarıya aralanmış, hırlayan bir köpeğinki gibi, dişleri ortaya çıkmıştı. Boynundaki damarlar gerilmiş, katılaşmıştı. Kollarını ve bacaklarını vahşice iki yana doğru çırpan adamı, karnına bir iğne batırılmış ve duvardaki koleksiyona eklenmiş canlı bir kelebeğe benzettim.

İstemim dışında : "Madison!" diye haykırdım. Bana ölü gözleriyle baktı. Benim yanımda değildi o anda. Carmen'deki odasında ya da San Francisco'da da değildi. Her yerden, her şeyden

uzaklaşmıştı. Annesinin ırzına geçildiği yerde, o bakkal dükkânının arkasındaki boş arsadaydı ve annesinin alevler içinde yanışını seyrediyordu. Tekrar önüne baktı ve kendini işine verdi. Adamın çırpınmasını önlemek için kolunu onun beline doladı ve sıktı. Madison, babaların çocuklarına sevgi göstermesi gerekmediğini, annelerin okul kızları gibi bir kenara sıkıştırılıp ırzlarına geçilebileceğini, insanların birbirleriyle ilişkilerinin meş'um ve karanlık sonuçlar doğuracağını, bu ilişkilerin hepsinin şiddete ya da cinayete kadar varabileceğini çok iyi biliyordu.

Adam ağlar gibi sesler çıkarıyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Başını sağdan sola ve soldan sağa, sallıyor, inliyordu. Tekrar bağırdım : "Madison!"... Ama o, bütün dikktatini yaptığı işe vermişti. Kolunu sürekli olarak ileri geri oynatıyor, sanki adamın kalbine kadar uzanmak istiyordu. Kalbini istiyor diye düşünmekten kendimi alamadım. Çünkü kendisinin bir kalbi yok. Koşarak odadan dışarıya çıktım. Merdivenlerden hızla indim ve kendimi sokağa attım.

Bell'i bulmak için Black Rose'a gidiyordum. Madison'un yumruğuyla yaptıklarını seyrettikten sonra, Bell'in bana hiç bir zaman bir sevgili gibi davranmamış olduğunu anlamıştım. Artık biliyordum her şeyi : Bell, benimle, ölü babasının anısını yatıştırmak için birlikte yaşamıştı. Benim onun yanında kalmamın asıl nedeni ise, Bell'in sevgi dolu ilgisizliğini anneminkine benzetmiş olmamdı. Çünkü yaşamım boyunca her zaman annemden de sevgi ile ilgisizlik karışımı

sinyaller alagelmiştim. Bell'in beni özleyip özlemediğini merak ediyordum. Ona neden kendisinden ayrılıp orospuluk yaptığımı anlatacaktım : anlatacaktım ki, beni o davranışa iten sebep, kendisinin beni —sadece yüzeysel olarak vücudumu değil, fakat özlemlerimle birlikte bütün benliğimi— reddetmesiydi. Ayrıca ona, insanların çaresizlik anlarından kaynaklanan gücün, mutluluk anlarından kaynaklanan güçten çok daha fazla olduğunu söyleyecektim. "Bell," diyecektim, "Umutsuzluk, aslında köklü ve derin bir kudret kaynağının merkezidir." Ama biliyordum ki, benim Madison'dan ayrılmamı bir düş kırıklığı olarak değerlendirecekti. Çift eşeyli cinselliğin evrensel doğruluğuna inandığım için beni faşist görüşlü olmakla suçlayacaktı ve her ne biçimde olursa olsun bir vücudun başka bir vücuda girmesinin bir tür yaşam garantisi olduğunu iddiada ısrar edecekti.

Bell, Black Rose'un kırmızı deri kaplı bölmelerinden birinde oturuyordu. İkiye ayrılarak taranmış kirli saçları ve astarı yırtıldığı için yana doğru sarkmış ceketiyle, değişmiş gibi görünüyordu. Başını kaldırıp yüzüme baktı, elimi yakaladı ve avucumun içini koklayarak öptü.

"Artık kendimi senin ölmüş olduğuna inandırmıştım," diye, beni masanın üstünden kendine doğru çekti. Üzerine bayat tütün kokusu ve terle karışık bira kokusu iyice sinmişti. "Bana geri gelmelisin Jesse."

Kendimi geri çekip oturdum. "Böyle bir şey yapamam," dedim.

"Beni anlamadın," diye sitem etti. "Çıldırmaktan korkuyorum." Derisi şişmiş ve morarmış gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Buraya sadece, ikimizin beraber yaşamamızın tek sebebinin, sağ olsa babanın beni seveceğine inanman olduğunu söylemek için geldim" dedim. Beni dinlemiyordu bile.

"Yanılıyorsun Jesse," dedi. "Durum zannettiğinden çok daha kötü. Uyku uyuyamıyorum. Uykuya dalarsam birinin beni kandıracağını, bana zarar vereceğini sanıyorum. Babamın başına gelenlerden başka hiç bir şey düşünemiyorum. Hep, onu tiyatroya götüreceğime dair verdiğim sözü hâtırlıyorum. Sırf beni oynarken görmek amacıyla kalkıp buraya kadar gelmişti, çünkü ilk kez uzun süre tekrarlanan bir oyunda rol almıştım. Saat ikide buluşmak üzere sözleşmiştik. Ben, buluşma yerine biraz erken varmıştım ve sokağın karşısındaki bir lokantada oturmuş, bira içiyordum. Sonunda geldi ve karşımda durdu. Başımı kaldırıp baktım. Kalın kolları ve çizgili futbol gömleğiyle komik bir görünüşü vardı. Gereğinden fazla heyecanlı olduğunu ve bu yüzden beni utandıracağını düşündüm. Kilitli tiyatro kapısını bir kaç kez zorladı. Asıl korkunç olan şu ki, onun o boş çabalaması bana zevk vermişti."

"Davranışının çok yanlış olduğunda kuşku yok," dedim. "Ama artık olan olmuş. Baban öldü ve sen, pişmanlığını göstermek için hiç bir şey yapamazsın."

Başıyla beni onayladı. "Oysa bana karşı her zaman ne kadar da iyiydi," dedi. "Bir Babalar Günü'nde özel bir kahvaltı hazırlamıştık. Annem, kahve ile kek satın almıştı, beni de babama bir hediye almaya zorlamıştı. Babam o kadar sevinmişti ki, verdiğim hediye paketini açarken kolumu okşamıştı. Elleri titreyerek paketi açtı ve komşunun çöp kutusundan çıkardığım lekeli bir boyunbağını gördü. Hiç bozuntuya vermeden kravatı boynuna taktı, gülümsedi, beni öptü ve oturup kahvaltısına devam etti."

"Bell!" diye onu uyardım. "Bırak artık kendine işkence etmeyi."

"Elimden gelmiyor Jesse," dedi. "Sürekli olarak, acıyla kıvranmama sebep olan geçmiş olayları hâtırlıyorum. Bakışlarını önündeki cin bardağına dikti ve kâğıt peçetesini üst üste katlamaya girişti. Barmen, sürtünerek yanımızdan geçti ve buruşturulmuş kağıda sarılı bir parça odunu ateşe attı. Alevler, bir yara izi gibi mor ve yeşil renkliydi ama ocaktan hiç ısı yayılmıyordu.

Bell, gözlerini kapamıştı. Kirpiklerinden sızan birkaç damla gözyaşı, yanağından aşağıya kaydı. "Öldüğünde," dedi. "Ağzından dışarıya tüylü, yarasaya benzeyen bir cinin çıkıp gittiğini gördüm."

Elimi elinin üstüne koydum ve sıktım. Islak gözleriyle yüzüme bakıp mırıldandı : "Kendimi şimdiden cehennemde hissediyorum. Bu halimi hiç bir zaman anlayamayacaksın Jesse." Doğruldu ve erkekler tuvaletine doğru gitti.

Bar tezgâhındaki adamlardan biri beni süzüp duruyordu. Toparlak, dolgun bir suratı vardı ve sırtına, kol uçlarında fermuar takılı bir deri ceket giymişti. Adamın Carmen Bar müşterilerinden biri olduğundan korktum. Ama onu daha önce hiç görmemiş olduğumdan hemen hemen emîndim. Halinde dikkati çeken bir şeyler vardı. Cinsel ilişki için para ödeyen tiplerden olmadığı belliydi.

Gözlerini üzerimden ayırmadan yanıma sokuldu ve "Eee..." dedi. Çevresine yaydığı kömür ve nem kokusundan ve nasırlı parmaklarından, onun, Madison'un dairesindeki yabancı kişi olduğunu çakardım.

Bell geri dönüp yerine oturdu ve sordu : "Kim bu? Tanıdığın biri mi?"

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Salonun havası birdenbire değişmişti. Soğuk ve katı bir sesle adama : Lütfen git buradan," dedim.

Serinkanlılıkla : "Bu ibneyle ne ilişkin var?" diye sordu.

"Ne dedin?" Bell, bir adama bir bana bakarak sordu. Yüzü kızarmıştı. Yabancı ona aldırmadı. Bardağımdan bir yudum içki içti. Bell yerinden doğrulmaya yeltendi, ama yabancı onu itip geri oturttu.

"Senin gibi küçük puştlara kız arkadaşları hakkında bilgi vermek benim görevim," dedi.

Bell öfkeyle konuştu : "Ya senin hakkındaki gerçekler? Kimsin sen? Okul otobüslerini izleyip kız çocuklarını mı kandırırsın? Kanında cinsel hastalık mikrobu mu taşırsın? Kendi öz ananı mı düzersin? Kimsin? Nesin?"

Adam : "Seni gidi küçük ibne seni." diye Bell'i yakasından tutup bölmenin dışına çekti, sırtını sertçe tuğla duvara dayadı. Bell'in gözleri alabildiğine açılmıştı. Barmen bağırdı : "Rose'da kavga istemeyiz!" Sonra bir atılışta yabancı adamın yanında bitti, onu çekip uzaklaştırdı ve uygarca davranmadığı takdirde kıçına vurup dışarı atacağını söyledi.

Bell, berbat bir durumdaydı. Bana, dışarda bekleyeceğini söyleyip hızla kapıya yöneldi.

Yabancı adam tehdit dolu bakışlarla barmeni tepeden tırnağa süzdü, sonra bar tezgâhına gidip yaslandı. Yanına sokulup sordum : "Onun dairesinde kaldığımı sana Madison'mu söyledi?"

Yabancı adam başını sallayarak evet dedi. Bileğimden sıkıca tuttu ve "O kapıyı açık tut," diye mırıldandı. "Arada bir uğrayacağım."

Black Rose'dan dışarıya çıktığımı görünce, Bell, başını uzağa çevirdi. Kapının önünde bekliyordu ve sigara içmekteydi. Durum, baştan sona dehşet vericiydi, ama zaten hep böyle olmamış mıydı? Bir bakıma kendimi rahatlamış gibi hissediyordum, çünkü artık, herşeyin yolunda olduğuna inanmış gibi görünmek zorunluğu ortadan kalkmıştı. Yanına geldiğimi görünce sigarasını yere attı ve ayağının ucuyla izmariti ezdi.

"Bu günden sonra senin o güzel kalçalarınla o yaratıkla nasıl düzüşebildiğinden başka birşey düşünemeyeceğim," dedi.

Titreyen parmaklarla ceketinin yakasına dokundum. "Belki de, benim o adamla düzüştüğümü düşünmek, seninle aramızda normal bir iliş-

ki kurulmasını tasarlamaktan daha kolay olacaktır," dedim.

Cevap vermedi. Bir süre karşı karşıya, kuru bir sessizlik içinde durup birbirimize baktık. Nedense birden bire, Goldengate Parkı'ndaki kuğulu havuzu, havuzda ikimizin yan yana, çıplak ayakla yürüyüşümüzü ve Bell'in saçlarımı hafifçe okşamasını, benim de onun yüzüne bakışımı hâtırladım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tattoo Museum'un (Dövme Müzesi), Sexplosion'un (Seks patlaması) ve Lusty Lady'nin (Şehvetli Hanım) önünden geçtim. Taylor ve Eddy sokaklarının kavşak noktasında, tekerlekli iskemlede oturan bir adam, orta yerine mum yerleştirilip yakılabilen kâğıttan yapılmış güller satıyordu. Biraz daha ilerde, eşofman giymiş ve omuzlarında küçük bir çocuk taşıyan bir adam, bana bir otobüs abonmanı satmak istedi. Kuvvetli bir rüzgâr sokağın bütün çöplerini havada uçuşturuyordu ve çan eteklikli sıska bir kız, bir kapı aralığında uyuşturucu çekiyordu. Bir Arap şarküterisine daldım, bir kutu bira satın aldım. Yakındaki porno-video dükkânının vitrini önünde durup, Carmen'in üst kat pencerelerindeki mavi neon ışıklara baktım. Bira kutusunu başıma diktim ve kapı önünde konuşmakta olan erkeklerin dikkatini çekmeye çalıştım. Bir gözüm

Carmen'in pencerelerinde öteki gözüm vitrinde oynayan porno video ekranındaydı. Yapmam gerekeni yaptığıma inanıyordum. Vitrin camında kendi yüzümü görmek istedim, ama içerisi fazla aydınlık olduğundan yansıma olmuyordu. Hava serindi. Gömleğimin kollarını bileklerime indirdim. Madison'un o yabancı adamı yanıma gönderip beni düzdürtmesine pek hayret etmemiştim. Madison, insanların özgürlüğüne ve eşitliğine inanmıyordu. Beni bir köle gibi kullanmıştı. Felsefesi, tehlikeli bir yoldan-çıkarma taktiğine dayanıyordu.

O güne kadar anne ve babamı yüzeysel bir yakınlık çerçevesinde görmüştüm. Bunu şimdi anlıyordum, çünkü artık bir prenses olmadığımı biliyordum. Gerçi heyecan duygularım karmaşıktı ama, hiç bir yönümle Carmen'de orospuluk yapan öteki kızlarınkinden iyi ya da üstün değildim. Yalancılar beni her zaman cezbetmişti, çünkü kendim de bir yalancıydım. Bütün kadınlar gibi ben de, kendi hâtıralarıma ve kendi yanılgılarıma derin bin bağlılık duyuyordum.

Boş bira kutusunu tuğla duvarın bir kenarına bıraktım ve çıkardığı gıcırtılı teneke sesine kulak verdim. Carmen'in arka kapısına gittim; yarı karanlık basamaklara tırmandım. Akvaryumlar her zamankinden daha fazla hava kabarcığı çıkarıyor, bu yüzden de daha fazla gürültü yapıyorlardı. Ya da bana öyle geliyordu. Yetersiz aydınlık yüzünden beyaz renkler mor gibi görünüyordu. Yanıp sönen ışıklar altında, Susan, kendi odasında dansediyordu. Spiral merdi-

venlerden çıkıp Madison'un odasına vardım. Tuvalet masasının karşısına geçmişti. Başını ileriye ve yukarıya uzatmıştı. Önce onun dua ettiğini sandım, ama sonra, masanın üstündeki lastik tüpü ve şırıngayı gördüm. Sızmıştı. Yakınına sokuldum. Saçlarının dipleri, kirli sarı renkteydi. Kolunun iç tarafındaki damarlar, iğne izleriyle morarmıştı. Birden başını çevirince bir adım geri çekildim.

"Ne durumda olursam olayım, birinin beni gözetlediğini hemen farkederim," dedi.

"Beni düzmesi için gönderdiğin herifle karşılaştım."

Madison gülerek ayağa kalktı. Kendine güveni biraz sarsılmış gibiydi. "Eee?" diye sordu.

"Orosponun tekisin sen Madison," dedim. "Bari ırzıma sen geçseydin."

"Ne olmuş yani?" diye başını salladı, omuzlarını silkti. "Zaten kıvamındaydın sen... Düzüştüğün herkesin daha önce başkalarıyla düzüşmüş olduğunu ve senden sonra da düzüşeceğini bilmen gerekir."

Ona vurmamak için bütün irade gücümü harcadım. Öfkeyle konuştum : "Bir kadının orospu olmasının herşeye daha kolay katlanmasına yardım edeceğine inanıyorsun ha?" dedim. "Bu derece alçak olduğunu bilmiyordum."

Kendini yatağa attı ve umursamaz bir tavırla cevap verdi : "Ben bir orospuyum ve o sayede her şeye daha kolay katlanabiliyorum."

"Hastasın sen..."

Aynı umursamazlıkla, ders verir gibi devam

etti: "Anlamlı ilişkilerin hepsi, geleneklerle duygusallık arasında kararsızca titreşirler."

"Ama," dedim, "Hiçbir zaman herhangi bir yabancı, aileden biri ya da bir sevgili kadar önemli değildir."

"işte mesele bu," dedi. "Tanrı'nın gözünde ve benim gözümde herkes bir ve eşittir. Bırak bu budalaca tartışmayı Jesse. Gel yanıma. Beni istemiyor musun? Senin için özel bir anlamım yok mu?"

Cevap veremedim. "Ne düşündüğün ve ne yapacağın o kadar belli ki," dedi. Gömleğinin düğmelerini açtı ve memelerini, sivri meme başlarını gösterdi. "Gel yanıma da sana o acılı, kederli çocukluğumdan söz edeyim," diye devam etti : "Babamın bana nasıl tecavüz ettiğini, annemin nasıl öldürüldüğünü anlatıp seni etkileyeyim. O zaman belki beni öpersin." Gömleğinin bir kolunu sıyırıp çıkardı. Göğüsleri titredi. Bir yandan konuşuyordu : "Yaşamının bir film gibi olmasını istiyorsun sen. Bu yüzden bana gelmeyeceksin. Ben, senin istediğin kusursuzluğa sahip değilim. Senin gözünde her şey, daha başlamadan yıkılıp yok oluyor. Sana, seni sevdiğimi söylememi ister misin?"

Yerimden kıpırdanmadım. İnadımı görünce öfkelendi, çene kemikleri gıcırdadı.

"İlerde, bütün ilişkilerin duvar kâğıtlarındaki motifler gibi birbirinin aynı olduğunu görecek, anlayacaksın," diye mırıldandı. "İleri adımlar attığını kendini geliştirdiğini zannediyorsun ama, gerçekte kendi tutkularının tutsağısın."

"Sen daha şimdiden ölüsün Madison," dedim. Bunları söylemeyi kurmamıştım, ama sözler ağzımdan çıktıktan sonra düşünceme uygun olduklarını gördüm.

Yataktan atlayıp üstüme saldırdı ve beni merdivenlerden aşağıya kadar kovaladı. Arkamdan bağırıyordu : "Senin aklından geçen her şeyi biliyorum. Gerçek aşk boklarını da alıp defol git burdan."

Pig, oturma odasındaki Victoria tarzı koltuğunda oturuyordu. Önündeki mermer kahve masasının üstüne tarot kartları yayılmıştı. Üzerindeki kabardin takım elbise ve başındaki pembemsi perukla düzgün ve rahat bir hali vardı. Kolundaki bilezikler şıngırdıyordu.

"Kalbimin derinliklerinden hissediyordum senin mutlaka geri döneceğini," dedi. Yakınındaki divana eliyle vurarak oturmamı işaret etti. Pig'in koca vücudu, bir radyatör gibi ısı yayıyordu. Ona doğru eğildim. Kollarını belime sardı. "İri ve güçlü dişleri olmayanlar kalbinin sırlarını açığa vurmamalı güzelim," dedi. Başımı göğsüne dayayıp saçlarımı okşarken devam etti : "Başkalarından çok daha kolay âşık oluyorsun. Bir zamanlar, kahvede işçi sınıfıyla ilgili şiirler okuyan bir adam tanımıştım. Gözlerinde yatakodası düşleri vardı. Tanışır tanışmaz bana, kısa süre önce annesinin kalp krizinden öldüğünü, kendisinin bir otomobil kazasında bir adamın ölümüne sebep olduğunu ve kız arkadaşının da orospuluk yaptığını anlatıvermişti bir çırpıda. Göz bebekleri fazla irileşmişti ve bileklerinde

kabarık yara izleri gördüm. Kırmızı şarabını benim masama taşıdı ve ormanda bir bebek ölüsü bulan küçük bir erkek çocuktan söz etti. Çocuk, bebeğin bir melek olduğunu sanmıştı, çünkü morarmış, ölü parmakçıklarının arasında bir kuş tüyü görmüştü. "Omuzumu okşarken, gösterdiği örnekle neyi kastettiğini açıkladı : "Dehşet verici olaylar, birer istisna değil, kural halini aldı. Her yerde ve her zaman karşımıza çıkıyorlar." Pig'in ağzından keklik üzümü kokusu yayılıyordu. Kalın bacağını usulca yana kaydırmak istedi, ama kahve masasına çarpmasını önleyemedi. "Başımdan o kadar çok yürek acısı geçti ki," dedi. "Öylesine can yakıcı serüvenler yaşadım ki, artık sadece anılarıma güvenmeye karar verdim. Her birini teker teker elden geçirip değerlendiriyorum. Ta ki, siyah kadife bir torbadaki pırlantalara benzesinler."

"Elden mi geçiriyorsun?" diye doğrulup ondan biraz uzaklaştım. "O zaman bütün hâtıralarını birer yalan haline sokuyorsun."

Pig, çekingenleşmişti. Duygusal refleksleri yumuşaktı ve dikkati dağınıktı. Demek, uzak geçmişindeki anılarına güvenmeye, onlarla yetinmeye karar vermişti...

Yüzüme şaşkınlıkla bakıp sordu : "Yalancı olduğumu mu sanıyorsun?" Bir süre sessiz kaldık. Birbirimize söyleyecek bir şey bulamıyorduk ya da istemeden, söylememiz gereken şeyleri söylemiştik. Bir süre sonra, yüzüme bakmadan içini dökmeye girişti : "Acımak, çok garip bir heyecan türü. Acıma duyan kişi, iğren-

meye çok yakınlaşmıştır. Acıyan kişi, kedini acıdığı kişiden kesin olarak ayırmak ister. Bunu da çoğu zaman, tıpkı şimdi senin bana yaptığın gibi, ahlakî suçlamalarla yapmaya çalışır." Ayağını şiddetle yere vurdu ve bağırdı : "Bu tür bilgiçlik taslamalar... Bak sana ne anlatacağım. Bir zamanlar annemin yazlığında bir adamla birlikte yaşıyordum ve yatak çarşaflarını hiç değiştirmiyordum. Anneme göre bu, kendisini hiç sevmediğimi gösteriyordu. Erkek arkadaşlarımı kendisinden daha çok seviyordum, çünkü onlarla birlikte kullandığım yatak çarşaflarını kirlenmemiş sayıyordum." Şarabından bir yudum aldıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Annem haklıydı. Aşk, bir tür kimyasal olaydır. Ölüm dışında yalnız aşk, eğer uygun biçimde kullanılabilirse, insan yaşamında önemli değişiklikler yapar. Madison'la ilk gecemizi hâtırlıyorum. Bütün saniyeleriyle o gece, son derece güzel bir düş gibi hafızamda yaşıyor. Madison'un derisini hiç unutmadım. Ölünceye kadar da unutmayacağım." Bakışlarını benden kaçırdı, arka bahçesinden dışarıya, çamurlu arsalara döndü.

Pig'in saçma sapan lirizmine yakınlık duyamıyordum. O anlattıkça, kendimi, çöp kutusu içindeki bir lağım faresine benzetiyordum. Belki de iç huzurunu hiç bir yerde bulamayacaktım. Annemi bırakıp gitmekle babam, çocukluğumla ilgili anılarımı baştan sona kadar zehirlemişti. Belki de bu yüzden, aile bireylerinin birbirlerine yürekten bağlı olmadıkları konusunda Madison'un söyledikleri aklıma yakın geliyordu. Ai-

lem, sanki bir film çekmek için bir araya gelmişti de, film bitince herkes bir tarafa dağılıp gitmişti.

Kirlenmiş benliğimi Bell,'in hâtıralarına arıştırdığım için memnun olmam gerekirdi, çünkü o, ölü babasının gönlünü hoş etme gayreti ile bana duyduğu isteği birbirine karıştırmıştı. Bütün romantik ilişkilerde olduğu gibi, Bell'le olan ilişkimiz, aslında bir aile kurmanın ilk adımıydı.

"Madison bir orospu," dedim. "Ben de bir orospuyum."

Pig'in suratındaki kan çekildi. "Olabilir," dedi. Suratı asılmıştı.

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu. "Madison'un evli olduğunu bir de çocuğu bulunduğunu ve ortaklı bir çiftlikte kocası ile birlikte yaşadığını mı sanıyordun?"

Gözlerimin içine baktı. Ellerimi inceledi. Omuzlarımın duruşunu gözden geçirdi. Sanırım, Madison'la ilgili hâtıralarını neden sabote ettiğimi anlamaya çalışıyordu. Dev bacaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı.

"Mantomu getir," dedi. "Dışarıya gidiyoruz."

Takside yol alırken, Pig, çevresinde hiç komşusu kalmamış olmasına ve çamurlu boş arsaların su kıyısına kadar uzanıp gittiğine hayret etmemiş gibi görünüyordu. Bununla beraber, başında gri renkli bir kukuleteyle sokak ortasında bir şilte üzerinde yatan adamı görünce irkildiğini farkettim. Carmen'e yakınlaşınca, gökdelenler yüzünden görüş alanının ve trafik sıkışıklığında taksilerin birbirine girmesi, Pig'i biraz ürküttü. Yol boyunca taksi sürücüsü ile

öteden-beriden konuşmaya çalışıyordu. Şoför İspanyol kökenli olduğundan, Latin müziğinin büyüleyici etkisinden, flamenconun ne kadar duygusal bir dans olduğundan söz etti. Ama adam sadece başını sallıyor, hiç karşılık vermiyor ve sürekli olarak dikiz aynasından arkaya bakıyordu. Sanki İngilizce anlamıyordu. Polk Caddesi'nde eliyle dışarıyı işaret ederek sordu : "Şuradaki Bell değil mi?"

Gerçekten de gösterdiği kişi Bell'di. Kirli pardesüsünün içinde, Black Rose'a yakın bir yerde duvara dayanmış, tanımadığım bir genç adamla konuşuyordu.

Koluma dokunarak cevap istedi : "Yanındaki kim?"

"Bilmiyorum," dedim. Vücudumu kapıya doğru eğdim. Bell hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu.

Carmen'e gelince taksinin ücretini ödedim ve Pig'in dışarıya çıkmasına yardım ettim. Gözleri hâlâ dış dünyanın ışıklarına alışmamıştı ve dengesi yerinde değildi. Kaldırımı geçip kapıya doğru yürürken tökezledi. Ama içeriye girer girmez rahatladı. Barın yarı karanlığı ve tezgâhın gerisindeki sıra sıra içki şişeleri, alışık olduğu şeylerdi. Vakit erken olduğundan kalabalık yoktu. Tezgâhın önündeki taburelere oturduk. Kucak dansözleri bir köşede kafayı çekiyorlardı ve müzik, Christmas sesleri kadar gürültülüydü. Kırmızı şarap ısmarladık. Uzun, ince bardakları görünce, Pig'in yüzü güldü. Çevresindeki her şeyi incelemeye çalışıyordu, bu yüzden bir süre

konuşmadı. Az aydınlatılmış duvar resimlerine, tezgâhı kaplayan metale dikkatle baktı. Ben de düşünceliydim. Acaba Pig'i buraya getirmekle doğru mu hareket etmiştim? Madison'la karşılaşmak onu üzmeyecek miydi? Kaş yapayım derken göz çıkarmış olmaktan korkuyordum. Madison'la Pig'in ben ve annem gibi olmalarını, birbirlerine —içlerinden gelmese bile— iyi davranmalarını diliyordum. Ön kapı ne zaman açılsa, Pig huzursuzlanıyordu.

"Ne söyleyeceksin ona?" diye sordum.

"Onu sevdiğimi," dedi. "Ona söylemek istediğim tek şey bu." Bu tutumuyla Pig herhangi bir anne gibi, duygusal davranıyordu ve basit bir sevgi ya da aşk gibi algıladığı nesnenin içeriğinde bir kamyon dolusu kargaşa bulunduğunun farkında değildi. "Bir kadını sevdiğin zaman," diye açıkladı. "Aslında kendi kendini seviyorsundur. Sana dehşet verici gibi görünebilir, ama sevdiğin kadını yutmak gelir içinden. Bir erkekle olan ilişkinde, kaburgalarının onunla kelepçelenmiş gibi birleşmesini istersin. Oysa sevgilin kadınsa onu yutmak istersin çünkü onu tamamen kendine mal etme ihtiyacını duyarsın."

"Madison tek kadın sevgilin mi?"

"Hem evet hem de hayır... Daha önce, Fransa'dan, Claudine adlı bir zenci kız vardı. Claudine, kendini bir tür sofistike cezbeye kaptırmıştı. O kadar siyah bir derisi vardı ki, bir gece, bir partiden dönerken çişini yapmak için bir ara sokağa girdi; dönüşünde, sadece havada yüzen bir gece elbisesi görebiliyordum."

Barın öteki ucunda oturan kucak dansözleri kıkır kıkır güldüler. Her halde Pig'in kim olduğunu ve benim neden onun yanında bulunduğumu merak ediyorlardı.

Pig, onları göstererek sordu : "Çocukları var mı?"

"Bazılarının."

"Bana kalırsa 'çoğalma' fikri saçma," dedi. Ama bu inancından kendisi de pek emîn değildi. Herhalde bu sözü, öfkesinin arkasına gizlenmek için söylemişti. İnsanların çoğalması konusundaki gerçek fikrinin ne olduğunu anlamak zordu, ama aklından geçenler, hiç kuşkusuz, 'annelik'le ilgiliydi. Madison'a olan derin tutkusunun nedeni de biyolojik bir özlem olsa gerekti.

Bir bardak şarap daha ısmarladı. Yanakları iyice kızarmıştı ve parmakları bardağının etrafında kuvvetle bükülmüştü. Burnunun kenarlarında, biraz fondöten boyası birikmişti. "Madison başkalarına hiç benzemez," dedi. "O, kadın gövdesine girmiş bir kurttur. Hiç unutmam, yağmurun on gündür aralıksız yağdığı bir gecede saki içip sarhoş olmuştu da, Tanrı'nın dünyayı yumrukladığını zannetmiş, bu nedenle artık dayanamayacağını ve suçlarını itiraf edeceğini söylemişti. İtirafları korkunçtu. Paris'te, ölü bebeğini saydam bir plastik torbaya yerleştirip çöp kutusuna atmıştı. Bebeğin adı Elaina idi ve küçük parmağında zümrüt bir yüzük vardı. O gece boyunca hiç aralık vermeden içip bütün parasını harcamış ve sabaha kadar birkaç erkekle düzüşmüştü. Sabahın erken saatlerinde kendini, sessiz

bir sokakta yürürken bulmuştu. Anlattığına göre gri renkli taş binaların bütün duvarları ıslaktı ve sokakta biriken sular, demir parmaklıklı kanalizasyon deliklerinden içeriye akıyordu. Önünde yürüyen, başına komik bir küçük şapka geçirmiş ve sırtına yağmurluk giymiş yaşlıca bir kadın görmüştü. Madison, kendi çocuğunun ölümünden ve yaşamının perişanlığından, ihtiyar kadını sorumlu tutumuş, kadını yere yatırıp göğsüne oturmuş ve gırtlağını kesmişti. Bunları bana anlatırken derin bir vicdan âzabı duyuyordu. Uzun süre, öldürdüğü kadının yüzüne bakmıştı ve söylediğine göre zavallı kurbanının gözleri tam anlamıyla renksizdi."

Pig'in bu öyküsünün beni hiç şaşırtmaması gerekirdi, ama yine de hayretle sordum : "Yani Madison'un gerçekten bir câni olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Madison'un kişiliği-- tanıdığım kadarıyla– cinayet işlemeye yatkındı. Ama Pig'in anlattığı her şeye inanmamak gerekirdi. Ne var ki, öykü ister doğru ister yanlış olsun, Pig'in Madison'u hangi gözle gördüğü böylece ortaya çıkmış oluyordu.

Pig, başını sallayarak soruma olumlu cevap verdi. "Evet, Madison bir katildir ve bu, onu bir bakıma özel bir kişi yapar." Bakışlarıyla barda çalışan kızın soğutucuya eğilmesini izledikten sonra devam etti : "Sevgililerine yazdığı aşk mektuplarının bir bölümü ile onlardan aldığı mektuplar, hâlâ bende, saten kaplı kutularda saklı duruyor. Arada bir onları okurum ve aklım karışır." Ağzından çıkan son sözleri zorlukla

duymuştum. Omuzumun üstünden, Madison'un merdivenlerden indiğini görmüştü. Taburesinden doğrulmaya çalışarak seslendi : "Güzelim..."

Madison hiç şaşırmış gibi değildi. Bize doğru yaklaştı ve konuştu :

"Her zamanki gibi şişkosun ha, Pig?"

Pig'in suratı iyice kızardı. "Bir konu hakkında seninle konuşmak istiyorum," diye kekeledi.

Madison başını sallayarak kabul ettiğini belirtti ve barın dış kapısını gösterdi. İkisi arasındaki yakınlık beni hayrete düşürmüştü. Kim ne derse desin, Madison, Pig'e belli ölçüde bir saygı duyuyordu. Yoksa Carmen'de bulunan herkese olduğu gibi ona da bir müşteri gibi mi davranıyordu? Kendime bir içki daha ısmarladım ve insanların değişik kişilere karşı nasıl farklı davranışlarda bulunduklarını düşündüm. Belki de bende isyan duyguları uyandıran dürtü, insanların bu haliydi. Bütün sevgililerimin benden önce başka sevgilileri olduğunu bilmek, beni öfkelendiriyordu. İlişkilerimde bir saflık, bir dokunulmamışlık istiyordum. Bell, sürekli olarak eski sevgilisi Kevin'in hasretini çekiyordu. Babam, annemi yüzüstü bırakıp başka bir kadınla evlenmişti. Kutsal kitaplar Âdem ile Havva arasındaki cinsel ilişkinin yeryüzünde kötülüğün başlangıcı olduğunu yazıyorlardı. Oysa insanların evrensel acısının asıl sebebi, aralarındaki ilişkilerin dürüst olmayışı idi.

Kapının dışında onları gördüm. Işıklı kaldırımın üstünde Pig, kollarını göğsü üzerinde ka-

vuşturmuş, Madison'un vaazını dinliyordu. Onlara bakarken, kendi anneme anlatmak istediğim halde anlatamadığım şeyler aklımdan geçti. Mümkün olsa anneme, onu çok sevdiğimi, fakat bu denli ilgiye muhtaç, bu denli çaresiz ve mutsuz görünmek istemesine katlanamadığımı söylerdim. O halleri yüzünden kendimi onun mutsuzluğundan sorumlu tuttuğumu, bunun da boğucu, kahredici bir his olduğunu açıklardım. Bu kez Pig konuşmaya başlamıştı. Elini Madison'un omuzuna koymuştu ve içini dökerken onun yüzüne bakacağına yere bakıyordu. Arkalarında çetin yaşam anıları bırakmış iki kadın olarak, birbirlerine benziyorlardı. Madison, Pig'e doğru eğilip bir şeyler söyledi, sonra kesin ve kendinden emîn bir tavırla geriye çekildi. Pig başını salladı. Onları izlerken, anne, kız evlat, kız kardeşler ve karı-koca arasındaki çeşitli ilişkileri düşünüyordum. Her ilişkide, söz konusu olan iki kişi dışında hiç kimse, yakınlığın iç yüzünü bilmiyordu. Bell aklıma geldi ve Carmen'den uzaklaşmaya karar verdim. Carmen, gezegenler kadar kararlı ve sabit yapılı bir yerdi ve bunu bilmek, beni çok incitiyordu. Çünkü ben, değişmeye, gelişmeye muhtaçtım.

Kapı açılınca Pig ve Madison benden yana baktılar. Onlara gitmek istediğimi söyledim. Pig, biraz daha kalmam için ısrar etti, ama Madison, umursamaz bir tavırla : "Bırak gitsin şu düzüşkeni," dedi. Kendimi terkedilmiş hissediyordum, ama aldırmadım. Pig'le Madison arasında neler geçtiğini, ikisini birbirine neyin bağlayıp neyin

yakınlaşmalarına engel olduğunu hiç bir zaman öğrenemeyecektim. Canlı, harıl harıl çarpmakta olan bir yüreği avuçlarınız arasında tutmak mümkün değildi.

Eve vardığımda telefon çalmaktaydı ve daha ahizeyi kaldırmadan önce, arayanın annem olduğunu anlamıştım.

"Baban, bundan böyle nafaka çeklerimi göndermeyeceğini söyledi," dedi. "Ben bir sülükmüşüm ve kanını emiyormuşum."

"Belki de parası yoktur," dedim. "Bir taş parçasından kan alamazsın."

"O da aynen bunları söyledi," diye şikâyet etti. "Senin, babandan bir farkın yok. Şimdi hâtırlıyorum, kolejdeki yatak odanda hiç açılmamış mektup zarfları bulmuştum. Baban da ilgi duymadığı konulardaki mektupları açmadan çöp kutusuna atardı."

"Anne," dedim. "Daha önce babamla aramızdaki benzerlikleri yüz kez konuşmuştuk seninle. Ne de olsa onun kızıyım değil mi?"

"Evet ama, baban kötü bir adam Jesse. Artık dayanamıyorum. Baban beni terkedip gidiyor, arkandan sen de ayrılıyorsun. Sanki kurduğum yuva bombalanıyor. Belki güçlü insanlar böyle durumlar karşısında yılgınlık göstermezler, ama ben güçlü değilim. Üstelik senin gibi sofistike de değilim." Sesi oldukça sâkindi, ama ben, onun ağlamamak için çaba gösterdiğini biliyordum. Çekingen bir tonla açıkladı : "Son zamanlarda başıma gelenlerden sonra yaşamayı bile istemiyorum artık."

Dişimi sıkıp ters bir şey söylememeğe çalıştım. Annemin çetin bir çocukluk dönemi yaşadığını biliyordum. Babası bir alkolikti. Annem, onu tanımaya başladığım günlerden beri melodramatikti. Her zaman beni, gelecekteki felaketli günler konusunda uyarmaya çalışırdı. "Neler hissettiğini biliyorum," diye gönlünü almak istedim.

"Sahi mi?" diye bana inanmadığını îma etti. "Gerçekten, içinde bulunduğum durumu anlayabiliyor musun? Ne kadar bahtsız olduğumu tahmin edebiliyor musun? Baban sarhoşun tekiydi ve her hafta en az bir kez, arabasını nerede bıraktığını unuturdu. Bir seferinde sokak ortasında sızıp kalmıştı da el ve ayakları donmuştu. Babanla, salt iyi bir yaşama kavuşacağımı umduğum için evlendim ben, Jesse. Bir papazın kibar ve dürüst olacağını ve beni rahat ve huzur içinde yaşatacağını sandım. Oysa o ne yaptı? Beni aldattı, aşağıladı." Son sözleri birer çığlık gibiydi. "Bu kadarına tahammül edemem artık," diye bağırmaya devam etti. "Baban olacak adamın beni sürüklemiş olduğu bu kasabada daha fazla yaşayamam. Ne zaman çekecek yaptıklarının cezasını bu adam?"

"Çok üzgünüm anne," diye araya girecek oldum.

"Bana acıman gerekmez," diye öfkeyle haykırdı. "Sen zaten her zaman babanın suç ortağıydın. Onunla şiirden konuşurdun hep. O kısacık şortunu giyer, onunla birlikte gezmeye giderdin. Ben biliyordum daha o günlerde, babanın neler

yapmayı düşündüğünü, oysa sen, onun ilgisiyle kendinden geçerdin. Babanı benden çalıyordun ve bundan büyük bir zevk duyuyordun."

"Ama anne," dedim. "O sıralarda ben daha çok gençtim."

"Çok kırdın beni çok," dedi. Ne kadar derin bir üzüntü içinde bulunduğunu anlıyordum. Onun bana yakınlaşmak için harcadığı onca çabaya karşı benim o yönde tek adım atmamış olduğumu kabul etmek zorundaydım. Kendimi suçlu buluyordum. "Allah kahretsin!" diye yine haykırdı. "Öylesine boktan bir yalnızlık içindeyim ki!" Daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım. Öteki sözlerinin hepsinden çok, küfür etmeye başlaması, beni çok etkiledi. Boşanmanın, yürümeyen bir evliliği nasıl betonlaşmış iki ayrı blok haline getirdiğini, uzlaşmazlık hastalığını nasıl kurumlaştırıp onayladığını ve sonsuzlaştırdığını şimdi daha iyi görebiliyordum. Birdenbire içime öyle derin bir acıma ve şefkat doldu ki, başımdaki ağrı yokoldu.

"Eğer istediğin buysa anne," dedim. "Hemen eve dönerim."

"Üzgünüm Jesse," dedi, daha yumuşak bir sesle. "Bu duruma tek başıma katlanamıyorum."

"İstiyor musun eve dönmemi?" diye sordum. "Hemen yola çıkayım mı?"

"Hayır," dedi. "Gelmenin ne faydası olur ki?" Sesi ağlamaklıydı. Telefonu kapamak zorunda olduğunu, biraz toparlanınca tekrar arayacağını söyledi. "Sadece kendim için değil, herkes için üzülüyorum," dedi.

Ahizeyi usulca yerine koydum. Sokağın kirli ışığıyla aydınlanan odam, kasvetli ve sıkıcı görünüyordu. Kendimi bir otel odasında gibi hissediyordum. Tepede asılı duran boynuzlu balık, kübik resim, vazodaki ölü karanfiller de dahil, herşey bana tehlikeli düşmanlar gibi bakıyorlardı. Yatağa sırt üstü uzandım ve yarın uğramam muhtemel bulunan bunalımların endişe uyandırıcı sezgileriyle mücadele ettim. Gözlerimi kapadım. Düşünüyordum : İsa ve Bell ve Kevin... Düğün dâvetiyesi gece masasının üstünde duruyordu. Geleneksel tarzda, siyah kabartma harflerle yazılmıştı. Kartın önü ve arkası ve küçük zarfın iç tarafı, ince kâğıt katmanlarıyla süslenmişti. Düğün yarın saat beşte, Los Angeles'teydi.

Kalkıp pencereye gittim. Karşı sokaktaki otelden Meksikalı bir orospu çıktı. Hayalimde Kevin'in çizgilerini canlandırmaya çalıştım.

ONUNCU BÖLÜM

Hafif adımlarla basamakları tırmandım ve kulağımı Bell'in oda kapısına dayadım. Eğer soluğunun normal olduğunu duyarsam sinirli olmadığını anlayıp içeriye girecek ve ona, Kevin'in düğününe gitmek istediğimi söyleyecektim. Radyo çalışıyordu. Yakın bir gelecekte savaş olup olmayacağı konusunda bir söyleşi duyuluyordu. Kapıdaki isim levhasının harflerine parmaklarımın uçlarıyla dokundum, gözlerimi yumdum ve Bell'in o kızıl saçlı küçük adamla sevişmesini düşündüm. Sendeledim ve başımı kapıya çarptım. Bell, radyonun sesini kıstı ve seslendi : "Kim var orada?" Sesinde belli bir korku tonu vardı.

"Benim," dedim, "kapıyı açsana." Ayak seslerinden banyoya girdiğini, ilaç dolabını açtığını, bir süre beklediğini, sonra hole çıkıp kapıya

doğru ilerlediğini izleyebiliyordum. Kapının arkasındaki sürgüyü çekti ve beni görünce gülümsedi :

"Neden bu kadar ciddîsin Jesse?" diye sordu. Üzerinde ipek kimonosu vardı. Kollarından birini, incinmiş ya da sakatlanmış gibi, kol yeninin içine çekmişti. Gözlerinin çevresi yağlı bir gri renkteydi. Belli ki kirpiklerine rimel sürmüş, sonra da vazelinle çıkarmaya çalışmıştı.

"Eee?" diye sordu. "O işten vaz mı geçtin?"

Başımı evet anlamında sallayınca öyle rahatladı ki, içinde hapsetmiş olduğu soluğun dışarı çıkışını duydum. Bir çocuk gibi önüme düştü ve hol boyunca yanımda yürüdü. Bir omuzunu yukarıya kaldırmıştı ve kolunu gövdesine yapışık tutuyordu. İçerisi keskin bir sarımsak ve yanık yağ kokusuyla doluydu. Siyah masanın üstünde, çimentodan yapılmış büyük İsa heykelini ve etrafındaki mumları gördüm.

"Bir seans mı vardı?" diye sordum.

Karşılık vermeden masaya oturdu ve elini bir ayakkabı kutusu içindeki tohumlara daldırdı. Önce bir küçük paket ayçiçeği tohumunu, sonra başka bir küçük paket zinya tohumunu kutudan çıkarıp ekim talimatlarını okur gibi yaptı. Yerlere boydan boya Çin gazeteleri döşenmiş ve duvar kenarına gelen yerleri seloteyple duvara yapıtırılmıştı. Oturacak yer yoktu. Kanapenin yayları dışarı fırlamıştı. Elbise dolabına ve buruşuk çarşaflı şilteye baktım. Herşey karmakarışıktı.

Bell, küçük bir paket gündüz sefası tohumu-

nu kutudan aldı ve "Aman ne iyi," diyerek paketin üst tarafını yırttı, tohumları ağzına boşalttı. Sonra cin şişesinden bir yudum içti. "Midemde güzel bir çiçek bahçesi yetiştireceğim," dedi.

"Böylece yüreğine anlayışlı bir dost kazandırmış olursun," dedim.

Gülümsedi ve gözlerini gazetelerdeki küçük Çinli fotoğraflarına dikti. Sanki okuyacakmış gibi, Çince yazıları inceledi. Alnı kırışmıştı. Bana doğru eğildi ve serin parmaklarıyla bileğimi sıkıca tuttu. Göz bebeklerinde, yanan mumların aksini görebiliyordum. Geçmişte, bazan onu şeytana benzetirdim ve bu şakama ikimiz de gülerdik. Kendisine yaklaşmamı istedi ve fısıldadı : "Şimdilik, bütün plânlarını gizli tut." İrkildim. Kiraladığım otomobilin dışarda beklediğini, bir ân önce gidip Kevin'le tanışmak için sabırsızlandığımı Bell'e söylemek ve söylememek arasında kararsızdım. Sözlerini sürdürmesini bekledim, ama o sustu. Sanki hayatını kurtaracak birini arıyormuş gibi, pencereden sokağa bakıyordu. Yere bırakmış olduğu masa lambasından yayılan ışıkta suratı acınacak kadar kötü görünüyordu. Tekrar doğruldu. Kimonosunun önü açıldı. Bana bir içki isteyip istemediğimi sordu. Çıplak vücudunun derisi şişmiş ve sararmıştı. Her tarafı ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Ardıç yemişi gibi kokuyordu. Günlerden beri hiç ara vermeden içiyor olmalıydı. Husye torbalarına baktım. Öteden beri husyelerinin ne kadar küçük ve zayıf olduğunu düşünürdüm. Bence erkekler, sert penislerini başarılarını kutlamaktan çok, en hassas nok-

taları olan husyelerini saldırılardan korumaya önem veriyorlardı. Erkeklerin genellikle saldırgan olmalarının sebebi de bu olsa gerekti. Bell, mutfağa gitti, buzdolabını açtı. Dolaptan düşen buz küplerinden bir bölümü mutfak lavabosuna, artanı yerlere yuvarlandı ve dağıldı.

"Vazgeç kendini acınacak hallere düşürmekten," dedim.

Yüzünü bana çevirince, mutfağın yetersiz ışığında bile, ne derin acılar içinde bulunduğunu farkettim. "Babamı ben öldürdüm," dedi. İncinmiş gibi görünen kolunu vücuduna iyice yapıştırmıştı ve sanki, öyle yapmasa dengesi bozulacaktı. "Saçlarını kestirmek istemiş," diye devam etti. "Annem onu kasabadaki berber dükkânına götürmüş. Annemin niyeti, saçı kesilinceye kadar bekleyip geri eve götürmekmiş, ama babam, beklememesi için ısrar etmiş. Berberdeki arkadaşlarla konuşurum, sonra gelip beni alırsın demiş. Bir süre sonra annem geldiğinde, onu dükkanın dışında, soğuktan titrer bulmuş. Çünkü berberdeki arkadaşları, 'oğlun ibne' diye babamı alaya almışlar." Sözlerini tamamladıktan sonra ağzını kapamadı, öylece, açık tuttu. Kaşları da alnına doğru kalkmıştı ve yüzü, derin bir şaşkınlık ifade ediyordu. Sanki, 'inanılmaz gibi görünüyor, ama işte bak, babamı ben öldürdüm,' demek istiyordu.

Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. "Bunda senin suçun yok," diyecek oldum.

"Tamamen benim suçum!" diye kaşlarını çattı. Yüzüme, yıllar önceki bir hâtırasını düşünür

gibi bakıyordu. Babasının ölümünden sorumlu tutulmak istiyordu. Geçmişindeki katlanılmaz bir acıyla oyalanmayı, şimdiki yaşamına tercih ediyordu. Onun bu hali bana, kendi annemle babamın boşanmasının neden olduğu melankoliyi hâtırlattı. Birkaç hafta önce Bell, çektiği vicdan azabının soylu bir ruh hali olduğuna beni inandırabilirdi. Babası çoktan ölmüştü ve on yıldır Kevin'le hiç karşılaşmamıştı. Aradan bunca zaman geçtikten sonra böyle davranması gülünçtü. Mutfağa girip kollarımı gevşekçe boynuna doladım ve vücudumu onunkine yaklaştırdım. Teselli için başka ne yapacağımı bilemiyordum. Ama kendini çekip uzaklaştı, elini sakat gibi görünen kolunun altına sokup, orta büyüklükte, benekli bir yumurta çıkardı. "Bunu kuluçkadan çıkarmak istiyorum," dedi. Siyah masaya gidip yumurtayı mum ışığına tuttu. "Şu mor renk, civcivin çıkmasının yakın olduğunu gösteriyor," dedi. Yumurtayı yeniden koltuğunun altına yerleştirdi ve kolunu sıkıca bedenine yapıştırdı. Gülümseyerek sordu : "Bir yumurtadan daha kolay kırılabilir, daha hassas bir şey var mı dünyada?"

"Var," dedim. "İnsanlar arasındaki ilişkiler..."

Bell, boş gözlerle yüzüme baktı. Ne demek istediğimi anlamamıştı. Ayrılma zamanının geldiğine karar verdim. Arkamdan : "Seninle evlenmeliydik," diye seslendi. "Babam senden çok hoşlanırdı kuşkusuz."

Kiraladığım arabanın panelinden ılık ve yeşil bir ışık yayılıyordu. İçi, plastiğin o ölümsüz ko-

kusuyla doluydu. Motor hiç ses çıkarmıyordu. Bana, arabayı ileriye doğu iten güç; silindirlerde patlayan gaz-hava karışımı değil de kendi beynimmiş gibi geldi. Farlardan çıkan ışık, kaldırımlardaki insanların kısa bir süre için saydam gibi görünmesine sebep oluyordu. Yanından geçtiğim insanların bir görünüp bir kaybolan yüzleri, hafızamın arşivine giriyordu. Bell'i ve insanların birbirine ne kadar az yardım edebildiklerini düşündüm. Bell'i, babasının ölümünden sorumlu olmadığına inandırmak için çok çabalamıştım. Amacım, ona gelecek için bir imkân hazırlamaktı. Ama onun geleceğini kendiminkinden ayrı olarak hiç düşünmemiştim. Bell'i ancak, benimle olan ilişkisi yardımıyla kurtarabileceğime inanıyordum. Oysa Bell, bir eşçinseldi, ya da en azından, evliliği saçma bulacak kadar kararsız bir kişiydi. Her zaman dilediğim gibi eğer bir erkek bile olsam, Bell'in yaşamındaki çöküş sürecini durduramazdım. Çünkü kendisi öyle istiyordu. Sigarasını parmakları arasında tutuşundan ve bana bakarken beni değil, sonraki dünyayı görmeye çalışmasından, bunu anlamıştım.

Yine de kendimi suçlu buluyordum. Eğer onu gerçekten sevsem, yanından ayrılmazdım. Ama onun yanında kalmanın mı yoksa ayrılıp gitmenin mi daha yüreklice ve daha güçlü bir davranış olduğu konusunda tereddüt etmiştim. Babamın gitmesinden sonra annemin suratının ağlamaktan nasıl şiş şiş olduğunu görmüştüm. O zaman ellerimi ellerinin arasına almış ve bana öğütte bulunmuştu : "Bana söz vermeni istiyo-

rum Jesse," demişti. "Erkeklerin sana kötü davranmasına izin verme. Öyle bir durumda hemen ayrıl onlardan." Geçmişteki öğüt ve dileklerin böyle, sık sık aklıma gelmesini hiç istemiyordum. Ama sadece öğüt ve dileklerden değil, Bell'den, Pig ve Madison'dan ve bütünüyle San Francisco'dan bıkmıştım. Dahası, kibar ve iyi bir kişi olmaktan, çevremdekilere yardıma çalışmaktan, şakaya dayanıklı görünmekten ve başkalarının suyuna gitmekten de bıkmış, usanmıştım. İltihaplı bir yaranın etrafında kıpır kıpır oynaşan kurtları hayal ettim. Beni seven kişilere ihanet etmeyi, bir tuvalet oturağının içinde birbirine karışmış bok ve sidiği düşündüm. Eğer gerçekte ne istediğimi bilsem, insanlara hak etmedikleri kadar nazik davranmaktan vazgeçebilirdim. Kevin'i görmeyi ve onunla konuşmayı bunun için istiyordum. Ama Kevin, benim aşk hakkındaki çılgınca düşüncelerimden habersiz olduğuna göre, o konuşmanın ne yararı olabilirdi? Bir kez daha annemle babam arasındaki cinsel soğukluk konusunda annemin anlattıklarını, onun elini uzatmasına karşı babamın "Kendini utanç verici durumlara düşürme," demesini hâtırladım. Yaşamımdaki sıkıntılardan annemle babamı sorumlu tutmaya ne hakkım vardı? Daha küçük bir çocukken bile ben, davranışlarından emîn olmayan, sinsi bir kızdım. Her zaman üzerimde büyük ölçülerde ilgi toplamak ister ve bunun için de sık sık hastalık numarası yapardım. Küçüklüğümden beri rol yapmıştım. Hayata doğru bir düzlemde, dürüstçe başlamamıştım.

Direksiyonu öyle sıkıca kavradım ki, parmak mafsallarım beyazlaştı ve avuç içlerim acıdı. Gaza bastım. Önümdeki kırmızı kuyruk ışıklarıyla büyülenmiş gibiydim. Düş kırıklığı ve öfkeyle acının insanları kötü birşeyler yapmaya yöneltmesi, insanların atavistik cinayet eğilimlerinin açıklamasıdır diye düşünüyordum. Dönüş işaretimi çalıştırıp orta şeride doğru usul usul yaklaştım. Acaba Los Angeles'e Kevin'i öldürmek için mi gidiyordum?

Kevin'in uzun parmaklarını kafatasında hissediyordum. Zihnimde bir denklem belirdi : Bell artı Kevin artı Jesse eşittir Kevin'e karşı Jesse. Kevin'in bana doğru eğildiğini ve vücudunun kokusunu içime çektiğimi düşündüm. Onun düğün toplantısından gizlice ayrılıp benim otelime geldiğini, simokininin koltuk altında bir şişe şampanya taşıdığını ve ağzıma bir parça düğün pastası tıkıştırdığını hayal ettim. Donumu aşağıya doğru indirirken, karısını tam da evlenme gününde aldatma fikrinden çok hoşladığını söylüyordu. Bu sözleri, her ne kadar acıverici ise de gerçekti. Sonra, Kevin'le Bell'in yeni yılı kutlamak için Chinatown'da buluşmalarını kafamda canlandırdım : her tarafta kâğıt ejderha yürüyor ve gökte havai fişekleri patlıyordu. Bell bana, daha sonra o civardaki bir eşcinsel barına gidip içki içtiklerini anlatmıştı. Eliyle Kevin'in kazığını sıvazlamıştı ve ikisi, bir yandan çocuklar gibi gülerken bir yandan da utançla kızarmışlardı.

Half Moon Körfezi'nden sonra yol daralmış ve yol kenarındaki evler de seyrekleşmişti. Ay

ışığı altında deniz siyah, dağlar mavi görünüyordu. Arada bir, California stili alçak tavanlı çiftlik evleri görüyordum. Pencerelerde ışık yoktu, ama TV'nin çalıştığını gösteren mavi yalazlanmalar vardı. Amerika, biz bütün Amerikalıların hep birlikte yapmakta olduğumuz şeyler yüzünden Amerika'dır, diye düşündüm. Düzgün yol ve trafiğin azalması, biraz durulmamı sağlamıştı. Sağımdaki deniz, hızla geriye doğru akıyordu ve bir el, usul usul saçlarımı okşuyor gibiydi. Radyoyu açtım, ama bütün istasyonları aradığım halde yalnız savaş ihtimali üzerinde konuşan iki adamın programını ve bir de dinsel öğüt dizisini bulabildim. Cinsel programda bir erkekle bir kadın AİDS öğrenimi ve eğitimi konusu üzerinde tartışıyorlardı. Eşcinsellik konusundaki bilgileri açıklıyor ve günümüzde AİDS öğrenimi ve eğitimi konusu üzerinde tartışıyorlardı. Eşcinsellik konusundaki bilgileri açıklıyor ve günümüzde AİDS'e karşı en etkili çarenin her türlü yasa dışı cinsel ilişkiden uzak durmak olduğunu vurguluyorlardı.

Pasifik Okyanusu'nu, o engin su yüzeyinin altında yaşayan çeşitli balıkları ve yengeçleri düşündüm. Karşılaştırma yapılınca Atlantik Okyanusu Pasifik'e oranla kirli ve hattâ cılız kalmaktaydı. California'ya ilk gelişimde, insanların hiç ara vermeden vitamin almaları, gururlarıyla görüşmeler yapmaları, ruhlarını tedaviye çalışmaları, karmayı bir gerçek olarak kabul etmeleri ve gereğinden çok bitkisel besin kullanmaları, bana bir tür yaşamsal klişe gibi görün-

müştü. Calfornia'lıların ruhsal üstünlüklerini reddetmiştim. Nostradamus'un kehanetlerinin doğru olup olmadığı; bir yer sarsıntısının hippileri, sörfçüleri, sinema yıldızlarını ve sağcıları toparlayıp denize götürüp götürmeyeceği beni fazla ilgilendirmiyordu. Felaketten sonra Pasifik dalgalarının Nevada kıyılarına atması beklenen enkazı ve kalıntıları hayal ettim: İlmek işleriyle süslü şapkalar, sıkma-bağlama yoluyla boyanmış kumaşlardan giysi parçaları, kay-kaylar, karşı-kültür simgesi olarak kullanılmış (binbir renkli boncuklardan yapma) süs eşyaları... Ülkenin Batı Kıyısı'ndaki kültür, Doğu Kıyısı'nı dengelemekteydi.

Monterey'e varmadan hemen önce, farlarım, solumdaki az meyilli sırttan aşağıya, yola doğru hızlı adımlarla ilerleyen bir genç kızı aydınlattı. Kızın bacaklarında dar bir blucin pantolon, sırtında da bir T-şört vardı. Çok üşümüş olsa gerekti, çünkü bir yandan yürürken bir yandan da elleriyle çıplak kollarını ovalıyordu. Bu saatte neden evden dışarda bulunduğunu merak ettim. Yanına yaklaşınca frene basıp hız kestim, fakat o bana bakmadı bile. Belki erkek arkadaşı ile tartışmış ve sinirleri bozulmuş diye düşündüm. Dikiz aynamda yaklaşan far ışıkları, görünce yolu tıkamamak için hızlanmak zorunda kaldım. Kızın kısa kesilmiş saçları ve iki tarafa çalkalayarak yürümesi bana, lisedeki kız arkadaşlarımdan, cinsel çekicilikleri sayesinde her istediklerini yapabilen türden olanları hâtırlattı. O arkadaşlarıma nasıl da gıpta ederdim. Dikiz ay-

namdan, benden sonraki ilk otomobilin durduğunu gördüm. Sürücü yaşlıca bir adamdı. Kız kendisini almak için duran otomobile bindi. Yüzündeki ifadeden, sürücünün babası olmadığını anladım. Biraz sonra hızlanıp yanımdan geçtiler. Kız, adama doğru eğilmişti ve saçları uçuşuyordu.

Monterey'e biraz daha yaklaşınca, otoyol daraldı ve tek şerit oldu. Vakit çok ilerlemiş olduğundan, yol kenarındaki dükkânların hepsi kapalıydı. Kentin ana caddesinde, ağaçtan oyma sanat eserleri ve suluboya tablolar satan pahalı hediyelik eşya mağazaları vardı. Akvaryum ile Cannery Row'dan (Sardalya Sokağı) bugüne kadar erişebilen bölüm biraz daha ilerdeydi. Çok sayıda T-şört mağazası, birkaç antikacı, uçurtma satan bir dükkân dikkatim çekti. Uçurtmalar, rüzgârla ses çıkaran çanla donanmış türdendi. Bir McDonald'la bir Taco Bell'in ve sonra da Grapes of Wrath (Gazap Üzümleri) adlı bir lokantanın önünden geçtim (x)... Amerika'nın her tarafında olduğu gibi, burada da yoksul yaşamı yöreden sürülüp uzaklaştırılmış, yerini ortasınıf çürümüşlüğüne bırakmıştı.

Kasabanın hemen dışında yağmur başladı. Solumdaki kayalıkta gördüğüm bir otelin önünde durdum. Arabayı bir VW kamyonetin yanına park ettim. Zaten park yerinde başka hiç otomobil yoktu. Aşağı indiğimde, yağmur daha da kuvvetlenmiş, kaldırımlarda küçük gölcükler oluşturmaya başlamıştı. Koşarak içeriye girdim. Lobide floresan ışıkların çıkardığı vızıltılı

ses, dışardaki yağmurun sesine uyumlu bir biçimde eşlik ediyordu. Çevremi huzur verici budum ve yağmur molası vermekle isabetli davrandığıma karar verdim. Otelde ter ve baharat kokusu vardı. Yapay deri koltukların yüzleri çatlamıştı, bütün eşyalar fazla kullanılmış ve yıpranmıştı. Resepsiyon masasının yanına konmuş bir kovaya, sızıntıyla lekelenmiş tavandan ritmik seslerle su damlıyordu. Lobinin arka bölmesinden bir takım gürültüler duyuluyordu. Bir Hindistanlı, iplere dizilmiş renkli boncuklardan oluşan perdeyi aralayıp resepsiyon bölümüne girdi. Adam uykulu gibiydi. Parlak siyah saçlarını başının arkasına doğru taramış olduğundan, kafası bir kuşunkine benziyordu. Yalınayaktı. Kahverengi pantolonu ve beyaz gömleği buruşmuştu. Boncuklu perdenin aralığından, saçları yastığa dağılmış, yatağın içinde kıvrılmış durumda uyuyan karısını gördüm. Kadının alnında kırmızı bir ben vardı. Onu, altın renkli bir sarı içinde, mavi ışıklı bir California gününde, elindeki uzun bir sopayla dışardaki havuzun yüzeyinden, yaprakları toplarken hayal ettim. Adam bana, masa camının altındaki el yazması bir fiat listesini gösterdi. Ona yirmi dolar verdim ve karşılığında odamın anahtarını aldım.

Dışarda, kapı tentesinin altında bir süre durdum. Bulutlar, gökyüzünü gri-mor bir renge boyamıştı ve yağmur damlaları suratıma çarpıyordu. Hava serindi. Odamın bulunması gereken yöne doğru yürüdüm. 8 numaralı odanın penceresi aralıktı ve içerde TV çalışıyordu. İki kişilik

yataklardan birinde bir adam ve bir kadın yatmaktaydı. Kafa kafaya vermişlerdi ve adam kadının beline sarılmıştı. Benim odamın perdeleri kapalıydı, ama yine de içerdeki TV'nin çalıştığı duyuluyordu. Korkuya kapılıp geri resepsiyona dönmek istedim. Fakat Hintli yatağına dönmüş, başka müşteri beklemediğinden ışıkları ve kapıyı kapamıştı.

İster istemez, tekrar odama geldim. Kapıyı açıp içeriye girdim ve hemen yatakların, altına, plastik duş perdesinin arkasına baktım. Banyo zeminindeki muşamba döşeme, duvar kenarlarında kıvrılıp aralanmıştı ve küvette yağlı bir kir tabakası birikmişti. Odanın kırmızı renkli halısı yer yer sigara yanıklarıyla delinmişti. Arka tarafta pencere yoktu, sadece eski bir airconditioner'ın dışarıya bağlanması için küçük bir delik açılmıştı. Yatakların baş uçlarında hayalet gemileri canlandıran tablolar asılıydı. TV'nin yanında suntadan yapılmış bir masa ve bir tuvalet masası vardı. TV'nin sesi çok kısılmıştı ama yine de duyuluyordu. Oda bana, kırmızı yataklı ve hareketli ışıklı bir porno-video sahnesini hâtırlattı. Ekranda görünen endişe yüzlü sunucu bazı kelimeleri vurgulayarak konuşmaktaydı. Sonra sahne değişti, çocuklarına gaz maskesi taktıran bir anne göründü. Kendimi yatağın üstüne attım ve parmak uçlarımla gergin boyun damarlarıma masaj yapmaya çalıştım. Ekranda-

(*) J. E. Steinbeck'in memleketi olan Salinas, Monterey'e çok yakındır. Gazap üzümleri ve Sardalya Sokağı adları bu durumla ilgilidir. Taco, yufka ekmeğin içine peynir, kıyma vs. gibi yiyecekler sarılarak yapılan bir tür dürümdür.

ki anne evin kapısını kapadıktan sonra içeriye hava sızması mümkün olan bütün aralıkları bir yapışkan-elektrikli şeritle tıkadı ve beşikteki bebeğinin üstünü de plastik bir torbayla örttü. Sonra sahne yine değişti. Sunucu sessizce konuşmaya başladı. Düşman ülkenin başkenti görüldü. Kentin büyük kubbeli binaları üstünde ve soğan biçimli kulelerinde bombalar patlıyordu. Kendimi, orada ölen insanları, birer kenarda kıvrılmış yatan ölü bedenleri ve sokaklardaki korku dolu sesleri hayal etmeye yönlendirdim. Kimbilir ne korkunç bir manzaraydı. Ekran yine değişti bu kez siyaha boyalı uçaklarla beyaz, parıltılı roketler uçuşmaya başladı. Bombalardan saçılan öldürücü parçaların -tıpkı bir video oyunu gibi- çevreye vurması ve hedefi yoketmesi sahnelendi. Dışarda bir kedi miyavlıyordu. Gözlerimi kapadım, ama dikiz aynamda oynaşan far ışıklarını görmeye devam ediyordum. Yatak örtülerini açtım, gömleğimi ve sütyenimi çıkardım ve pantolonumla yatağa girdim. Yastığı öpüp, bir sevgili gibi kucakladım.

Bir türlü uyuyamıyordum. Sonunda, yaşamıma girmiş bütün erkekleri teker teker düşünmeye başladım. Hiç bir zaman iyi bir kız olmamıştım, ama bu, cinsel açıdan aşırılığa kaçmam anlamına gelmezdi. Asıl günahim, sebepsiz yalanlarımdı. Hemen hemen her erkekle olan ilişkimde, gelişmeler birbirine benzemişti. Her sevgilime, beraberliğimizin bir kaç yıl sonrası ile ilgili îmalarda bulunmuştum. Zamanla bu gelecek beraberlikle ilgili îmalar için beş, on ve hatta

yirmi yıla çıkmıştım. Bazen, doğacak çocuklarımızın adları konusunda şakalar yapardım. Bazan sevgilimin, seksen yaşına bastığında nasıl kavgacı bir ihtiyar olacağını tahmin eder, gülerdim. Arada bir, o sırada seviştiğim adamla birlikte para biriktirip ev satın almayı, bankada ortak hesap açtırmayı kurardık. Hamile kaldığımda sırrımı saklamış ve ilk fırsatta kürtaj yaptırmıştım. Birkaç kez, yeni sevgililerimden o kadar kısa süre sonra ayrılmıştım ki, adamlar şaşırıp kalmış ve benim deli olduğumu sanmışlardı. Bir gün apartman daireme giren biri tuttuğum günlüğü okumuş, sonra da bütün donlarımın apış arası kısmını kesip atmıştı. Bana âşık olan biri, gittiğim her yere arkamdan gelmiş, çiçekler sunmuş, yeni bir otomobil teklif etmiş ve birlikte kaçmamızı istemişti. Oysa o sırada ben, çoktan başka biriyle ilişki kurmuştum ve yeni sevgilime çocukluğumun çetin günlerini anlatmaya başlamıştım. Sevgililerime her zaman kendi acıklı öykümü anlatır ve doğacak çocuklarımızı mutlu ortamlarda yetiştirmemiz gerektiğini söylerdim. Hiç bir zaman, sonunda evliliğin ve doğacak çockuların bulunmadığı bir ilişki kavramını kabul etmemiştim. Bunları düşünürken, kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Bir elimi göğsümün üstüne koydum ve parmaklarımı kaburgalarıma dayadım. Böylece, kalbimin avcumun içinde çarpışını hissedebiliyordum. Bitişik odadaki kadın konuşmaktaydı. Kendimi, o iki sevgilinin arasında

yatıyor gibi hayal ettim : erkeğin ılık karnı ile kadının pürüzsüz sırtının birbirine dokunduğu alandaydım. Orası o kadar rahat bir yerdi ki, huzur içinde uykuya daldım.

Gecenin bir yarısında duyduğum motor sesiyle uyandım. Percereden bakınca, sevgililerin VW kayonetinin kayalığı dönüp yola çıktığını gördüm. Odamdaki TV'nin ekranında dikey, renkli şeritler vardı. O ışığın altında vücudumu inceledim. Derim, son gördüğümden bu yana daha gevşekleşmiş gibiydi. Bİr zamanlar küçük bir çocuk olduğuma, bedenimde bir çocuğun gelişmiş bulunduğuna, ilerde yaşlanacağıma ve günün birinde de öleceğime inanmak istemiyordum. TV'yi kapadım. Uyumadan önceki, iki vücut arasındaki yerimin ne kadar rahat ve huzur verici olduğu hâtırladım. Bir erkekle bir kadının doymuşlukla yan yana uzanmasının ne kadar güzel bir şey olduğunu daha iyi anladım.

Ertesi, sabah, göze aldığım bu uzun otomobil yolculuğunun bir çılgınlık olduğunu düşünmeye başladım. Yola çıktıktan bir süre sonra, saat 10.00'a doğru, otelde bitişik odada kalan sevgililerin VW kamyonetini gördüm. Yol kenarındaki çimenle kaplı bir sırtın önünde durmuşlardı. Ben de arabayı park ettim ve bir süre bekledim. Yosun yeşili renkteki küçük dalgalar yolun sağındaki kıyıya usul usul yanaşıyor ve dağılıyorlardı. Dalgalar iyice yaklaşınca, incelen su katmanının altında koyu renkli deniz bitkilerini görebiliyordum. O saydam suları, evimdeki için-

de küçük bir gülü gösteren cam kâğıt ağırlığına benzettim. Arabadan çıkıp çimenlere bastım ve kayalık, hafif eğimli kıyıdan denize doğru yürüdüm.

Med dalgalarıyla oluşmuş küçük bir gölcüğün önünde çömeldim. Kızıl ve mor renkli deniz yıldızları suyun dibinde kümelenmişlerdi. Bir kaya parçasına tutunmuş olan bir deniz yıldızını yakalayıp sudan çıkardım. Ne kadar da etliydi... Küçük gölcüğün derinlerinde başka deniz yaratıkları ve ışık yayan bir deniz yosunu da vardı. Elimi suya daldırıp o ışıltılı şeritlerden birini tutmak üzereyken sevgilileri gördüm. Birbirlerine sıkı sıkıya sarılmışlardı. Onların birdenbire hareketsiz kalmalarından etkilendim. Ben de hareketsiz kaldım ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. Avcının tehdidi altında, onu görmemiş gibi davranarak ve kıpırdanmadan bekleyerek kendisinin de görünmeyeceğini uman bir geyik gibiydim. Bir seferinde, bir çocukla dere kenarında sevişirken bir otomobilin farları bizi aydınlatmıştı ve ben, birdenbire kendimi sevişmenin heyecanından sıyırmış, donup kalmıştım. Çünkü bir ânda cinsel heyecanımın yerini utanma duygusu almıştı.

Kaygan kaya parçaları üzerinde ayaklarım bir kaç kez kaydı. Kadın üstteydi ve iki eliyle yere dayanmıştı. Aslında ben sadece, alttaki erkeğin iki yana ayrılmış bacaklarını ve kıçını görebilmiştim. Onların hareketlerindeki haz ve şiddet, damarlarımda akan kanı ve kendi bedenimin, kemiklerimin geometrisini hissetmeme neden ol-

muştu. Dalgalar benden uzaklaşıyorlardı ve sesleri, bir tür deniz kabuğundan duyulan su sesini andırıyordu. O iki sevgiliyi -istemeden de olsa- seviştikleri yere kadar izlemiş olmam, garip ve tekinsiz bir raslantıydı.

Kadın başını çevirip bana baktı. Gözleri parıldıyordu ve hafifçe morarmış olan dudakları, bir midyenin ağzı gibi aralıktı. Aldırmadan tekrar sevgilisine döndü, göğsüne iyice kapandı ve dişlerini göstererek onu öptü. İki sevgili, çevrenin doğal bir bölümü gibiydiler. Onların o doğallığı benim ne kadar garip bir yalnızlık içinde olduğumu vurguluyordu. Dehşete düşüp arabama koştum, motoru çalşıtırıp yola çıktım ve Los Angeles'e doğru hızla uzaklaştım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Los Angeles girişinde bir benzin istasyonunda durup bir kent haritası aldım ve makinistten, törenin yapılacağı kiliseye nasıl gidebileceğimi sordum. Makinist, haritanın üstündeki yollarda mavi kalemle dolambaçlı işaretler yaptı. Kanyonlar arasından dolaşarak ilerlemeye başladım. İki taraftaki sırtlar, tek katlı ve bol camlı binalar tarafından işgal edilmişti. Bu zengin villalarının hepsine, sonradan robotik görünüşlü ek yapılar ilave edilmişti. Avlular bakımlıydı. Bahçelerde küçük palmiye fidanları ve bogainvillealar birbirine dolanmıştı. Kilise, anayola bağlantılı, eğimli bir çıkmaz sokaktaydı. Tek katlı binalardan oluşan geniş kilise kompleksinde bir bowling salonu ile bir sağlık kulübü de vardı. En yakınımdaki duvarın yüzeyine, mozayıkla, büyük bir Los Angeles İsa'sı resmi yapılmıştı. Bu İsa'nın ağzı hafifçe aralıktı ve saçları arkaya doğ-

ru uçuşmaktaydı. Aşağıdan geçen anayolun sesi bir uğultu gibi duyuluyordu. Gökyüzünde hiç bulut olmadığı halde, toz bulutunu geçip gelen güneş ışığı kahverengi-sarı renkteydi. Bu yüzden, kilise binalarının duvarları radyoaktif ve kurak görünüyordu.

Bir önceki gece çok az uyumuştum ve törene daha birkaç saat vardı. Ceketimi çıkardım ve ön koltuğa uzandım. Hemen, otel komşum olan sevgilileri düşünmeye başladım. Aşkların hemen hepsinde sonucu, ya gerçek ya da mecazî anlamdaki ölüm belirliyordu. Bunun tek alternatifi ilişkilerin süregenliği idi ve Kevin'le konuşmak istediğim konu da bu idi. 'Los Angeles'in, Hollywood zenginliği ve gururuyla yaralanmış bulunan bu banliyö semti ne kadar da kişiliksiz ve sonradan görme' diye düşündüm. Anayolun uğultusu, yağmur tıkırtısı gibi, bende ninni etkisi yapıyordu. Çocukluğumdaki evimizin arka bahçesinde bulunan derin çukuru hâtırladım. Çukurun dibine su birikmişti. Sık sık kenarına oturup derindeki o suya bakar, gölgeli yüzeyini karanlık bir aynaya benzetirdim. Sokağın alt başından bir motor sesi geldi. Düşüncelerim, uçucu bir hafiflikle yine geçmişe daldı ve gözlerimin önünde, üstünden kızakla kaydığım küçük bir tepe canlandı. Sonra yine annemde karar kıldım. Kendimi, annemin bir okul balosunda giymiş olduğu yeşil elbiseyi giymiş gibi hayal ettim. O elbiseyi eski bir fotoğraftan hâtırlıyordum. Fotoğraf, annemle birlikte genç bir West Point öğrencisini içeriyordu. Subay adayı-

nın adı John idi. Annem —anlattığına göre— o çocukla evlenmek istemişti. Ama daha sonra babamla tanışmış, onunla nişanlanmıştı. Büyük annemden duyduğuma göre; annemin başka biriyle nişanlandığını duyan John okuldan izin alıp gelmiş ve annemle verandada oturup konuşarak onu nişanı bozmaya ikna etmek için dil dökmüştü. Doğacak çocukların Katolik ya da Protestan olarak yetiştirilmesinin bile önemi olmadığını, annem kendisiyle evlenirse her şeyi kabul edeceğini söylemişti. Ama annem kesin bir dille : "Artık karar verildi," demişti. "Ben bir rahip karısı olacağım." Yeşil tafta elbise koltuk altlarımda hışırdadı ve hayalimdeki sahne değişiverdi. Bu kez, tenis kortlarının üst tarafındaki Dolores Parkı'ndaydım. Bulunduğum yerden, aşağıları, düzlükteki Virginia kentini ve oradaki evimizi görüyordum. Annem, ön odanın penceresine yakın bir yerde oturmuş, TV seyrediyordu. Oda karanlıktı. Annemin üstünde sadece bir kombinezon vardı ve kalın, çıplak bacakları görünüyordu. Koşmaya başladım. Rüzgârların beni kucaklayıp uçurmasını umuyordum. Böyle bir şey mümkün gibiydi. Burnuma yeşil çimenlerin ve odun dumanının kokusu geliyordu. Çevremde görebildiğim her yer, baştan sona yeşildi. Tam ayaklarım yerden kesilirken, siyah elbiseli, açık sarı saçlı bir rahip gördüm. Rahibin elinde, Kutsal Kitap yerine bir Playboy dergisi vardı. Doğruldum. Anayolun uğultusunu işitmeye başladım. Rahatsız yatışım yüzünden omuzlarım tutulmuş, uyuşmuştu. Papaz konuşuyor-

du: "Bugünlerde aşk, hemen hemen tamamen yapay, anlamsız ve o nedenle de seyrek rastlanan bir tutku. Günümüzde aşk kavramıyla zevk arasında bir yakınlık mevcut, ama aynı kavram, acı ve üzüntüyle de ilişkili." Papazın suratı tamamen içeri doğru çökmüştü. Onun elini tutmak için elimi uzattığımda, kendi elimin de beş yaşındaki bir çocuk eli haline geldiğini farkettim. Papaz, konuşmasına devam ediyordu. Bana; kıskançlığın, görevin kötü niyetli ikiz kardeşi olduğunu söyledi, ama kendisinin de çok kıskanç olduğunu, bu yüzden karısının kirli çamaşırlarını inceleyip sperm lekesi aradığını ekledi. Birlikte, bir çam ormanın içinde yürüyorduk. Pas renkli iğne yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu, ama dökülmemiş yapraklar, başımızın üstünde hışırdamaktadaydı. Rahip : "Ve komşusunun malına göz dikenleri, şehvet duyanları ve yalan söyleyenleri bağışlamalısın," diye sözlerini sürdürürken eğilip yüzüme baktı. Göz yuvaları boştu. Gözlerinin bulunması gereken yerden, arkadaki yeşil ağaçları görebiliyordum. Bu rahibi çok seviyordum, çünkü onun yüreğinde küçük bir kilisenin renkli camlarla kaplı penceresinden, rahibin kan dolaşımı görünüyordu. Sokakta, bir gelin ve bir de güvey adayı vardı. Arkalarından baktığım halde, onların annemle babam olduklarını tanıdım. İkisi, kızarmış yüzleriyle, budalaca bir mutluluk tablosu sergiliyorlardı. Anayoldan geçen bir ağır kamyon konvoyu çıkmaz sokağı sarstı ve beni uyandırdı. Kulağıma org sesleri geliyordu. Başı-

mı kaldırınca, güneşin batmakta olduğunu gördüm. Çevreme çok sayıda başka otomobiller park etmişti. Gelin, kilise kapısında, babasının yanında bekliyordu. Krem renkli saten gelinliği içinde çok güzel görünen bir genç kızdı. Uzun gelinliğinin kuyruğunda, renk renk boncuk süsleri parlıyordu. Aksi suratlı bir adam olan ve bana bir general gibi görünen babası, kızının kolunu kendi koltuğu altına sıkıca kıstırmıştı. İçerden gelen müzük sesi yükseldi ve baba-kız, kiliseye girdiler. Kulaklarımda annemin sesi çınlıyordu. Bana, her seferinde gidip babam gibi serseri ruhlu erkeklerle ilişki kurduğumu söylüyordu : "Benim gibi sen de, kırk beşine geldiğinde terkedileceksin," diyordu. Gelinliğin dantel kuyruğunun usul usul kilise kapısından girip kaybolmasını izledim. Sonra iki el uzandı ve kapı kanatlarını çekti, kapadı.

Satte yüzon kilometre hızla yol alıyor, gerekli ya da gereksiz yere sık sık korna çalıyor, bütün öteki otomobilleri arkada bırakıyordum. Beni geçmek isteyen birine öfkeyle bağırdım. Nedense, mantar kaşıntılarım için bana borik asit kullanmayı öneren doktoru hâtırladım. Oysa ben, borik asiti evdeki hamam böceklerini yoketmek amacıyla kullanıyordum.

Nereye gittiğimi bilmediğimden kayboldum ve önce Batı Hollywood'a, oradan Sunset Strip'e çıktım. Zincirleme sigara tüttürüyor, her yenisini bir öncekinin izmaritinden yakıyordum. Sahipsiz bir köpek gibiydim. İçimden çılgınca birşeyler yapmak, arabayla düğün salonuna dalmak, her-

kesin önünde güveye eşcinsel gençliğini hâtırlatmak ya da küçük bir çocuk bulup aşk hakkındaki fikirlerini sormak geliyordu. Hava kararmıştı ama, hâlâ, yolun iki yanındaki stüdyo tipi büyük binaları görebiliyordum. Çoğunda hiç ışık yoktu. Hepsi, dikenli tellerden çitlerle çevriliydi. Daha ilerde restoranlar, hediyelik eşya dükkânları ve çeşitli işyerleriyle dolu sokaklardan geçtim. Hangi mesleğe hizmet ederlerse etsinler, bütün dükkânların ön vitrinlerinde falan ya da filan sinema yıldızı ile ilişki belirten reklam yazıları vardı.

Kenar mahallelerden geçerken çöp kutuları içinde gruplaşmış gençler dikkatimi çekti. Bunlar, yerel sokak çetelerinin üyeleriydi. Bazı çetelere katılabilmek için gençlerin bir adam öldürmüş olmaları gerekirdi. Kolejdeyken benim için cinayet işlemeyi teklif eden çılgın delikanlıyı hâtırladım. Yapacağı işin bir suç ya da günah sayılmayacağına, çünkü gerçekte kurban töreni olduğuna inanıyordu. Annem de —kimbilir kaç kez— kendini benim için feda ettiğini söylememiş miydi? Ondan bıkıp usanmama ve kendimi kişisel yaşamımın sınırları içine hapsetmeme, belki annemin bitip tükenmek bilmez yakınmaları neden olmuştu. Öte yandan, babam da kendi gücünü kanıtlamak için annemi kurban etmiş, her fırsatta onu aşağılamıştı. Birgün, annemi verip karşılığında iki tane yirmi yaşında kadın almak istediğinden bile söz etmişti. Bu fikrini açıkladığında üçümüz de TV odasındaydık ve havada, az önce yediğimiz hamburgerlerle eri-

miş peynirin kokusu vardı. Hiç kimse, başka birini ezmeden güç kazanamıyordu.

Ücretsiz yola girdim ve Beverly Hills'e yöneldim. Önümden kayan kırmızı stop lambalarını düşteymişim gibi izliyordum. Bell'in karanlıkta parlayan sigarasını düşündüm. Belki de şu anda babasından kalma gabardin gömleği sırtına geçirmiş, saçlarını sıkıca arkaya taramış, gözlerine rimel çekmiş, White Swallow barının arka odasında birini bekliyordu. Madison'un ne yapmakta olduğunu tahmin etmek çok daha kolaydı. Bu saatte her halde, uyuşturucu dozunu almış, kürklerle kaplı yatağının üstünde sızmıştı. Bardaki kadın ise, gece boyunca yetecek birası bulunup bulunmadığını kontrol etmiş ve viski şişelerinin tozunu almaya başlamış olmalıydı. Koridordaki akvaryumların sesi uykulu kulaklarına eriştikçe, Madison kendini bir deniz kızı olarak düşleyebilirdi. Bir saat kadar sonra uyanacak ve sekizde randevu verdiği müşterisi için hazırlık yapacaktı. Adam kimbilir ondan nasıl bir sapık ilişki isteyecekti. Bir seferinde birisi, ödeyeceği para karşılığında Madison'dan, göğsünün üstüne çömelmesini ve bağırsaklarındaki bütün pisliği oraya boşaltmasını istemişti. Saat dokuzda bir başka müşteri gelecekti. Onun da kendine göre sapık eğilimleri, tutkuları bulunacaktı. Başka bir seferinde adamın biri, Madison'a "Bana babanmışım gibi davran," demişti. Bugün bile, kadınların salt erkek zevklerine hizmet amacıyla yaratılmış oldukları yönündeki düşüncenin doğruluğu, Madison'un kararsız kaldığı bir konuydu.

Sonunda Beverly Hills'e vardım. Her köşe başında ya bir Mercedes ya da bir Porsche oto galerisi yer alıyordu ve bunların hepsi, palmiye ağaçları ve bakımlı çiçek bahçeleriyle çevriliydi. Yarı karanlık sokaklarda yanık yüzlü, yanık vücutlu, pastel giysili insanlar dolaşıyordu. O semtte bu yarı karanlığa 'yumuşak ışık' deniliyordu. Doğal olarak Beverly Hills'in bütün binaları modern mimari tarzında inşa edilmişti. Los Angeles'i dikkatli rötuşlanmış bir fotoğraf gibi gösteren etkenlerden bazıları bunlardı. O fotoğrafta yönetmenin Kes! diye emretmesini bekleyen sinema yıldızlarından başka hiç kimse görünmüyordu.

Otelin dış duvarları krem rengi serpm çimentoyla sıvalıydı. Çatısına parlak kırmızı renkte kiremitler döşenmişti. Yapı stili Meksika Hollywood karışımı, yani 'Zorro' idi. Arabayı düzenli çiçek tarhının bitişiğine, asfalt yol üzerine park ettim. Yarım-ay, bir usturayla ikiye bölünmüş gibiydi. İçeriye girdim. Lobide, gazla çalışan şöminede, porselen bir kütükten alevler çıkıyordu. Arka salona gitmek için duvarlara konmuş işaretleri izleyerek koridorlardan geçtim. Düğün ziyafeti bu salonda verilmiyordu, ama davetliler burada toplanmıştı. Bütün erkekler ve kadınlar resmî gece kıyafetleri içindeydi. 19. yy'ın vahşi Batı döneminde kullanılan at arabalarının tekerleği biçimindeki birkaç avize tavandan sarkıyordu. Siyah üniformalı kadın ve erkek garsonlar gümüş tepsiler içinde yiyecekler taşıyor, salonun ön tarafındaki uzun bir masaya

bırakıyorlardı. Uzun masanın yanında, çok katlı, büyük, beyaz düğün pastası duruyordu. Bardaki adam, soğutucunun içine kovalar dolusu buz yerleştiriyordu. Kafası kapsül biçimindeydi ve yüzü sivilcelerle kaplıydı. Tezgâha yaklaşıp bir bourbon ısmarladım ve yakınımdaki çiftin konuşmasına kulak misafiri oldum. Kadın, beyninin penisinin ucunda olduğunu söylereyerek adamı azarlıyordu. İçkimi alıp bir masaya gittim. Masa örtüsü katı bir kolayla ütülenmişti. Ortadaki küçük vazoda güller vardı. Güller o kadar güzeldi ki, yapay gibi görünüyorlardı.

Hors d'oeuvres masasının yanından geçen, ipek giysili ve yumuşak pabuçlu iki genç kadın dikkatimi çekti. Gülüyor, eğleniyorlardı. Burada tanık oldukları bütün formalitenin kendileri için de tekrarlanacağından hiç kuşkuları yoktu. Onların bu doğal içermeleri yüzünden kendimi Uyuyan Güzel Masalı'ndaki büyücü kocakarıya benzetmeye başladım. Bu topluluğa hiç uymuyordum. Ben, onlardan biri değildim. Ama ayrılıp gidemezdim. Gözlerimin önünde, Madison'un evindeki tavana asılı balık, yatağa çapraz olarak yatıp uyumuş Bell, yol üzerindeki otelde karşılaştığım sevgililer, kadının kaba etlerinin geriden görünüşü ve adamın kıllı bacaklarının kıpırdanması, birbirine karışık hayaller biçiminde dolaşıp duruyordu. İçki bardağını tutan elim titremekteydi. Kevin'le konuşma tasarımı yeniden gözden geçirdim : Bell'i ancak o kurtarabilirdi, ama bunu ondan nasıl isteyebilirdim? Onunla konuştuğumu ve Kevin'in de Bell'e yardım için

gelmeye söz verdiğini varsaysam bile —ki hiç akla yakın değildi— bakalım bir sonuç almak mümkün müydü... Belki başlangıçta Bell umutlanacaktı. Ama eninde sonunda Kevin evine dönecekti ve Bell, tıpkı Pig'in başına geldiği gibi, temel anısı sarsılacağından daha beter durumlara düşecekti.

Tekrar bara gittim. Tezgâhın önüne daha fazla kalabalık birikmişti. Arkasında sıra beklediğim simokinli adam traş losyonu ve bayat tütün kokuyordu. Bu koku, erkeklerin dünyasının kokusuydu, sokakların kokusuydu. Kadınlar ise, evcil olduklarından bahçe ve baharat kokusu yayarlardı. En vahşi kadınların kokusu, nihayet misk ya da afyon olabilirdi. Sıra bana gelince iki bourbon aldım. Barmen merakla suratıma bakınca, içkilerden birinin arkadaşım için olduğunu söyledim. Masama dönerken, bourbonun buzu eritip yemesini seyrettim. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Oturdum. Karşıma, yaşlıca bir çift yerleşmişti. Kadın iri göğüslü ve tombuldu. Erkek ise o kadar sıskaydı ki, bana dehidre edilmiş yiyecek maddelerini hâtırlattı. Uzanıp masanın ortasındaki güllerden birini aldım ve saçıma taktım. Kadın kuşkuyla bana bakıyor, blucin pantolonumu ve tenis pabuçlarımı inceliyordu. Ona aldırmadım. Çevreme ısınmaya başlamıştım. Herşey rahat ve eğlenceliydi. Belki bunda, tavanda fırıl fırıl dönen büyük kanatlı vantilatörün rolü vardı. Salondaki kalabalak birden sessizleşti, önce konuşmalar mırıltıya dönüştü sonra bir kaç kişi alkışlamaya başladı. İki eliyle

elbisesinin eteklerini turarak, gelin salona girmişti. Doğruca, mavimsi saçlı kadınların oturduğu bir masaya gitti. Kevin, eşini izliyordu. Tanımakta hiç güçlük çekmedim. Kış aylarındaki gökyüzü renkli mavi gözleri tıpkı Bell'inkilere benziyordu. Açık kahverengi saçları, iyi şampuanlanmıştı ve yumuşak buklelerle omuzlarına dökülüyordu. Her haliyle bir kızı andırıyordu. Kevin, düzgün kılıklı ve renk renk kravatlar takmış bir grup gencin masasına gitti. Gençlerden biri balo ve zincirle ilgili bir şeyler söyledi ve hepsi kahkahalarla güldüler. Yerimden kalkıp Kevin'e bir el işareti yaptım, ama aynı anda karşımdaki kadınla gözgöze geldim. Sarhoşluğumu gizleyemeyecek durumda olduğumu kadının bakışından anlayınca, birdenbire utandım. Gıptayla Kevin'i ve eşini, her ikisinin arkadaşlarını düşündüm. Kimbilir, böylesine sevilen kişiler neler hissederlerdi. Güveyin arkadaşları ve gelininkiler bir araya geldiler, aralarında şakalaşarak ve kahkahalar atarak büyük bir masada yerlerini aldılar. Kevin'e çok benzeyen biri, belki kardeşi, bir şampanya şişesi açtı.

Kadın garsonlar derin kaplar içinde yemekler getirmeye ve sıcak kalmaları için sterno ısıtıcılar üzerine yerleştirmeye başladılar. Karşı duvarın önündeki platformda bir müzik grubu, "Stirng of Pearls"ü çalmaya başladı. General ortaya çıktı ve gelin kızını dansa çağırdı. Kevin de gidip kaynanasını kaldırdı. Öteki davetliler birer ikişer onlara katıldılar. Ortadaki pistte bir saten ve ipek karışımı oluştu. Onların hareketleri, benim

görüşümü biraz daha bulanıklaştırdı. Yerimden kalkıp bir içki daha almak üzere bara yürüdüm. Tavan çok alçalmış gibiydi ve iskemleler arasından geçmeyi hiç bu kadar zor sanmazdım. İçkimi alıp pistin kenarına gittim ve Kevin'in karısıyla dans edişini seyretmeye başladım. Daha sonra karısını bırakıp gelinin nedimelerinden biriyle dansa başladı. Kızın mor renkli şifon eteği sağa sola yayılıyordu. Bell'le Kevin'in, ikisinin de makyaj yaptıktan sonra "Satellite of Love"ı dinlemelerini hayal ettim. Kevin'le nedimenin iyice yaklaşmalarını bekledim, elimdeki kâğıt bardağı başıma dikip içkimi bitirdim, boşalan bardağı yere fırlattım ve elimi uzatıp genç kızın omuzuna dokundum. Bu arada Bell'in nasıl Kevin'i tapınırcasına sevdiğini, onun genç ruhuna ve vücuduna nasıl tutkun olduğunu düşünüyordum. Mor giysili nedime yüzüme bakıp gülümsedi ve Kevin'den ayrılıp uzaklaştı. Kevin sağ elini belime koydu ve müziğe uyarak beni hareket ettirdi. Dikkatle yüzüme bakıyor ve sanki ışığı yetersiz bulmuş gibi gözlerini kısıyordu. Sonunda tanımadığını kabul etmiş olacak ki, Maria'nın bir arkadaşı olup olmadığımı sordu. Herhalde geç kalmış olduğumu, bu yüzden de elbise değiştiremediğimi düşünüyordu.

"Ben, Jesse'im," dedim.

Bir adım daha atamadı. Olduğu yerde durdu.

"Bell, hâlâ seni seviyor," diye ekledim.

Koyun bakışlı gözlerle iki yanına baktı, başını iyice eğdi ve birkaç dakika sonra otelin 33 numaralı süitinde benimle buluşacağını fısıldadı.

Elini belimden çekip kararlı adımlarla uzaklaştı, gitti. Çok sarsılmış olduğu belliydi. Sert adımlarla yürüyor, başını yerden kaldırmıyordu. Birkaç saniye orada bekledim ve dengemi bulmaya çalıştım, sonra masama doğru yürüdüm. Kevin'le ne konuşacağımı kararlaştırmaya çalıştım, ama başaramadım. Aklım başımda değildi ve salon aşırı sıcaktı. Nisbeten daha serin olan kovboy stili lobide biraz olsun rahatladım. Asansörün aynasında yüzüme baktım. Bir câniye benziyordum. Rengim solmuştu ve gözlerimde kötü niyet okunuyordu. Yanımda bir tabanca olması gerekmez miydi? Kevin'le konuşmaktan hiç bir sonuç alamayacaktım. Aslında buraya, onu öldürmek için gelmiştim. Üçüncü katta indim ve bej yol halısı boyunca yürüyerek 33 numaraya geldim. Kapıyı vurdum. Kapıyı Kevin açtı, bileğimden tutup beni içeri çekti. "Bu yaptığına çılgınlık derler," dedi.

İki kişilik yataklardan birinin kenarına oturdum. Yatak örtüleri koyu mavi renkteydi. Gece masasının üstünde beyaz güllerle dolu bir vazo ve mumdan yapılmış meyvalar vardı. Kevin'in dudakları şişmiş gibiydi. Saçları hem uzun hem de kalındı.

O beni huzursuz bakışlarla süzerken : "Hâlâ sana tutkun," dedim. Kevin, gömleğinin kollarını sıvıyordu ve kol düğmeleri bir çift zar gibi tıkırdıyordu.

"Bell, bütün zamanını birşeyler arzu etmekle geçirir," dedi. "Herhangi bir konuda uğradığı başarısızlığa bahane olarak da, başka şeylere olan

tutkusunu öne sürer." Daha çok şeyler söylemek istiyormuş gibiydi, ama başını iki yana salladı. "Seni burada tutamam Jesse. Sinirlerim geriliyor."

"Senin için bir tehdit oluşturmuyorum." dedim.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek : "Şaka mı yapıyorsun?" dedi.

Başımı yere eğdim ve : "Buraya, senden aşk hakkında birşeyler öğrenmek için geldim," dedim. Saçmaladığımı biliyordum.

"Ben aşk konusunda bir uzman değilim," dedi. Karşıdaki TV ekranının karanlık yüzeyinde iki küçük hayalet gibi görünüyorduk.

"Bir kadınla evlendiğine göre," dedim. "Ona âşık olsan gerek."

"Bell'in fikirleri herşeyi zehirler," dedi. "Sana, onunla tanıştığını unutmanı öğütlerim Jess. Görmüyor musun? Bell anadan doğma perişan, dünyaya küsmüş biridir. Kısa sürede seni de kendisine benzetecektir."

Şaşırmıştım. "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordum.

Yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu. "Irmağa düşmen icap ediyor," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bu safça öğüdü beni duygulandırmıştı. Ona, bir gece annemin odama gelip bana, gecenin bir yarısında verdiği öğüdü anlattım. "Cinsel ilişki pis bir eylemdir. Sperm bacaklarının arasından akar," demişti annem. Kevin, dikkatle yüzümü inceliyordu. Hiç kuşkusuz, benim bir deli oldu-

ğumu düşünüyor, bir an önce çekip gitmemi istiyordu.

"Gitmelisin," dedi. "Sana yardım edemem." Evleneli daha ne kadar kısa bir zaman olmuştu... Ona acıdım.

"Eğer bana Bell'le ilk sevişmeni anlatırsan giderim," dedim.

Yüzüne kan hücum etti. "O tamamen özel bir konu," diye kekeledi.

"Gitmemi istiyorsan, bana anlatacaksın."

"Okuldaydık..."

"Ve?"

"Gerçekten, kesinlikle gidecek misin?"

Başımı evet anlamında salladım.

Elini alnına götürdü ve boş gözlerle TV ekranına baktı. Çevresindeki bütün eşyalar, yatak, gece masası ve duvara yakın duran iskemle, birbirine göre dik-açı biçiminde yerleştirilmişti. Çok güç bir durumdaydı. "Neden olduğunu bilmiyorum ama," diye başladı, "İkimiz, birbirimizden başka kimseyi görmüyorduk. Bir gün benim sırama geldi, ayağa kalkmamı söyledi ve elindeki kurşun kalemi penisim boyunca ileri-geri hareket ettirdi. Sonra birlikte dışarı çıktık ve erkekler tuvaletine gittik. Bir tuvalet bölmesine girdik. Bell bana, klozet kapağının üstünde nasıl birbirimize kilitleneceğimizi ve nasıl durursak dışardan bakan bir kişinin bizi göremeyeceğini gösterdi. Sonra ellerini duvara dayadı ve kendisine arkadan yaklaşmamı istedi."

Onları Kevin'in anlattığı durumda, elleri, ayakları ve başlarıyla birleşmiş halde gözleri-

min önünde canlandırdım. Okulda, atomun üç boyutlu modelini incelediğim günü hâtırladım. Kevin'in kısaca tanımladığı o ân, Bell'in yaşamına düşen ilk yıldırımı saptıyordu. Kuşkusuz, Bell'in o gün yaşadıklarının hâtırası, vücudunun bütün moleküllerine işlemişti.

Ayağa kalktım. "Eğer beni öpersen," dedim. "Hemen gideceğim." Beni öpme düşüncesinden nefret etmiş gibi, başını geriye çekti. Ama hemen sonra gözlerimin içine baktı ve sordu : "Hemen mi?"

Yine başımla onayladım. Kevin, derhal ağzını ağzıma yapıştırdı. Fare dişleri gibi keskin ve sivri olan dişlerinden hiç hoşlanmamıştım. Üstelik dudakları o kadar inceydi ki, sanki ağzının içindeki kemiklerin bir uzantısıydı. Üstü pullarla kaplı gibi, sert dilini ağzımın içine soktu. Elimi usulca pantolonuna kaydırdım. Kazığının dikildiğini ve Bell'in söylediği gibi sola doğru eğildiğini hissettim. 'En zalim kişiler, mutlu olanlar arasından çıkar,' diye düşünüyordum. Elimde tuttuğum bu kazık, Bell'in ağzına almak istediği ve arkasına yerleştirmek istediği kazıktı. Kevin beni öpmeyi durdurdu ve elimi itti.

"Ne zaman duracağını ve başkalarının başlamasına izin vereceğini bilmiyorsun sen," dedi. "Bu, çok tehlikeli bir davranış biçimi."

ONİKİNCİ BÖLÜM

Güneş, çölü geçtiğim sırada doğdu ve gün ışığı beynimin derinliklerine işledi. Gün doğuşu olayının dünyanın sonu kadar kesin ve belirgin özellikteki gerçekliğini düşünerek yoluma devam ettim. Polk sokağına vardığımda vakit öğleyi çoktan geçmişti. Otomobili park ettim ve anahtarları araba kiralama servisinin posta kutusuna attım. Bush sokağının gölgeli kaldırımları boyunca yürürken şakaklarım zonkluyordu. Bell'e ve yatak odasındaki şilteye gitmek istiyordum. Öyle derin ve uzun bir uykuya dalmalıydım ki, uyandığımda, son yaşadığım olaylar uzak bir geçmişte kalmalıydı.

Bush sokağında trafik fazla değildi. Giysileriyle yatmış ve yataktan yeni kalkmış gibi görünen bir çift, hızlı adımlarla yanımdan geçti. Evsiz bir adam, çöp kovalarını karıştırıp alüminyum konserve kutuları arıyordu. Çevrem-

deki herşey, karmaşık düşlerden alınmış, anlamları birbirine uymayan parçacıklar gibi görünüyor ve benim o sarada içinde bulunduğum ruh halini yansıtıyordu0 Kaldırım taşları yanlış döşenmişti; gökyüzündeki bulutların biçimleri birbirine uymuyordu; karşılaştığım bir yabancının gözleri içinde gördüğüm hayal, adamın görünüşüne aykırıydı. Karamsarlığımın sebebi, bilinçatında hissettiğim suçluluğun, bilinç düzeyine vuran küflü kırıntıları olsa gerekti. Kevin'in düğününe gitmekle dürüstlüğe aykırı bir davranışta bulunmuştum ve suçumu Bell'e itiraf etmeliydim. Taylor sokağının köşe başında, trafik ışığında durdum. Kullanılmış kitap satıcısı ile İtfaiye İstasyonu arasında, yeşil ışığın yanmasını bekliyordum, çünkü Bell'in apartmanı sokağın karşısındaydı.

Koluma bir elin yapışmasıyla irkildim ve dönüp bakınca kızıl saçlı küçük adamı gördüm. Kalın camlı gözlükler takmıştı ve gözleri olduğundan çok daha iri görünüyordu.

"Her yerde seni arıyordum," dedi.

İlgisiz bir tavırla : "İşlerim vardı," dedim. Çekip gideceğini umuyordum.

Parmaklarıyla gözlüklerini düzeltti ve : "İşin olduğunu biliyorum," dedi. "Bell, kapıyı açmıyor."

"Belki de sokaklarda dolaşıp duruyordur."

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Dışarı çıksaydı, onunla bir yerlerde karşılaşırdık."

Endişeli olduğu belliydi. Fırlak gözleri nemli gibiydi ve Bell'in apartman kapısına ürkerek bakıyordu.

"Onu seviyor musun?" diye sordum.

"Bu konuda seninle aynı görüşte olmayabiliriz."

"Hiç düzdün mü Bell'i?"

"Hayır. Çocukluğumda oyuncak ayımı fırına atmıştım. Bell, bunu öğrenince benimle ilişkiye girmedi."

Oyuncak ayıyı fırına atmak... Çocuklukta işlenmiş böyle bir suç, Bell'in gözünde, kötü sonuçlar beklentisi için bir işaret sayılabilirdi.

"Aklımın ermediği..." diye, merak dolu gözlerle yüzüme baktı, "Bell'in sende ne bulduğu." Sonra devam etti : "Bell, kendini küçük bir oğlan sayıyor ve erkekleri kadınlardan çok daha çekici buluyor. Kadınlara duyduğu ilgi; güzel bir resme, insanüstü bir hayale ya da bir roman kahramanına duyduğu ilgiden farksız. Senin hangi özelliğinle onu kendine bağladığını anlayamıyorum." Başını bir kez daha Bell'in evinden tarafa çevirip yine bana döndü ve : "Sana geleceğini haber vereyim mi?" diye sordu.

"Git, kendini düzdür," dedim.

Omuzlarını kaldırıp sırtını kamburlaştırdı. Ayrılmadan önce : "Sözüme kulak ver," dedi. "Hiç yanılmam ben." Taylor sokağı boyunca, duvar diplerinden ayrılmadan, bir fare gibi uzaklaşıp gitti.

Bell'in daire kapısına vardığımda, apartmanın tepesindeki çatı pencerelerinden giren güneş ışığı, içeriyi pembemsi bir aydınlığa boğuyordu. Anahtarımla kilidi açtım. Giriş karanlıktı, sarımsak ve gül kokuyordu. Los Angeles'in anti-

septik çığlığından sonra San Francisco'nun Vistoria dönemi atmosferi, bana rahatlatıcı gibi geldi. Aynı kattaki uzak bir daireden Hint müziğinin gizemli ezgileri yayılıyordu.

Hole girince "Bell..." diye seslendim. Adım adım ilerleyip banyo kapısını geçtim, telefon sehpasına kadar ilerledim. Kanape, içinde koca bitkiyi barındıran saksı ve hatta şilte, bana küçülmüş gibi görünüyordu. Sanki çocukluğumdaki bir eve girmiştim. Ayakta durup etrafıma bakındım. Bell'in o sırada evde bulunmadığını ve bütün gün hiç eve gelmemiş olduğunu söyleyebilirdim. Yatak, düzeltilmişti. Deniz kabuğu koleksiyonu, pencere pervazının iç tarafına, büyüklük sıralarına göre dizilmişti. Katedral fotoğraflarıyla cam şamdanlardan oluşan Bell'in özel sunağı da düzenliydi. Bell, dışarıya gitmeden önce her tarafı süpürmüş, tozlardan, kir topaklarından, kıllardan oluşan süprüntüyü bir kenara toplamıştı. Mutfak lavabosunda hiç bulaşık kap yoktu. Çatal ve bıçaklar, çekmecelerdeki özel bölmelerine yerleştirilmişti. Mutfak sobasının üstünde iki gün önce gördüğüm makarna sosu lekesi bile silinip temizlenmişti.

Yataktan bir yastık alıp elbise dolabına girdim, Bell'in yazlık giysilerinin bulunduğu paketin üstüne oturdum ve duvara yaslandım. Bulunduğum yerden, ışık demetlerinin yavaş yavaş daireden ayrılıdığını, uzaklaştığını görebiliyordum. Kevin'in ayrılmadan önceki son sözlerini düşündüm ve ona hak verdim : "Kendinle başkaları arasındaki farkı göremezsin," demişti. Ay-

nı sözler, annem için, Madison için ve Pig için de geçerliydi. Kadınların büyük bir çoğunluğu, gerçekleri parçalara ayırıyor, bulanıklaştırıyorlardı. Ama bu gerçekte kötü bir şey değildi. Sonra, Kevin'in dişlerinin nasıl gıcırdadığını hâtırladım: Benden uzaklaşırken, onun çok öfkelenmiş olduğundan ve bana vurmak isteyeceğinden emindim. Kevin, bazı kadınların yalnız sevdiklerini ve hatta sevgililerin sevgilileriyle bile seviştiklerini bilmiyordu. Elimi penisine uzatmam, Kevin'i sinirlendirmişti, çünkü evliliğinin başlangıcında ve sade çevresi içinde hayatın ne kadar umutsuzca karmaşık olduğundan habersizdi.

Bell, genellikle, sadece bunalım içinde bulunduğu zamanlar başını alıp sokaklara giderdi. Önüne gelene, yaşamındaki belirsizlikten ve mutsuzluktan şikâyet etmek isterdi. Ünlü bir kişi olmadığı için derin üzüntü duyardı. Oysa bana anlattığına göre, bir kez üne kavuşan kişi için ün sahibi olmanın hiç bir önemi kalmayacağına inanırdı. Üstelik, ona-buna yakınmamak gerektiğini de bilirdi, "çünkü, insanlar genellikle, başına gelenlere sessizce katlanan kişilerden hoşlanır," derdi. Romanlardaki mutlu sonları ve roman yazarlarının kötü sonlardan nasıl kaçındıklarını düşündüm. Sanırım yazarlar, kahramanlarının sonunda mutlu olmalarını istemek zorundaydılar, çünkü roman kahramanının sonu kötü olursa, yazarların da sonunun kötü olmacağından korkarlardı.

Bell'in ve benim giysilerimizin kokusu dolaba sinmişti. Ortalık kararmıştı, uzaktan Gitar sesi

duyuluyordu ve herşey beni, endişeli ve yorgun bir uykuya sürüklüyordu. Rüyamda, Market sokağından güneye, Bay Bridge'e doğru yürüyordum. Zincir biçimli halkalardan yapılmış bir telçitin üstüne, rüzgârın getirdiği kâğıt parçaları takılmıştı. Sanki kent birdenbire boşalmış gibi, ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Bir otomobilin yaklaştığını görünce, baş parmağımı yukarı kaldırıp kalçalarımı öne çıkardım ve beklemeye başladım. Otomobilin beni alacağına inanıyordum. Direksiyonun arkasındaki adamı bir yerden tanıyordum, ama kim oluduğunu hâtırlayamıyordum. Nereye gideceğimi sordu, ama karşılık vermedim. Kendimi, onun güneş gözlüklerinde görüyordum. Bütün benliğim saydamdı ve onun bakışı sayesinde bir bütün oluşturabiliyordum.

Uyandığımda, oda tamamen karanlıktı. Huntington Oteli'nin ışıkları perdelere vuruyordu. Dolaptaki ayakkabıların üstüne kıvrıldım, Bell'in kâşmir ceketine başımı dayadım ve rahatlamaya çalıştım. Dizlerim çeneme dokunuyordu. Bir su sesi duydum. Ama bu, sızdıran bir musluktan porselen lavaboya ya da küvete damlayan suyun çıkardığı türden bir ses değildi. Su, suya damlıyordu.

Ben uyurken Bell gelmiş ve kendine banyo hazırlıyor olmalıydı. Kulağımı dolabın duvarına dayayıp onun soluğunu ya da teypte çalması gereken klasik parçayı, örneğin Jupiter Senfonisi'ni ya da bir oğlanlar korosunu duymaya çalıştım. Ama suyun damlamasından başka hiç bir ses

yoktu. Yatağa uzanmasını mı bekleseydim? Uykuda konuşuyor gibi yapıp dikkatini mi çekseydim? Saçlarımı sarıya boyamam üzerinden iki hafta geçmişti. Doğruldum ve ayak parmaklarımın uçlarına basarak holün sonuna doğru yürüdüm. Kapının altından lazer ışığı gibi keskin bir ışık görünüyordu. "Bell," diye seslendim. "Orada olduğunu biliyorum." Cevap vermedi. Düğüne gittiğimi öğrenmiş olabilir miydi? Belki Kevin telefon etmiş, haber vermişti. "Sana söyleyeceklerim var," dedim. Yine bir karşılık alamadım. Bana hiç aldırmadığını göstermek istiyordu herhalde. Öyle yaparsa ne yapacağımı şaşaşıracağımı, güç duruma düşeceğimi umuyordu. "Kevin'in penisine dokundum," dedim. Sadece suyun suya damladığını duyabiliyordum. Can sıkıntısı ifade eden bir iç çekmesi bile yoktu.

Kapıyı biraz itip araladım. Bell'in başını gördüm. Küvetin kenarına dayanmıştı. Sarhoş olmalı diye düşündüm. Sonra suyun rengi dikkatimi çekti. Kan kırmızısıydı. Bell, dirseğinden bileğine kadar kolunu kesip yarmıştı. Derisi, kışkırtıcı iki dudak gibi aralık duruyordu. Öteki kolu, küvetin bir yanından aşağıya sarkmıştı. Bir eli kanlı suyun üstünde yüzüyor, dışarıdaki elinin ucundan, küçük bir kan gölüne kan damlıyordu. Yüzünde hiç renk kalmamıştı ve o haliyle garip, değişik bir güzelliği vardı. Teninin donuk beyazlığı ile gözlerinin mavisi, dudaklarının hafif morluğu ve yanaklarındaki pembe allık ne kadar güzel uyuşmuştu. Kendimi çok güçsüz hissediyordum. İçim bulanıyordu ve banyodaki

sıcaklıktan rahatsız olmuştum. Gömleğimi çıkarıp attım. Birdenbire kulaklarım çınlamaya başladı. Bütün vücudum terliyordu. Tuvalete eğilip kustum. Midemden çıkan sarı renkli safra salgıları tuvaletin içinde iğrenç halkalar çizdi. Damağımda kurşun tadı vardı.

Dehşet dolu bir çığlık attım. Ses tellerim buruldu ve gırtlağım acıdı. Sonra daha da yüksek sesle çığlıklar atmaya devam ettim. Sesim, uzaktan gelen gitar ezgilerini susturdu, beni, Bell'i, daireyi ve bütün apartmanı yuttu. Bell'in göbeğinin altını ve penisinin çevresindeki ılık kılları öpmekten hoşlanırdım. Kulağımı karnına dayar, yüreğinin çarpmasını ve barsaklarındaki sıvıların gurultusunu dinlerdim. Her zaman, Bell'in vücudu benim gözümde yaşamın bir kanıtıydı.

Lavaboya dayanıp musluğu açtım ve soğuk suyun küvvte, basınçla akmasını seyrettim. Bileklerimi suyun altına tuttum. Başımı eğip saçlarımı, boynumu ve yüzümü serinletmeye çalıştım. Üşümeye ve ürpermeye başlayıncaya kadar bekledim. Saçlarım yüzüme ve boynuma yapışmıştı. Lavabonun deliğinden spiraller çizerek giden suyu izledim. Gözlerimin önünde küçük, beyaz lekeler uçuşuyordu. Sarı saç tellerimden bir bölümü lavabonun porselenine yapışıyor, suyun hareketiyle kenarlara ve ortaya doğru gidip geliyordu. Bell'le geçirdiğim ilk gecenin sabahını hâtırladım. Belime bir yatak çarşafı sarıp bu banyoya girmiştim. Çişim nasıl da sıcaktı o sabah. Vajinam, gece boyunca yaptığım cinsel ilişki yü-

zünden nasıl da yanıyordu. Tuvaletle duvar arasına girip çevreme baktım. Banyo, kan ve safra kokusuyla dolmuştu. Bell'in kırışmış derisinden, bu işi bir önceki gece, ben Kevin'le konuşurken yaptığı anlaşılıyordu. Bulunduğum yerden, onun mavi gözlerinden sadece birini görebiliyordum. Daha çocukluğunda, insanlardan uzak durmanın onları kendisine çektiğini keşfetmişti, ama bu keşif, sonunda, yaşamının en büyük tehlikesi olmuştu. Sırtımı dayadığım duvar fayansı çok serindi. Gözlerimi, Bell'in hiç bir ifade taşımayan gözünden ayıramıyordum. O, hiç bir zaman bir güvey, bir baba hattâ bir oğul olmak için yaratılmamıştı. Bell, genç yaşta ölmek üzere yaratılmıştı. Ve Bell, ölümüyle artık sadece benimdi. Sık sık, bütün gün okumaktan ve akşamları da güneşin batışını seyretmekten başka hiç bir şey yapmayan bir kişinin, sürekli olarak çevresindeki dünya ile ilişki içinde bulunan kişiden daha az değerli olmadığını söyler dururdu. Ama ben, onun bu iddiasına kendisinin bile inanmadığından, —Tanrı bilir ya, dünyada hiç kimsenin de inanmayacağından— emindim.

O güne kadar geçen hayatımın, birbirinin tıpa kıp eşi kâğıt bebekler gibi, birbirinin kopyası aşamalar halinde geçmiş olduğunu düşündüm. Yaşamımın her aşaması, bir öncekini yiyip bitirerek gelişmişti. Kendimi, herbiri bir öncekinin içine sığacak gibi yapılmış on kadını bedeninde taşıyan bir Rus bebeğine benzettim.

Çölün öbür tarafında, Amerika'nın iç bölgesi

güneye doğru uzanıyordu. Virginia'da suyu, bir kitabın sayfalarında hissedebilirdiniz ve hafif bir yağmur, yaprakları insan derisi kadar yumuşatıp hassaslaştırabilirdi. Annemin yanına gidince, bir gül bahçesi yetiştireceğim ve o bahçede, beni yeniden değiştirecek olan yılanın gelmesini, dilini bana dokundurmasını bekleyeceğim.

Küvetin parıltılı musluğu, tuvaletin yanında duruşumu yansıtıyordu. Musluğun yüzeyi düz olmadığından, hayalim yamuk görünüyordu. Bell'in donuk gözlerine bakarak elimi ağzıma götürdüm ve avcumu derin derin öptüm. Islak dilim, yaşam çizgimin iki yanındaki etli tümseklere dokundu.

Eğer Bell, benim günahlarım yüzünden öldüyse, ona şükran borçluyum.

İKİ KADIN
Gerçek Aşkın Evi
Carlo Tomaso

İngilizce'den Çeviren: Eren Acar



Ne zaman bir düş görmek istesem Connie'yle yatarım. Dahası, düşlerimi hatırlamak istediğimde de onunla yatarım. Aynı anlarda uyuyup, tek vücutmuşuz ya da aniden esen rüzgarla savrulan bir ağacın dallarıymışız gibi yatakta dönüp dururuz. Birimiz öbür yana dönmeyi düşündüğünde, genellikle diğerimiz harekete geçer. Ama ben her defasında uyanırım. Connie'nin uykusu ağırdır, yatakta içgüdüsel davranır. Oysa ben hareketlerimi planlarım. Onun bir dönüşü ya da iç çekişiyle her defasında uyandığım için de; genellikle o sırada neler gördüğümü iyice aklımda tutarım.
Çoğu zaman ayrı odalarda uyuyoruz, çünkü benim boş yere ihitiyacım var. Connie beni ziyaret ediyor, ben de onu. Uykuya gelince, herkes bir başına. O bundan hoşlanmıyor ama, bunca yıldır alışmış olmalıydı. Yanında ensende soluk alıp veren biri varken nasıl dinlenebilirsin ki?
Jane Delynn, 1990'da eşcinsellerin dünyasını canlı, ancak beceri açısından "çok" biçimsiz bir romanda "Don Juan Köyde" adlı yapıtında dile getirdi. Şimdi Carlo Tomaso, onun bıraktığı yerden devam ediyor. Bu coşku verici, aykırı roman, kız arkadaşı Connie'yi çok seven bir kadının öyküsü. Onlar 20 yıldır birlikte yaşıyorlar. Ama, kötü huyu var. Zaman zaman rastgele ilişkilere giriyor. Connie bunu farkettiği zaman da yaşamları dramatik, çirkin yaralar alıyor. Sizler, bazı firelerle ilişkiyi devam ettirmeye çalışarak erkek gibi davranan, eşcinsel ağabey ve ablalar grubu sayesinde bir "kendi kendine yarım grubuna katılan kahramanın gerçek aşkı bulmasına yardımcı olun. Gerçek aşkı ziyaret edin ve görün.

SARIŞIN İNTİHAR

DARCEY STEINKE

Sarışın İntihar, genç bir kadının cinsel ve psikolojik serüveni üzerine karanlık, yoğun ve erotik bir hikaye. Roman, çift cinsiyetli fahişelerin, ucuz şarap içen uyuşturucu tutkunu insanların San Fransisco'sunda kimlik sorunuyla ilgilenir.

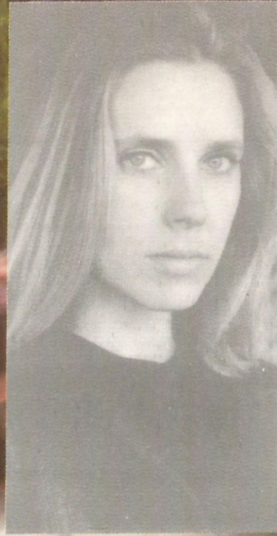
Jesse, karmaşık ve yasaklanmış bir arzular dünyasına sürüklenmiş, kendini ve biseksüel erkek arkadaşı Bell'i umutsuzca korumaya çabalayan 29 yaşında güzel bir kadın.

"Sarışın İntihar, bastırılmamış cinsellik ile dolup taşmaktadır; ama aynı zamanda çok daha fazlasını kucaklıyor; aşk ve şehvet, ruh ve et, yaşam ve ölüm, ve herşeyden önce bir cennet düşünü nasıl karabasana dönüştürmeyi başardığımızla ilgileniyor."

Sınırların olmadığı bir zamanda yaşamın sınırı hakkında, gitmediğiniz sanılan bir yön, hiçbir güzelliğin olamayacağı bir yerdeki güzellik hakkında bir kitap.

Aşkın belden aşağısına ürkütücü bir bakış, güzel işlenmiş ve kesin bir dürüstlükle yazılmış bir kitap.

ISBN 975-7836-09-5



DARCEY STEINKE



BESTSELLER